Kathryn Erskine

Pasăre cântătoare

KATHRYN ERSKINE

PASĂRE CÂNTĂTOARE

Traducere din limba engleză și note de Iulia Pomagă
Titlul original: MOCKINGBIRD, 2010

Youngart, 2017

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2019

Kathryn Erskine este o scriitoare americană născută în Olanda, crescută în diverse colțuri ale lumii (Olanda, Israel, Africa de Sud, Canada, America) și stabilită acum în Virginia, alături de soțul ei, cei doi copii și câinele lor. Timp de cincisprezece ani, înainte să se dedice celei mai mari pasiuni ale sale, scrisul, a fost avocat. A publicat cinci cărți dedicate copiilor și adolescenților: *Quaking* (2007), *Mockingbird* (2010), *The Absolute Value of Mike* (2011), *Seeing Red* (2013) și *The Badger Knight* (2014). Romanul *Mockingbird (Pasăre căutătoare),* având ca protagonistă o fetiță diagnosticată cu sindromul Asperger, i-a adus nenumărate premii, printre care prestigiosul Național Book Award, și a propulsat-o drept una dintre cele mai interesante și sensibile scriitoare ale literaturii dedicate acestui segment de vârstă.

Cu speranța că ne vom înțelege mai bine unii pe alții.

Capitolul 1
Cufărul lui Devon

E ca și cum o pasăre cu o singură aripă s-ar fi ghemuit în colțul livingului. Rănită. Încercând să zboare de fiecare dată când centrala pornește cu un clic și cu un mormăit și suflă aer rece pe cearșaf și-l ridică și-l flutură pentru o clipă înainte de a-l lăsa din nou să cadă. Nemișcat. Mort.

Tata l-a acoperit cu cearșaful cenușiu ca să nu-l mai văd, dar știu că e acolo. Și încă-l pot desena. Îmi iau creionul cu cărbune și reproduc ce văd. O chestie cenușie aproape cât mine de mare. Cu o singură aripă.

Sub cearșaf e proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași. E cufărul pe care-l fac tata și Devon, pentru ca el să-i poată învăța apoi pe alți Cercetași cum să facă un cufăr. Pipăi cearșaful ca să mă asigur că acolo, dedesubt, e cufărul. E rece și tare și țeapăn pe dinafară și cavernos pe dinăuntru. CAVernos înseamnă plin de cavități sau de spații goale, așa scrie în Dicționarul meu. Asta e înăuntrul cufărului lui Devon. Spații goale. Pe dinafară e partea care seamănă cu o aripă ruptă de pasăre, pentru că atârnă cearșaful peste ea. Sub cearșaf e o bucată de lemn care ar trebui să fie capacul, după ce tata și Devon termină cufărul. Numai că acum nu știu cum mai pot face asta. Acum că Devon s-a dus. Pasărea o să încerce să zboare, dar n-o să ajungă nicăieri. Doar o să plutească și-o să cadă. O să plutească și-o să cadă.

Cenușiul dinafară e înăuntru. Înăuntrul livingului. Înăuntrul cufărului. În mine. Totul e atât de cenușiu încât dacă aprind veioza mă înțeapă ochii și mă dor. Așa că toate becurile sunt stinse. Dar tot e prea luminos. Ar trebui să fie întuneric înăuntru și asta-mi doresc, așa că-mi bag capul sub perna canapelei, acolo unde materialul verde în carouri miroase ca transpirația tatei și ca șosetele lui Devon și ca popcornul meu, și simt perna moale și grea pe cap și o apăs și mai tare, astfel încât intru sub ea cu umerii și cu pieptul, și greutatea ei mă împiedică să plutesc și să cad și să plutesc și să cad asemenea păsării.

Capitolul 2
Privește Persoana

— Caitlin, îmi spune tata, tot orașul e supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Vor să ne ajute.

— Cum?

— Vor să fie lângă tine. Să stea de vorbă cu tine. Să te ducă la plimbare.

— Nu vreau să fie lângă mine, sau să stau de vorbă cu ei, sau să merg la plimbare cu ei.

Tata oftează.

— Vor să te ajute să mergi mai departe, Caitlin… fără Devon.

Nu știu ce *înseamnă* asta, dar la noi acasă vin o mulțime de oameni. Aș vrea să mă pot ascunde în camera lui Devon, dar acum nu mai am voie acolo. Nu mai am voie acolo din Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat și tata a trântit ușa camerei lui Devon și apoi s-a sprijinit cu fruntea de ea și a plâns spunând „Nu, nu, nu, nu, nu". Așa că nu mă mai pot duce în ascunzătoarea mea din camera lui Devon și-mi lipsește asta.

Încerc să mă ascund în camera mea și să desenez, dar tata vine după mine.

Se aud atâtea voci la noi acasă. Vocile băieților din grupa de cercetași a lui Devon. Îi recunosc după pantalonii verzi. Și după lucrurile frumoase pe care le spun despre Devon.

Vocile rudelor. Tata mă prezintă tuturor. Îmi spune „Hei, îți amintești de…" și apoi spune un nume.

Îi spun „Nu", pentru că nu-mi amintesc.

Tata îmi spune Privește Persoana, așa că mă uit cu coada ochiului la un nas sau la o gură sau la o ureche, dar tot nu-mi amintesc.

O voce spune: „Sunt vărul tău de-al doilea."

O altă voce spune: „Nu-i așa că a fost o slujbă minunată?"

O altă voce spune: „Îmi plac desenele tale. Ești o artistă foarte talentată. Vrei să desenezi ceva pentru mine?"

O altă voce spune chiar: „Nu-i așa că ești norocoasă că ai atâtea rude?"

Nu mă simt norocoasă, dar ei continuă să apară.

Sunt rude pe care de-abia dacă le-am văzut de câteva ori când Devon era aici, deci cum ne pot ajuta?

Vecini cum e omul care a țipat la Devon să nu mai calce pe gazonul lui. Cum ne poate ajuta el?

Oameni de la școală. Doamna Brook, psihologul meu. Domnișoara Harper, directoarea. Toți profesorii pe care i-am avut încă de la grădiniță, în afară de profesoara mea adevărată din clasa a cincea, pentru că a plecat după ce s-a întâmplat la școala lui Devon. Nu Mă Prind, dacă la Școala Elementară James Medison nu s-a întâmplat nimic rău, de ce a trebuit să plece? Acum o am profesoară pe doamna Johnson. Ea nici măcar nu l-a cunoscut pe Devon, ne-a spus doar că l-a văzut jucând baschet. De două ori. Eu i-am văzut jucând pe cei de la LA Lakers de mai mult de două ori. Nu încerc să-i ajut.

— Caitlin, dacă vrei vreodată să vorbești despre ce s-a întâmplat, să-mi spui, îmi zice doamna Johnson.

— Pentru asta o am pe doamna Brook, îi spun.

— Am putea să stăm toate trei de vorbă.

— De ce?

— Ca să știm cum stai.

Arunc o privire prin living și apoi mă uit fix la cufărul acoperit de cearșaf.

— Stau aici.

— Scuză-mă. Voiam să spun ca să știm cum te simți.

— Ah. Doamna Brook știe cum mă simt, așa că puteți afla de la ea. Ar fi superfluu. În Dicționarul meu scrie că superfluu înseamnă ceva ce este mai mult decât suficient sau necesar.

— Mă gândeam pur și simplu că ar fi drăguț să ne facem timp să stăm puțin de vorbă.

Clatin din cap.

— Superfluu mai înseamnă și caracterizat de risipă.

— Păi… bine atunci, spune ea. Cred că pot să vorbesc cu doamna Brook.

— Doamna Brook spune că puteți vorbi oricând cu ea, pentru că are ușa mereu deschisă, îi spun doamnei Johnson. De fapt, de cele mai multe ori e închisă. Dar dacă bați la ușă, își amintește s-

o deschidă.

— Mulțumesc, Caitlin.

Nu pleacă. Înseamnă că mai așteaptă să spun eu ceva. Urăsc chestia asta. Transpir și simt furnicături la subraț. Sunt gata să încep să-mi sug mâneca, așa cum fac în recreație, dar apoi îmi amintesc.

— Cu plăcere, îi spun.

Și pleacă.

Am reușit! Mă duc la frigider și pun un abțibild cu o față zâmbitoare sub tabelul cu BUNELE TALE MANIERE. Încă șapte și-o să mă pot uita la un film.

Când mă întorc dinspre frigider văd un zid ca o bezea albastră pufoasă în fața mea. Miroase a tartă cu mere și scorțișoară Pop Tart și respiră zgomotos. E vreo altă vecină sau vreo altă rudă. Nu știu exact. Îi tremură mâinile. Într-o mână are un șervețel, iar pe cealaltă o întinde spre mine. Are un cerc alb în ea.

— Vrei bomboana asta?

— Nu știu.

N-am mai mâncat bomboane de la ea înainte și nu știu dacă o să-mi placă. Dar îmi plac cam toate bomboanele din galaxie. Totuși, nu-mi place să fiu prinsă în cursă de zidul ăsta albastru pufos.

— Ia-o, îmi spune ea și mi-o pune în palmă.

Așa că o iau ca să nu-i mai simt mâna moale și grăsuță peste a mea pentru că mi se face greață.

— Mai ia una, îmi spune.

O iau repede ca să nu mai trebuiască să o simt din nou atingându-mă.

Încearcă să mă mângâie pe cap cu mâna în care ține bomboanele, dar mă feresc.

Fug și mă ascund după tata. Și mănânc bomboanele. Sunt mentolate. Mi-ar fi plăcut să fie jeleuri-viermișori, pentru că sunt preferatele mele, dar Mă Descurc. Partea bună e că nu pot să vorbesc cu gura plină, pentru că e nepoliticos, așa că dacă îmi țin gura plină pot fi în propria mea lume Caitlin.

Când termin bomboanele, tot nu vreau să vorbesc, așa că îmi

bag capul sub puloverul tatei și-i simt căldura pieptului când respiră și simt și mirosul Antiperspirantului și Deodorantului Gillette Cool Wave. Nici măcar nu spune „Nu, Caitlin” și nici nu încearcă să mă tragă afară. Mă lasă să stau acolo și mă mângâie pe cap prin pulover. Dacă e prin pulover, nu mă deranjează. Altfel nu-mi place să mă atingă nimeni. Tata vorbește cu oamenii de dincolo de pulover și vocea lui se simte ca o vibrație murmurătoare. Închid ochii și-mi doresc să pot rămâne acolo pentru totdeauna.

Capitolul 3
Haide Să Vorbim Despre Asta

Tata spune că e timpul să mă întorc la școală, așa că iată-mă.

Înapoi în cabinetul doamnei Brook.

Așezată la măsuța rotundă.

Mă uit pe pereți și văd că nu s-au schimbat prea multe, doar că fața furioasă de pe Tabelul cu Expresii Faciale are acum mustață. Știu asta pentru că m-am uitat la tabel cam de un milion de ori ca să reușesc să-mi dau seama ce emoții se potrivesc cu fiecare față. Nu mă pricep prea bine la asta. Trebuie să folosesc tabelul pentru că atunci când mă uit la fete adevărate nu Mă Prind. Doamna Brook spune că oamenilor le este greu să mă înțeleagă pentru că am Asperger, așa că eu trebuie să depun un efort suplimentar ca să-i înțeleg pe ei, și asta înseamnă să exersez cu emoțiile.

Aș prefera să exersez desenatul.

— Bună, Caitlin, îmi spune doamna Brook încet

Încă mai miroase a Gel de Guș Dial.

Mă uit la tabel și dau din cap. Asta înseamnă că ascult, chiar dacă nu avem contact vizual.

— Cum te simți?

Mă mai holbez o vreme la tabel și mă aud oftând. Simt că mi-e greață de parcă aș fi în recreație, pe care o urăsc cel mai tare, dar trag aer în piept și încerc să Mă Descurc. În cele din urmă spun:

— Mă simt ca la Video.

Doamna Brook se apleacă peste masă spre mine. Nu prea aproape de Spațiul meu Personal, pentru că dacă se apropie prea mult o să-mi folosesc cuvintele ca s-o fac să se retragă.

— Poftim?

— Vi-de-o.

— Ce vrei să spui?

— Dau pe repede-înainte părțile proaste și dintr-odată mă uit la ceva și nu știu exact cum am ajuns acolo.

Se scarpină în cap cu degetul arătător. Celelalte degete se

mișcă prin aer de parcă ar face cu mâna. Apoi se oprește.

— Înțeleg, îmi spune.

Mă uit în jur prin cameră.

— Ce înțelegeți? o întreb.

— Cred că ai vrea să uiți evenimentele dureroase prin care ai trecut.

Aș vrea să-i spun că prefer videoul pe mut și că aș vrea să coopereze. Dar dacă fac asta o să începem o întreagă discuție Haide Să Vorbim Despre Asta, așa că nu spun nimic.

— Probabil că a fost foarte dificil să participi la slujbă, îmi spune.

Mă întreb ce vrea să spună. Am stat în biserică. N-a fost prea dificil. A fost ca videoul pe mut. Toată lumea a vorbit atât de încet că de-abia îi auzeam și aproape nimeni n-a vorbit cu mine. S-au uitat la mine, ceea ce nu mi-a plăcut, și câțiva chiar m-au atins, ceea ce nu mi-a plăcut deloc, dar n-a încercat nimeni să înceapă o Conversație cu mine și nu s-a auzit râsul nimănui ca niște pahare sparte și n-a fost niciun tunet și n-a apărut nimeni de nicăieri și nu s-a întâmplat nimic neașteptat.

— Hai Să Vorbim Despre Asta, spune doamna Brook.

Mă întorc pe scaun, astfel încât să n-o mai văd.

— Știu că ți-e greu, dar nu poți ține totul în tine.

Se oprește din vorbit, dar nu pentru mult timp.

— Ai plâns la slujbă?

Clatin din cap. La slujbă au plâns o mulțime de adulți, nu știu de ce. Majoritatea nu l-au întâlnit niciodată pe Devon. Mă gândesc la cât de mult a plâns tata la slujbă și cuvintele îmi ies pur și simplu pe gură.

— Tata a plâns.

— Te-a supărat lucrul ăsta?

Mă las pe spătarul scaunului.

— Nu mi-a plăcut.

— De ce?

— Nu știu.

— Ai fost tristă din cauza lui?

— Nu știu.

— Ți-a fost frică?

— Nu știu.

— Te-ai simțit inconfortabil?

Încerc să mă gândesc la un alt răspuns în afară de nu știu pentru că Devon spune că oamenilor nu le place prea mult să le spui nu știu. Nu știu de ce. Așa că încerc să mă concentrez din greu la ceea ce m-a întrebat. „Te-ai simțit inconfortabil?" Mă gândesc la ce e confortabil. Când sunt complet acoperită cu păturica mea moale și mov, sau când îmi bag capul sub perna canapelei, sau când îmi citesc Dicționarul. N-am avut niciunul din lucrurile astea la înmormântare.

— Da. M-am simțit inconfortabil.

— De ce?

— Nu știu. Vă rog, nu-mi mai puneți întrebări.

— Caitlin. Tatăl tău e trist.

Mă întorc spre Tabelul cu Expresiile Faciale. Mă întreb de unde știe doamna Brook ce simte el acum. Și mă întreb dacă am făcut ceva rău.

— De ce?

Își întinde capul în față ca o țestoasă, apoi și-l trage înapoi și-mi spune pe Tonul Drăguț:

— Îi simte lipsa lui Devon.

— Oh. LIPSĂ e un cuvânt ciudat, îi spun. L-ați căutat vreodată în Dicționar? Găsești LIPSĂ ca atunci când absentezi de undeva unde ar trebui să fii, și LIPSĂ ca atunci când nu mai ai jeleuri-viermișori și LIPSĂ ca atunci când ți-e dor de cineva.

— Îți lipsește Devon?

— Nu știu.

Își întinde din nou capul ca o broască țestoasă – doar puțin, dar tot observ.

— Oricum, nu a dispărut de tot, să știți, îi spun.

Mă gândesc la camera lui, chiar dacă ușa stă închisă acum, și la bicicleta lui sprijinită de zidul din spate al casei și la cufărul lui dintr-un colț al livingului.

Face o strâmbătură ca și cum s-ar strădui să se Prindă.

— Asta așa e, îmi spune încet. O parte din Devon va fi mereu cu tine.

Mă întreb care parte. Din corpul lui n-a rămas nimic pentru

că a fost incinerat. Asta înseamnă că a fost ars până când s-a transformat în cenușă.

— Poți să-l simți?

Mă uit în jur. Îmi privesc mâinile. Oare mă ating părți din Devon? Asta ar trebui să simt? Simt căldura din sistemul de ventilație din tavan. Dar e doar aer venit din centrală. Oare e Devon înăuntru? Unde ajungi după ce ești ars și transformat în fum care se ridică în aer? Poate ești absorbit de sistemul centralei și suflat înapoi prin gurile de ventilație. Ridic din umeri.

— Poți să-l mai simți pe Devon? mă întreabă doamna Brooks din nou.

— Poate. Dar nu sunt sigură că e el. Ar putea fi oricine. Cum l-aș putea simți pe el?

— Mă refer la ce a făcut pentru tine. La lucrurile pe care le-ați făcut împreună. Îți lipsește, dar va fi mereu cu tine. Doar că într-o altă formă.

Nu-l vreau într-o altă formă. Îl vreau la fel. Așa cum era înainte. Când îmi pregătește popcorn și ciocolată caldă. Și când mă învață ce să spun și ce haine să port și cum să nu fiu ciudată ca să nu râdă copiii de mine. Și când joacă baschet cu mine. Îmi dă întotdeauna o șansă să câștig; se împiedică sau se mișcă foarte încet, sau se îndreaptă în direcția greșită când fac o fentă. Îmi dau seama când face ceva dinadins dacă mă uit la gura lui. Își mișcă buzele într-un anume fel când se gândește. Când face o șmecherie, își mișcă altfel buzele. Dar când face câte o șmecherie, o face ca să fie drăguț cu mine.

Ăsta e Devon pe care îl vreau. Nu pe Devon care plutește prin aer.

Dintr-odată se aude tare o melodie country.

E telefonul mobil al doamnei Brook.

Folosește comportamentul Privește Persoana când se uită la mine și nu-mi place asta. În plus, nu răspunde la telefon. Nu mai suport zgomotul cântecului de cowboy.

— Dacă nu răspundeți la telefon, persoana care vă sună o să vă simtă Lipsa, îi spun.

Răspunde, dar Privește Persoana în continuare în timp ce

vorbește la telefon.

Mă bag sub masă ca să scap de privirea ei. Doamna Brook insistă mereu să o privesc în ochi. Zice că putem citi emoțiile în ochii oamenilor. Eu nu pot. Ochii mi se par mereu la fel. Buzele sunt cele care se mișcă tot timpul. Pe acolo ies cuvintele. Știu ce vor oamenii să spună doar privindu-le buzele, deși doamna Brook zice că ăsta nu e singurul mod pentru că nu ai o imagine completă despre ce vor să spună doar privindu-le buzele. Eu pot. Eu citesc de pe buze.

Mă uit la lemnul de pe partea de dedesubt a mesei.

Nu e lemn finisat.

E lemn aspru.

Ca lemnul din care e făcut cufărul lui Devon.

Îl ating. E aspru. Îmi trec un deget peste lemn înainte și înapoi, mai tare și mai tare până când mă zgârii într-o așchie. Trec iarăși cu degetul peste așchie.

Acum e o picătură de sânge pe lemn. E roșie și se împrăștie… se strecoară într-o crăpătură acoperind lemnul nefinisat.

Cum e cufărul lui Devon.

— Nu!

Frec lemnul tot mai tare și mai tare încercând să șterg sângele, dar nu se ia.

— Caitlin!

Apăs cu degetul pe lemnul aspru și frec și mai repede și mai repede și mă doare, dar nu-mi pasă pentru că vreau să opresc sângele, dar e tot acolo și nu-l pot opri.

— Caitlin!

— Nu îl pot opri!

— Caitlin!

Doamna Brook mă strigă de undeva și o simt cum mă trage de braț, dar mă smucesc din strânsoarea ei.

— Nu!

Trebuie să șterg sângele! Trebuie. Trebuie! TREBUIE!

Nu mai văd, nu mai simt și nu mai aud nimic, doar niște țipete undeva departe.

Capitolul 4
Viață

— Am auzit că ai avut o CF azi la școală, îmi spune tata.

Mă uit fix la cufărul acoperit din colțul camerei.

— CF, spun. Hmm. Ce Faci.

Știu că n-a vrut să spună Ce Faci. Se referă la Criza de Furie. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Tata oftează.

— Caitlin, scumpo…

— M-a durut degetul, îi spun. Din cauza asta.

— Cred că a fost ceva mai mult de-atât.

— Și m-am lovit și cu capul de masă în timpul CF… când mă durea degetul. Deci degetul și capul. Amândouă. Adică două lucruri.

Număr mai departe în gând. Trei, patru, cinci, șase.

Îl aud pe tata vorbind, dar mă concentrez pe numărat. Șapte, opt, nouă, zece, unsprezece. Și mă gândesc la animale împăiate. Și vreau să-l iau pe Câine Roșu așa că mă ridic și mă duc pe hol, spre camera mea care e la treisprezece pași și jumătate – sau mai mult dacă pășești pe vârfuri ca să nu calci pe îmbinările parchetului de lemn. Mă uit spre camera lui Devon și îmi doresc doresc doresc să pot intra, dar știu că nu pot.

Îl aud pe tata strigându-mă, dar el e într-o altă lume acum.

Douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei, douăzeci și patru.

Deschid ușa camerei mele și-mi fac loc printre hainele și cărțile și hârtiile și creioanele și ghemele și abțibildurile de pe podea și mă duc spre pat unde am o sută cincizeci și trei de animale de pluș, cu tot cu brelocurile și jucăriile din Happy Meal de la McDonald's, dar eu îl vreau pe Câine Roșu, iar el doarme sub pat cu păturica mea mov pentru că tata vorbește prea tare – treizeci și șapte, treizeci și opt, treizeci și nouă – și mă bag sub păturică lângă Câine Roșu și adormim în timp ce număr.

* * *

Când mă trezesc mi-e foame. Mă uit la ceasul meu cu Elmo[1]. Elmo spune că e aproape șase și jumătate. Ies pe hol și mă uit la ușa de vizavi. E a lui Devon. Tata o ține închisă din Ziua În Care Viața Noastră S-a Destrămat. Nu o deschid pentru că tata zice mereu că atunci când ușa de la baie e închisă nu o deschizi, când un sertar de la birou e închis nu-l deschizi, când un plic e închis nu-l deschizi decât dacă are numele tău scris pe el. Așa că nu deschid ușa lui Devon.

Dar mi-aș dori totuși să pot intra. Mi-aș dori să pot intra și să spun „Devon, mi-e foame" și el ar zâmbi și ar face gropițe și ar spune „Și mie", și apoi ne-am duce să-l căutăm pe tata și să comandăm pizza, pentru că e joi, și am mânca pizza caldă cu multă brânză topită și ne-am uita la *Roata norocului* sau la *Jeopardy.* Îmi amintesc cât de foame îmi e și mă duc să-l caut pe tata.

Stă pe canapea și se uită fix la pata de creion-cărbune pe care am făcut-o pe covor.

— E șase și jumătate, îi spun.

Tata nu zice nimic.

— E șase și jumătate. E ora mesei, îi spun, în caz că a uitat ce înseamnă șase și jumătate.

Tot nu zice nimic.

— E șase și jumătate.

Se holbează în continuare la pată, dar măcar spune ceva.

— Nu mi-e foame.

— Nu contează, îi spun. E șase și jumătate.

Oftează.

— Bine. Mă bucur că te simți mai bine acum. O să pregătesc cina.

— Comandă o pizza.

Dă din cap că nu.

— E joi.

— Haide să mâncăm ce avem.

— Dar e seara de pizza.

— Nu, Caitlin.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu mai vreau spaghete din alea scârboase la cuptor.

— Bine.

Tata se ridică încet de parcă ar fi o jucărie veche căreia i se termină bateriile.

— Să văd ce avem. Avem Pop-Tarts[2].

— Asta nu e chiar o cină sănătoasă.

— Mai avem și o pungă de salată, zice tata cu colțurile buzelor lăsate.

— Nu-mi place salata. Și nu avem niciun fel de dressing.

— Ba da, avem. Sos de mere.

Așa că mâncăm Pop-Tarts și salată cu sos de mere. Numai că eu aleg salata din sosul de mere și fac o grămăjoară de frunze verzi pe șervețel. Și țin departe Pop-Tarts de sosul de mere, pentru că nu-mi place când se amestecă felurile de mâncare sau culorile. E prea greu să-ți dai seama Cu Ce Ai De-a Face dacă lucrurile încep să se amestece, să se terciuiască și să se transforme unele într-altele.

Stăm la masa din bucătărie de unde nu mă pot uita la televizor, care oricum nu e pornit. E prea liniște fără Devon. Acum nu m-ar deranja nici măcar dacă ne-am uita la Fox Five News cu doamna aceea care vorbește atât de repede și de tare, încât nici nu poți să auzi ce spune. Tot ce poți face e să-i urmărești claia uriașă de păr și să te întrebi câți păianjeni și-or fi făcut cuib acolo.

Tata suspină și nu vreau să-l mai aud plângând din nou, așa că trebuie să fiu ca doamna de la Fox Five News și să umplu tăcerea.

— Aș vrea să mâncăm pizza cu Devon, spun. Mai e și joi. Seara de pizza.

Tata se oprește din mâncat.

— Și eu la fel.

Își încleștează mâinile cu putere. Se uită la poza de pe peretele dintre bucătărie și living și rămâne cu privirea ațintită pe ea o vreme. În poză e Devon îmbrăcat în uniforma de Cercetași la o ceremonie de absolvire.

— E fotografia de Viață?

Tata se apleacă spre mine. Asta înseamnă că nu S-a Prins.

— Viață. Gradul pentru Cercetași. Știi? Devon?

— Ah.

Mai aruncă o privire spre fotografia lui Devon.

— Da. E făcută când a obținut gradul Viață la Cercetași.

— Și după Viață urmează Vulturi.

Tata dă din cap și oftează.

— Își dorea așa mult să ajungă la Vulturi.

De la locul meu la masa din bucătărie văd colțul din living unde e cufărul.

— Acela e proiectul pentru Vulturi.

— Da, spune tata. Era.

— Nu poate s-ajungă Vultur dacă nu e terminat cufărul.

Tata înghite cu greutate, deși nu mănâncă nimic. Se ridică de la masă și lasă în farfurie o jumătate de Pop-Tarts și salata.

Nu-mi mai e foame, așa că îmi pun farfuria în mașina de spălat vase. Pe cea a tatei trebuie s-o curăț de resturi înainte s-o pun în mașina de spălat vase. Apoi mă așez la masă și desenez ca de obicei. Devon spune că dacă aș sta o zi întreagă fără să desenez, probabil aș muri. Dar asta n-o să se întâmple, pentru că nu pot sta o zi întreagă fără să desenez.

Tata s-a așezat iar pe canapea și se uită fix la pata de creion de pe covor.

Capitolul 5
Spațiul Personal

Urăsc recreațiile, deși Devon spune că ar trebui să fie momentul meu preferat și că după ce ajung la școala gimnazială n-o să mai am parte de ele, așa că ar trebui să mă bucur acum. Dar nu pot să mă bucur pentru că sunt mereu înconjurată de țipete puternice și e prea multă lumină și toți au coatele ascuțite și periculoase și nu pot să respir și mereu mi se face greață. Stau în picioare și mă cuprind cu brațele ca într-un câmp de forță și strâng ochii până aproape-i închid, încercând să opresc totul. Nu merge. Tot mă simt ca o Cutie Falsă cu Obiecte[3] de care Mario o să se izbească din clipă în clipă. Încep să-mi sug manșeta cămășii care-mi iese de sub mâneca gecii.

Îl văd pe Josh împingând copiii de pe barele pentru cățărat. A fost cu mine în clasă, dar apoi a fost mutat la cealaltă clasă de-a cincea, pentru că doamna Brook a spus că așa trebuie. Și eu cred la fel. Josh era gălăgios, dar acum e gălăgios și rău. Tata spune că e din cauză că vărul lui Josh e unul dintre atacatorii de la școala lui Devon. Cel pe care polițiștii l-au prins imediat. Și l-au omorât. Dar nu înainte ca el să-l împuște pe Devon.

Acum inima a început să-mi bată tare și aș vrea să plâng, dar Devon spune că nu poți să plângi sau să țipi sau să dai din mâini sau să te legeni sau să te bagi sub masă sau să te învârți pe loc la nesfârșit în public. De fapt, nu poți face mai nimic la nesfârșit în public pentru că nu e normal, doar dacă nu aplauzi sau râzi, dar asta faci numai atunci când trebuie și unde trebuie, și Devon îmi spune când trebuie s-o fac. Acum nu mai știu.

Îmi simt ochii fierbinți și mă mănâncă și totul e începețoșat și-mi amintesc că un lucru bun pe care pot să-l fac e să începețoșez culorile și formele astfel încât să devină neclare și calde în loc de ascuțite și reci. Numesc lucrul ăsta împlușare. Dacă începețoșezi barele pentru cățărat și copiii, toate devin moi și pufoase ca niște animale de pluș. Și poți să uiți unde ești și să te prefaci că ești altundeva, cum ar fi sub pat cu animalele tale de pluș.

Împlușez locul de joacă atât de bine, încât după o vreme au

rămas numai barele pentru cățărat și o formă care vine spre mine, așa că nu mai începețoșez nimic și încep iarăși să-mi sug mâneca. Începețoșatul e bun pentru lucrurile pe care nu vrei să le vezi, dar nu merge prea bine cu lucrurile cu care trebuie să Te Descurci.

Josh vine spre mine și zâmbește, deși pătrunde în Spațiul Personal al lui William H. și-l trântește la pământ. Nu trebuie să pătrunzi în Spațiul Personal al altcuiva. Mai ales nu într-al lui William H. William H. e autist. E în cealaltă clasă de-a cincea. Face și ședințe cu doamna Brook, dar doamna Brook spune că e mai bine pentru toată lumea să fie într-o clasă obișnuită. Dar țipă mult și mă bucur că nu e cu mine în clasă, în afară de recreații și de orele de sport. Acum țipă TARE și doamna care se ocupă de el încearcă să-l ridice, dar William H. se zbate prea mult.

Josh zâmbește răutăcios. Nu trebuie să zâmbești când faci ceva rău, pentru că zâmbetul ar trebui să însemne că ești drăguț. Mi-aș dori ca oamenii să respecte Tabelul Expresiilor Faciale.

Doamna care-l ajută pe William H. vorbește cu Josh. Stă cu mâinile în șold și dă din cap în sus și-n jos și se tot apleacă în față și se lasă pe spate. Cred că asta înseamnă că e furioasă. Câteodată înseamnă Dansul Găinii, dar nu cred că asta face acum. Până la urmă femeia se îndepărtează și Josh ridică din umeri. Asta înseamnă că nu S-a Prins. Decid să fiu de folos pentru că mă pricep la asta, așa că mă duc la Josh.

— Câh! strigă el. Ești ca un câine! Bălești pe toată mâneca!

Nu-mi mai sug mâneca, deși nu știu de ce a spus „câh". Mie-mi plac câinii. Câinii stau lângă tine și-și pun capul în poala ta. Câinii sunt drăguți și buni. Mă bucur dacă oamenii cred că sunt câine.

— Ce vrei? Ciudato! spune Josh, și-mi amintesc ce caut acolo.

— N-ar trebui să te bagi în Spațiul Personal al altcuiva.

— Ce-ți pasă ție?

Nu înțeleg ce vrea să spună, așa că îi zic din nou:

— N-ar trebui să pătrunzi în Spațiul Personal al altcuiva.

Își pune mâinile-n șolduri și strâmbă din nas.

— Ce face?

Probabil vrea să întrebe Ce Este.

— Spațiul Personal e ăsta.

Păşesc chiar în faţa lui, ba chiar îl calc pe degetele de la picioare ca să-i arăt care e Spațiul lui Personal.

— Dă-te de pe mine, ciudato! urlă el.

— Trebuie să respecți Bunele Maniere, îi spun. Ar trebui să spui „Scuză-mă, te rog, dar îmi încâlci Spațiul Personal".

Își apleacă capul și deschide gura.

Cred că asta înseamnă că e nedumerit, așa că îi mai spun o dată.

— Ascultă cu atenție. Asta trebuie să spui. „Scuză-mă, te rog, dar…"

— Pleacă de-aici!

Clatin din cap.

— Nu. Nu e politicos să spui așa. Spui „Scuză-mă…"

— De ce te iei de mine? urlă el.

— Nu fac asta. Te învăț cum să spui „Scuză-mă".

— N-o să spun!

— Bine. Poți să spui „Îmi pare rău".

— Nu trebuie! N-am făcut nimic rău!

Privesc Persoana.

— Ba da. Ai. Făcut, îi spun rar, sperând că o să înțeleagă.

Acum Josh s-a înroșit la față și respiră greu ca și când ar fi alergat, deși n-a făcut-o.

— E vorba de fratele tău?

De ce vorbește despre Devon? Conversația asta e despre William H.

— Nu trebuie să-mi cer scuze pentru chestia aia! N-am făcut-o eu! Înțelegi? A fost văru-miu! Eu n-am făcut nimic!

— Vărul tău a murit. Mai știi? TU ai făcut ceva rău, îi spun, pentru că AM VĂZUT cum l-ai împins pe William H. din Spațiul lui Personal.

— N-am ce să fac dacă fratele tău a fost împușcat!

Nu știu de ce țipă la mine.

— Nu e vina mea!

Urăsc urletele. Încep să tremur.

— Au încercat să-l salveze la spital! țipă Josh.

Acum clatin din cap pentru că vreau să se oprească. Dar nu o face.

— Îi ieșise inima afară și n-au putut să-i închidă pieptul…

— Taci din gură, Josh! strigă Emma de la mine din clasă, iar în spatele ei sunt mai mulți copii.

— Eu doar…

— Termină! De ce vorbești despre asta?

Îmi sug mâneca, dar tot nu mă pot abține să nu plâng, deși n-ar trebui s-o fac.

— Ea a început! spune Josh. Mă acuză pe mine!

— Păi, e supărată!

— Da, zice un băiat și-i dă un brânci lui Josh.

Josh se ciocnește de mine, așa că mă dau la o parte și Josh aterizează pe pământ. Câțiva copii râd.

Josh se uită fix la mine cu ochii mijiți.

— Nu e vina mea că fratele tău A MURIT!

— NUUUU!

Aud un țipăt și, abia când încerc să fug cât mai DEPARTE de el și mă urmărește îmi dau seama că e țipătul meu.

Capitolul 6
Inima

Găsesc treizeci și două de cărți la bibliotecă despre cum funcționează Inima. Tata a vorbit cu bibliotecara și mi-a spus că pot să folosesc și permisul lui, așa că pot să împrumut o mulțime de cărți. Unele sunt cărți pentru copii, iar altele sunt pentru adulți, dar pot să citesc orice, pentru că aptitudinile mele pentru citit sunt atât de avansate, încât nici nu pot fi evaluate. Când eram la grădiniță eram la nivelul clasei a opta și ăsta era maximum pe care-l puteai obține la grădiniță. Acum sunt în clasa a cincea, de asta pot să citesc orice poate citi tata.

Câteodată citesc aceeași carte o dată și încă o dată și încă o dată. Chestia grozavă la cărți e că lucrurile de acolo nu se schimbă niciodată. Se spune că nu poți judeca o carte după copertă, dar asta nu-i adevărat, pentru că pe copertă scrie fix ce o să găsești înăuntru. Și indiferent de câte ori o să citești o carte, cuvintele și ilustrațiile din ea nu se schimbă. Poți să deschizi și să închizi cărțile de un milion de ori și ele sunt tot la fel. Arată la fel. Spun același lucru. Graficele și ilustrațiile au aceleași culori.

Cărțile nu sunt ca oamenii. Cărțile sunt sigure.

Bibliotecara n-o să te lase să iei acasă *Ghidul medicului* chiar dacă-l ascunzi printre cele treizeci și două de cărți. Spune că trebuie să-l lași la sala de lectură ca să se poată bucura și alții de el. Nu cred că ar trebui să-l las la sala de lectură doar pentru că alții *s-ar putea* bucura de el. Știu că eu *chiar mă bucur* de el. Dar ea zice că nu asta e ideea. Nu-mi spune niciodată care e ideea, dar Devon spune că uneori trebuie să faci pur și simplu ce spune un profesor sau bibliotecara, chiar dacă ți se pare că e stupid. Devon mai zice și că nu trebuie să le spui în față că ți se pare stupid. E un secret care rămâne doar în mintea ta.

În drum spre casă, tata oprește la CVS și-mi cumpără o pungă întreagă de jeleuri-viermișori.

— De ce? îl întreb.

— Nu-s astea preferatele tale?

— Ba da, dar încă nu am zece abțibilduri la rând pe tabelul cu

BUNELE TALE MANIERE.

— Doamna Brook spune că te descurci de minune la școală având în vedere… ce s-a întâmplat.

— Are dreptate!

Fac o față zâmbitoare cu buzele. Merit jeleurile-viermișor, pentru că îmi petrec tot timpul gândindu-mă la tot. Doar că nu Mă Prind tot timpul.

Mănânc un viermișor verde și unul roșu. Îi cheamă Eddie și Talia. Întotdeauna le dau nume viermișorilor înainte să-i mănânc. Când ajungem acasă îmi pun câțiva în toate buzunarele de la pantaloni ca să am mereu unul la îndemână când îmi trebuie. Apoi mă apuc de citit.

Sunt o mulțime de informații despre inimă în cele treizeci și două de cărți și le citesc pe toate. Uite ce am scris în Vocabular, pentru că sunt cuvinte pe care vreau să le studiez mai mult decât a eLIMina și DEVastat:

CAMere
AORta
Atrii
VENtricule
VENE
ARtere
VALVE

Am mai aflat și că trebuie să faci mișcare, exact ca Devon care joacă fotbal și baseball și aleargă aproape în fiecare zi. Ar trebui să mănânci mâncare sănătoasă, ca Devon, care nu mănâncă atâtea dulciuri ca mine. N-ar trebui să fumezi pentru că îți poate afecta Inima și pentru că miroase atât de urât, încât te face să vomiți. Devon nu vomită niciodată, dar și el zice la fel.

Există multe boli de Inimă. Pe unele dintre ele poți să le faci din cauza fumatului și a băutului și pentru că ești gras și nu faci mișcare. Altele pot fi cauzate de o infecție. Unele se fac la bătrânețe. Cu unele probleme poți să te naști. Pentru majoritatea bolilor poți să faci ceva, cum ar fi să iei o mulțime de medicamente. Câteodată apare brusc o problemă a Inimii și

atunci nu prea poți să faci mare lucru. Dar trebuie să încerci să ajungi imediat la un spital ca să-ți mărești șansele de supraviețuire.

Ceea ce nu găsesc este cât de mult poate Inima să funcționeze odată ce a trecut un glonț prin ea și dacă pot celelalte organe să preia funcțiile ei și dacă cei de la spital te pot ține în viață fără ea și dacă ești aceeași persoană fără ea sau dacă mai ești o persoană?

Asta-i tot ce am găsit despre acest subiect:

O rană produsă de glonț în Inimă este aproape întotdeauna fatală.

Capitolul 7
Grupuri

Doamna Johnson termină de dat explicațiile pentru proiectul nostru de grup care poate fi despre orice animal vrem noi. Ne întreabă câteva animale pe care le-am ales și le scrie pe tablă.

Eu aleg Inima.

Markerul îi scârțâie când se oprește pe tablă.

— Înțeleg, spune ea, întorcându-se ca să Privească Persoana. A cărui animal?

— Nu contează. Atâta timp cât e umană. Mă pricep Foarte bine să desenez inimi umane acum.

Oftează.

— Vreau să scrii ceva despre un animal. Ce zici de un panda?

Clatin din cap. Nu vede că deja desenez o inimă pe caiet?

— Alt animal?

Clatin iarăși din cap.

— Păi, mai gândește-te. Poate o să-ți vină vreo idee despre un animal care te interesează.

După asta mai scrie niște nume de animale pe tablă și ne spune să ne organizăm în grupuri. Toată lumea începe să se mute de colo-colo, în afară de mine. Doamna Johnson vine în fața băncii mele.

— Vrei să te ajut să găsești un grup?

— Am un grup.

— Cine e în grupul tău?

— Eu.

— Și mai cine?

— Nimeni. Sunt propriul meu grup.

Cineva râde.

— Aș vrea să faci parte dintr-un grup adevărat. Ce-ar fi să formezi un grup cu Emma și Brianna?

— Nu.

Mai mulți copii încep să râdă.

Doamna Johnson mijește ochii la ei și strâmbă din gură, dar apoi se întoarce spre mine.

— Poftim?

— Nu Mulțumesc.

Asta înseamnă încă un abțibild pentru tabelul cu BUNELE TALE MANIERE.

Acum râde toată lumea.

Doamna Johnson trage aer în piept cu putere și apoi îi dă drumul afară.

— Vreau să faci parte dintr-un grup.

Mă uit fix la mâinile ei.

— Înțelegi?

— Da.

Înțeleg ce vrea, dar mai știu și ce vreau eu.

— Deci vii încoace și intri într-un grup?

Nu înțelege. Clatin din cap.

— *Nu.*

— De ce nu?

Oftez și încerc să-i explic ca s-o fac să se Prindă.

— Știu că asta vreți dumneavoastră, dar eu nu vreau asta.

* * *

— Bună, spune doamna Brook. Ai venit mai devreme.

— Știu. I-am spus doamnei Johnson, dar a spus că e timpul să vin ACUM. N-a reușit să se Prindă azi.

— Oh. Haide Să Discutăm Despre Asta.

Îi explic despre proiectul de grup.

— Caitlin. Când un profesor spune că vrea să faci ceva, înseamnă că trebuie să faci. E același lucru cu a spune că trebuie să faci acel lucru.

— Păi și atunci de ce n-a zis așa?

— E mai drăguț să spui așa.

— Nu, nu e. E derutant. Și ar trebui să spună TE ROG dacă vrea să fie drăguță.

— Ar fi fost de folos asta? Dacă ar fi spus te rog?

— Poate. Să-i spun asta?

— Mai bine mă lași pe mine să vorbesc cu ea. Și de ce nu vrei să faci un proiect de grup cu celelalte fete?

— Pot să fac un proiect de grup mai bine singură.

— Sunt sigură că ai putea face un proiect minunat, dar câștigi ceva făcând un proiect de grup.

— Ce câștig?

— Îți faci prieteni.

— Am prieteni deja.

— Povestește-mi despre prietenii tăi.

— Dicționarul. Televizorul. Computerul.

Doamna Brook clatină din cap.

— Mă refer la oameni și la cum să înveți să te înțelegi cu ceilalți.

— Știu cum. Îi las în pace.

— Nu, nu așa.

— Dar asta mi se spune mereu – „Lasă-mă în pace. Caitlin, pleacă de-aici." – așa că asta fac. Și fac ce mi se cere, deci sunt drăguță.

Doamna Brook își lasă capul în piept și își strânge mâinile pumn.

— Poate că o să fie dificil, dar o să te ajut.

Doamna Brooks Privește Persoana.

— Haide să ne gândim la copiii de la tine din clasă.

Mă uit fix la Tabelul Expresiilor Faciale. Încep iar să împlușez lucrurile.

— Te gândești?

— M-am gândit deja.

— La cine te-ai gândit?

— Mă gândesc la oamenii care zâmbesc mult. Asta ar trebui să însemne că sunt fericiți și drăguți și prietenoși. Și când oamenii au figuri furioase sau plâng ar trebui să însemne că sunt triști. Sau nebuni. Sau speriați.

— Sau uneori sunt pur și simplu fericiți și emoționați, spune doamna Brook.

— Vedeți! De asta emoțiile sunt rele și le urăsc! Mai ales plânsul. Nu Mă Prind.

— E mai ușor să-ți dai seama ce înseamnă râsul, spune ea. De obicei arată că ești bucuros.

— Nu întotdeauna. Uneori arată că ești răutăcios.

— E adevărat, dacă cineva tachinează sau râde de altcineva.

— CÂND, îi spun, nu dacă.

Doamna Brook oftează.

— Cred că e la fel de greu să-ți dai seama de emoții și când e vorba despre râs.

— Acum mă gândesc la Josh.

Doamna Brook iar își întinde gâtul ca o țestoasă.

— Oh? Îți… îți place de el?

— Nu.

— Haide să încercăm să alegem pe cineva de care-ți place și o să lucrăm la prietenia cu acea persoană. E primul lucru la care trebuie să ne gândim.

— Ah. N-ați spus așa.

— De cine-ți place?

— Nu știu.

— Gândește-te mai bine.

— Domnișoara Harper.

— Domnișoara Harper?

— Da. E directoarea. V-ați prins? E prietena tuturor.

— Da, bine, dar mă gândesc la cineva de vârsta ta.

— La cine vă gândiți?

— Nu mă gândesc la cineva anume. Aș vrea să te gândești tu la cineva.

Nu-mi place jocul ăsta.

— Mă dau bătută, de ce nu-mi spuneți și gata?

— Păi… ce zici de Emma?

— Emma?

— Da. E foarte sociabilă.

— Nu-mi plac persoanele foarte sociabile.

Sau exPANsive. Sau EXtrovertite. Sau greGARe. Sau orice alt cuvânt care înseamnă că gălăgia lor îmi răsună în urechi până mă dor sau că fețele și brațele lor agitate îmi invadează Spațiul Personal, iar vorbăria lor fără oprire consumă tot aerul din încăpere, încât mi se pare c-o să mă sufoc.

— E mai ușor să vorbești cu oameni sociabili. Gândește-te la asta.

Uite la ce mă gândesc: doamna Brook nu se Prinde.

— Ești o persoană foarte specială, Caitlin. Cred că ai fi o prietenă minunată.

Bine, poate că Se Prinde. Și eu sunt cea care nu reușește. Mă lasă să caut cuvântul prieten în Dicționar. Scrie: cineva apropiat emoțional.

— Iar cuvântul acela rău: emoțional. Nu e unul dintre punctele mele tari.

— Dar poți să-l dezvolți.

Îmi feresc privirea și încep să-mi sug mâneca. Încă nu sunt pregătită să-mi dezvolt acest punct.

Doamna Brook pare să Se Prindă. Oftează și spune că o să discute cu doamna Johnson și poate că de data asta o să pot fi propriul meu grup, pentru că se întâmplă multe lucruri în viața mea acum, dar în curând va trebui să mă alătur unui grup.

Nu-mi place cuvântul curând, pentru că nu știi niciodată când se furișează pe lângă tine și se transformă în ACUM. Sau poate o să fie genul de curând care nu se întâmplă niciodată. Ca atunci când i-am întrebat pe tata și pe Devon când o să termine cufărul. Au spus curând.

Capitolul 8
Bambi

Îmi fac proiectul de grup despre Inimă și despre cum funcționează și despre cum o rană de glonț o poate face să nu mai funcționeze și ce se face apoi cu corpul când e mort, adică se incinerează. Cel puțin așa s-a întâmplat cu Devon.

Când termin ultimul desen mă duc pe canapea unde stă tata și i-l arăt. Îl citește și își lasă capul până aproape de genunchi. Umflătura din gât i se duce în sus și în jos de fiecare dată când înghite. Suspină de câteva ori, ceea ce înseamnă de cel puțin trei ori, și de fapt suspină de cinci ori până să-l întreb:

— E ceva-n neregulă cu el?

— Nimic, spune tata. Este… este foarte bine făcut. Trebuie… trebuie să fac un duș. Poți să-ți alegi o casetă video să te uiți la ea.

— Ura!

Și nici măcar n-am toate abțibildurile pentru o casetă video! Fug la raftul cu casete video și mă opresc.

— De ce faci duș seara? Întotdeauna îți faci duș dimineața.

Deja a ieșit din living.

— Nu mă simt prea bine…

…Și nu mai aud ce spune după asta, doar că pare să nu se simtă deloc bine pentru că-l aud plângând înainte să dea drumul la duș.

Nu vreau să-l aud plângând, așa că mă concentrez pe casetele mele video preferate. Nu-mi plac cele la care se uită fetele de la mine de la școală, cu muzică zgomotoasă și fete care chicotesc și dansează. Îmi plac desenele animate. Iau *Cenușăreasa,* dar e o poveste cam stupidă. Nu pentru că a pierdut un pantof. Și eu îmi pierd pantofii tot timpul. Dar dacă știi unde ți-ai pierdut pantoful, de ce nu te întorci să-l iei? Și dacă nu știi, Devon zice că trebuie să te întorci în ultimul loc unde știi că-l aveai și să începi căutarea de-acolo. Cenușăreasa ar trebui să se întoarcă la bal. *Albă ca Zăpada* e OK datorită piticilor, iar *Pocahontas* e bun fiindcă apar multe animale, dar Devon spune că are o muzică

plângăcioasă, și tata deja plânge, așa că nu vreau să pun asta.

Scot din raft caseta cu *Bambi* și mă uit la ea. *Bambi* îmi amintește cât sunt de deșteaptă. Câteodată sunt mai deșteaptă decât Devon, deși el e mai mare decât mine cu trei ani, o lună și șaisprezece zile. Chiar și când aveam cinci ani și ne uitam la *Bambi.* Mama lui Bambi moare împușcată. Nu o vezi murind pentru că e un desen animat, dar auzi împușcătura și îl auzi pe Bambi strigându-și mama de o grămadă de ori, și ea nu mai apare, așa că sigur e moartă. Devon tot repeta „Nu se poate să fi murit! N-a murit", iar eu am spus „A murit, Devon!". A început să plângă și să spună „Se întoarce înapoi! Trebuie să se întoarcă!", așa că a trebuit să țip la el „E MOARTĂ ȘI NU SE MAI ÎNTOARCE NICIODATĂ!", și atunci a venit tata și l-a luat pe Devon din cameră și mi-a spus „N-ar trebui să spui așa ceva!".

Nu știu de ce Devon nu S-a Prins că mama murise. Mama noastră murise cu doi ani înainte să ne uităm la *Bambi,* așa că ar fi trebuit să știe că mamele mor și nu se mai întorc niciodată indiferent cât de mult plângi sau le chemi. Mai ales dacă sunt împușcate.

Mă uit la cufărul lui Devon. Aerul de la sistemul de încălzire face cearșaful să se ridice puțin. Apoi se oprește. Mă uit la caseta cu *Bambi* și o pun înapoi în raft, pentru că am o senzație de recreație în stomac și nu știu de ce.

Capitolul 9
Nu alergăm. Mergem

Când mă duc la ședința cu doamna Brook, îmi spune să-mi iau haina pentru că ne schimbăm programul.

— Astăzi?

Doamna Brook dă din cap.

— Pentru tot restul anului.

Închide ușa și pantofii încep să-i scârțâie pe podea când se îndreaptă spre cuierul de lângă clasa mea.

— De ce?

Nu-mi place când se schimbă lucrurile. Întotdeauna e mai întâi recreația – câh – și apoi ședința cu doamna Brook. Pantofii ei scârțâie mai departe pe hol, așa că trebuie să merg în pas alergător ca s-o prind din urmă pentru că Nu Se Aleargă Pe Holuri.

— Cum o să fie programul de acum încolo?

— O să stăm de vorbă în timp ce ne plimbăm pe terenul de joacă în timpul recreației tale obișnuite. Apoi poți să rămâi afară în recreație cu copiii de la grădiniță și până la clasa a doua.

— Două recreații? spun eu Privind Persoana. Nu-mi place nici măcar una.

— Dar copiii mici sunt foarte simpatici, iar în pauza cu cei mari voi fi cu tine pentru că uneori ei au tendința să… Să fie puțin cam duri, spune ea strângându-și buzele – cred că e o față furioasă.

Mă gândesc la Josh. Și mă întreb de ce ar vrea un adult să meargă în recreație.

— Bine. Dar nici să nu vă treacă prin minte să vă urcați pe barele de cățărat. E prea periculos.

Doamna Brook zâmbește.

— Promit că o să evit barele de cățărat.

Îmi iau haina din cuier și mă îmbrac, în timp ce doamna Brook împinge ușa care dă spre locul de joacă, deschizând-o cu un clămpănit. Lumina de afară îmi rănește ochii, vântul mi-i face să lăcrimeze, iar țipetele de pe terenul dejoacă îmi sfâșie

urechile. Îmi sug mâneca și încep să merg foarte repede încercând să scap de zgomot, dar mă urmărește peste tot.

— Caitlin! De ce te-ai îndepărtat așa de mult de mine?

— Merg. Iar dumneavoastră mergeți prea încet.

— De obicei, când doi oameni se plimbă împreună, îmi spune doamna Brook, merg unul lângă altul.

— Oh, spun eu mergând în continuare.

— Caitlin! Vino înapoi. Te rog.

Așa că mă întorc la ea și mă opresc.

— Și-acum ce facem?

— Haide să mergem una lângă alta. Asta înseamnă să facem o plimbare împreună.

Pune piciorul drept în față și apoi stângul.

Fac și eu același lucru.

— Nu trebuie să te holbezi la picioarele mele, îmi spune ea. Și nu trebuie să mergi chiar în același pas cu mine, sau să pășești cu stângul când pășesc și eu.

— Păi și-atunci cum ne plimbăm împreună? o întreb.

— O să ținem pasul una cu cealaltă, pentru că vom sta de vorbă în timp ce ne plimbăm. Câteodată vom avea și contact vizual. Asta o va face pe cealaltă persoană să știe că o asculți și că te interesează ce spune.

— Și dacă nu te interesează?

Doamna Brook Privește Persoana, face ochii mari și îmi spune apăsat:

— O să ne prefacem că ne interesează. Bine? Vom folosi acest timp pentru a observa oameni și poate pentru a și sta de vorbă cu ei. Trebuie să ne străduim să ne facem prieteni.

— De ce? o întreb. Nu aveți niciun prieten? Recreația nu e cel mai bun moment să-ți faci prieteni.

— Vreau să găsim prieteni pentru tine. O să mergi în curând la gimnaziu și vreau să ai niște prieteni acolo.

— Gimnaziul începe din clasa a șasea, îi reamintesc. Adică de anul viitor.

— De fapt, mai ai doar câteva luni de școală primară. Clasa a șasea începe în august.

Are dreptate. De ce spune toată lumea anul viitor? Nu e anul

viitor. E anul ăsta. Încep să-mi sug mâneca, chiar dacă știu că doamnei Brook nu-i place când fac asta.

— Vei avea de făcut mai multe proiecte de grup la gimnaziu, așa că trebuie să înveți să Te Descurci. O să-ți fie de ajutor dacă ai prieteni.

— Nu mă pot Descurca dacă sunt propriul meu grup?

Doamna Brook clatină din cap. Asta înseamnă nu.

Îmi sug mâneca în continuare.

— Caitlin. De ce nu încerci să-ți împreunezi palmele sau să-ți pui mâinile în buzunare și să strângi pumnii, sau unul dintre celelalte lucruri despre care am vorbit în loc să-ți sugi mâneca?

Mă opresc acum, dar o să încep din nou mai târziu, când o să uite despre asta, pentru că sunt perseverentă.

Doamna Brook îmi arată copiii de pe terenul de joacă și îmi spune ce fac și ce simt ei, dar nu știu cum de-și poate da seama. Nici măcar nu-mi dau seama despre care copii vorbește. Cu toții se mișcă prea repede. Când îl menționează pe băiatul cu hanorac mov încerc să-l urmăresc și mi-aș dori să am și eu un hanorac mov, pentru că mov este culoarea mea preferată, și cred că mi-ar plăcea să am glugă și e amuzant să urmărești cum zboară movul când băiatul aleargă foarte repede.

— Caitlin!

— Ce e?

— Iar ai luat-o prea mult înainte. Ar trebui să ținem pasul una cu cealaltă ca să putem sta de vorbă.

— Oh. Am crezut că ați terminat de vorbit.

— Uită-te în ochii mei în timp ce mergem și vorbim. O să te ajute să ții pasul.

Îmi tot feresc ochii ca să mi-i odihnesc, dar doamna Brook tot îmi surprinde privirea.

— Așa. Așa e mult mai bine, îmi spune ea în cele din urmă.

Doar că mă dor ochii și mi-a înțepenit gâtul. Cum poate să fie mai bine?

Când sună clopoțelul, doamna Brook îmi spune că am douăzeci de minute pauză alături de copiii mai mici, după care trebuie să mă întorc în clasă, la fel ca ei.

— Dacă ai vreo problemă, te duci la unul dintre profesori.

— Înăuntru?

— Nu. Sunt cel puțin trei profesori de serviciu afară, în timpul recreației.

— Serios? N-am văzut niciodată profesori afară în timpul pauzei copiilor mai mari.

— Întotdeauna sunt câțiva profesori afară, dar sunt ocupați pentru că sunt mulți copii pe terenul de joacă în același timp.

— Știu. Prea mulți. E prea multă gălăgie.

Capitolul 10
Michael și Bunele Maniere

E gălăgie și în timpul recreației copiilor mai mici, dar îmi place mai mult de ei. Nu doare așa tare când se izbesc de tine. Sunt de înălțimea mea sau chiar mai mici. Mă uit în jur și zâmbesc.

Văd un băiețel cu o șapcă roșie care îmi amintește de șapca de baseball a lui Devon cu însemnele echipei Potomac Nationals. Și îmi amintesc că l-am văzut pe băiatul ăsta la slujba ținută pentru Devon, pentru că-i țin minte șapca. Stătea cocoșat într-o strană la fel cum stă acum cocoșat pe o bancă. Mă întreb de ce stă așa. Nu e niciun profesor pe lângă el, deci nu cred că a dat de vreun necaz. Se freacă la ochi, așa că ori e somnoros, ori e trist. Cred că doar unul dintre motivele astea două ar putea fi.

Mă apropii de el ca să-mi dau seama. Se uită în sus când ajung lângă el și-i văd fața udă și roșie.

— Ești trist?

Băiatul dă din cap că da.

— De ce?

Nu spune nimic.

Mă uit în jur după Josh, dar apoi îmi amintesc că n-are acum pauză.

— S-a purtat cineva urât cu tine?

Băiatul clatină din cap.

Îmi bag mâna în buzunarul de la pantaloni și dau de jeleurile-viermișor. Scot unul și i-l flutur prin față.

— Vrei? O cheamă Laurie.

Se uită la viermișor o clipă, apoi îl ia, dar nu-l bagă în gură.

— Nu e un vierme adevărat, îi spun. E bun de mâncat. Tot nu-l mănâncă și sunt gata să i-l cer înapoi dacă nu are de gând să-l mănânce, dar apoi băiatul spune „Mulțumesc". Acum nu cred că mai pot să-l iau înapoi.

Îl bagă în gură și o parte din el îi atârnă în afară în timp ce mestecă. Până la urmă, viermișorul dispare.

— Mi-e dor de ea, îmi spune.

— De Laurie, viermișorul?

Dă din cap că nu.

— De mami.

— Oh.

Întoarce capul ca să se uite la mine și se apropie puțin, dar nu-mi invadează Spațiul Personal. Încerc să-l privesc în ochi. Când o fac, sunt surprinsă. Are ochii la fel ca Bambi. Sunt simpli. La fel ca ochii de pe Tabelul cu Expresii Faciale și rămân nemișcați astfel încât să văd ce e înăuntru.

— Nu ți-e dor de fratele tău? mă întreabă el fără măcar să clipească din ochii lui de Bambi.

— Ce vrei să spui?

— A murit, nu?

— De unde știi?

— Toată lumea zice că ești ciudata căreia i-a murit fratele. Ah. Scuze. N-am vrut să zic ciudată. Așa zice lumea. Ești ciudată?

— Nu știu.

Ridică din umeri.

— Mie nu mi se pare că ești ciudată. Cred că ești de treabă.

— Mulțumesc, îi spun amintindu-mi de Bunele Tale Maniere.

Aud pe cineva bătând din palme. O voce de profesoară strigă:

— Gata, copii! Două minute! Apoi alinierea!

— Mulțumesc pentru jeleul-viermișor.

— Foarte bine, îi spun, ți-ai amintit de Bunele Tale Maniere.

— Mami zice că sunt importante, spune el dând din cap.

— Sunt. Primești abțibilduri pentru ele.

Își răsfrânge puțin buzele și-și lasă capul pe-o parte ca și cum nu S-a Prins.

— Nu cred că de asta sunt importante.

— Totuși, primești un abțibild, îi zic.

— De la cine?

— De la tatăl tău.

— N-are abțibilduri.

— Am eu o grămadă. Pot să-ți aduc câteva.

— Bine. Mulțumesc.

— Ai spus mulțumesc. Acum ai două abțibilduri. Cu plăcere.

Vezi? Și eu mă descurc cu Bunele Tale Maniere.

Chicotește.

— Nu sunt manierele Mele.

— Știu. Sunt Manierele TALE.

— Ce?

Ochii lui de Bambi par zâmbitori, dar și puțin… altfel… nedumeriți poate?

— Toată lumea trebuie să învețe Bunele Tale Maniere, îi explic.

— Glumești! zice el chicotind în continuare.

— De ce râzi?

— Pentru că sunt Manierele TUTUROR! Sunt manierele MELE când eu spun te rog și mulțumesc. Sunt manierele TALE când TU spui te rog și mulțumesc.

Privesc Persoana. Tot timpul am crezut că învăț Manierele Tale, când de fapt învățam Manierele Mele?

— Păi, atunci… manierele tuturor sunt la fel.

— Acum Te-ai Prins!

— Ohhh. Mulțumesc. Mi-ai fost de ajutor.

Cred că o să-mi fie mai ușor să învăț Manierele Tale – adică Manierele Mele – acum când știu că-mi aparțin mie și nu trebuie să le învăț pe ale altcuiva.

Sună clopoțelul și băiatul se ridică în picioare și se uită la mine cu ochii lui de Bambi. Se aude vocea unei profesoare și atunci se întoarce și începe să meargă în direcția aceea. Dar apoi se întoarce din nou.

— Cum te cheamă?

— CaitlinAnnSmith.

— Oh. Pot să-ți spun doar Caitlin?

— Doar dacă nu strigi. Nu suport să-mi strige lumea numele.

— Bine, zice el dând din cap. Pe mine mă cheamă Michael.

Ridic mâna dreaptă și o închid și o deschid de trei ori.

I se ridică colțurile buzelor, i se umflă obrajii, iar ochii de Bambi zâmbesc. Are gropițe drăguțe și păr blond cârlionțat care-i iese pe sub șapcă. Ridică și el mâna stângă și o închide și o deschide de câteva ori.

Mă întreb dacă asta înseamnă că am un prieten.

Capitolul 11
Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat

Doamna Johnson îmi dă înapoi proiectul de grup. A scris pe el *Bine Documentat* și *Foarte Interesant* și *Excelent,* dar în josul paginii a scris și *De ce pui majuscule în mijlocul propoziției? Substantivele comune nu se scriu cu majuscule. Doar anumite cuvinte speciale se scriu cu majuscule.* Mă uit la paragraful scris de mine. N-am pus majuscule în mijlocul propozițiilor. Doar la începutul anumitor cuvinte. Mi-a pus un X peste I-ul din Inimă și a scris un i mic. Nu mi se pare corect. Sunt sigură că se înșală în privința cuvintelor speciale și a literelor mari, deși e profesoară. Cum poate să fie vreun alt cuvânt mai special decât Inimă?

* * *

Acasă, mă gândesc la Inima lui Devon. Stau pe canapea și mă uit la cufărul lui. E tot sub cearșaful cenușiu. Prin jaluzele intră raze de lumină și se văd firele de praf cum se adună și se lovesc de cufăr și mă întreb dacă vreuna din particulele de praf e Devon și dacă-l pot simți.

Închid ochii și-mi amintesc câte ceva din ce s-a întâmplat în Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat. Așa-i zice tata. După ce ne-am întors acasă de la spital în noaptea aia – fără Devon – tata țipa și lovea mobila și pereții și a început să dea cu pumnul în cufăr și să strige „De ce? De ce? De ce?" și a aruncat manualele de prelucrare a lemnului și manualul cercetașilor în camera lui Devon și a trântit ușa și a zis „Nu nu nu nu nu", până când am țipat la el „OPREȘTE-TE! OPREȘTE-TE! OPREȘTE-TE!". După aceea a pus cearșaful peste cufăr, iar acum nici măcar nu se mai uită spre colțul ăla.

Mă lipesc de canapea și închid ochii și-i strâng tare și, deși încerc să nu-mi aduc aminte cum am fost la spital, îmi amintesc cum acolo erau lumini puternice și zgomot de sirene și de megafoane și bipăituri și miros de medicamente, și la final niște oameni îmbrăcați în pijamale verzi și cu papuci de hârtie care i-

au zis tatei „Am încercat, dar n-am reușit să-i închidem pieptul. Inima lui – nu mai rămăsese nimic – n-am mai putut face nimic. N-am putut face nimic".

Tremur și-mi sug mâneca și încerc să nu mă mai gândesc la Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat, dar când deschid ochii cufărul lui Devon se holbează la mine, așa că mă dau jos de pe canapea și mă duc de-a bușilea spre el și trag cearșaful și intru sub el, mă bag în cufărul gol și-mi imaginez că sunt Inima. Inima lui Devon. Mâinile mele sunt atriile și picioarele sunt ventriculele și pompez sânge peste tot pe unde trebuie pentru că *trebuie* să pot face ceva. Ceva ce pot face. Mai întâi pompez sângele în plămâni ca să ia oxigen, apoi în atriul și-n ventriculul stâng, apoi în aortă ca să meargă prin tot corpul, așa cum trebuie. Toate valvele funcționează bine, așa că circuitul sanguin este în regulă și pot simți bătăile și încep să mă legăn pentru că legănatul mă face să mă simt vie și vreau să fie viu și cufărul lui. Pompez sângele în corpul lui Devon. *Dev-on. Dev-on. Dev-on.* Îl strig mai tare și mai tare ca să fac să fie adevărat și-mi simt tot corpul bătând pentru că e tot mai tare și mai tare și mai sălbatic și mai sălbatic și mă lovesc cu capul de marginile cufărului, dar nu-mi pasă. *DEV-ON! DEV-ON! DEV-ON!* Și aud vocea tatei țipând ca atunci la spital și nu vreau s-o aud pentru că nu vreau să se mai întâmple iarăși ceva din Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat, așa că mă concentrez și devin Inima mai tare și mai tare și mai repede și mai repede, dar apoi cad din cufăr, pentru că nu se poate închide și îl simt pe tata cum mă prinde, dar nu pot decât să urlu cuvintele pe care le-au spus și oamenii în verde de la spital:

— AM ÎNCERCAT, DAR N-AM PUTUT FACE NIMIC!

— Caitlin! Caitlin!

Îl aud pe tata țipând, dar nu mă pot opri din plâns. Îl simt cum mă învelește în păturica mea și mă pune înapoi pe canapea și-i simt brațul în jurul meu când se așază lângă mine în întuneric. Țiuitul din urechi se oprește în sfârșit, dar apoi începe să sune telefonul.

Îl simt pe tata cum se ridică și-l urmăresc cu privirea cum dispare în bucătărie. Se întoarce alergând în living, dă drumul la

televizor și rămâne nemișcat uitându-se la el. Respiră greu.

Omul de la Fox Five News are un microfon în mână și vorbește din fața unei clădiri de cărămidă. „Sunt la tribunalul unde ucigașul rămas în viață de la Școala Gimnazială Virginia Dare tocmai a avut prima audiere. Audierea a dus la concluzia că există suficiente probe împotriva lui pentru a fi acuzat de uciderea profesoarei Roberta Schneider și a elevilor Julianne Morris și Devon Smith. Oribilul atac armat a dat o lovitură devastatoare acestei mici comunități… ah! Iată-l!" Imaginea se mișcă de colo-colo până când rămâne un băiat îmbrăcat în haine portocalii, cu o mulțime de polițiști în jur. Nu pare să fie cu mult mai mare decât Devon. Domnul Fox Five News își face loc cu microfonul prin mulțime și strigă „Ce ai de spus în apărarea ta?". Băiatul în portocaliu se holbează la cameră și rânjește cu jumătate de gură. Apoi ridică mâinile încătușate și face un semn cu degetul mare. Tata se duce la baie și vomită. Imaginea camerei trece la o doamnă care stă la un birou în studioul de știri. Spune: „Vom reveni cu această știre mai târziu, dar nu e așa că e bine că acum putem găsi împăcare?"

Îmi sug mâneca. Nu cred că e ceva bun în nimic. Și mă întreb cum poate să ajute ÎMPăcarea. Și ce înseamnă. Când se întoarce tata în living și închide televizorul îl întreb „Ce înseamnă ÎMPăcare?". Îmi zice că trebuie să cheme o vecină, dar când ajunge doamna Robbins, uită s-o întrebe ce înseamnă împăcare. Spune doar că ea o să aibă grijă de mine, pentru că pe el îl doare capul și trebuie să facă un duș. Mă întreb dacă e unul dintre dușurile în care plânge. Închid ochii.

Printre gene îmi pătrunde lumina și aud un scârțâit urmat de vocea tremurată a doamnei Robbins.

— Vrei să-ți aduc ceva, Caitlin? Ciocolată caldă? Niște lapte cald?

— Dicționarul.

— Dicționarul?

— Da.

— Oh. Mă gândeam că…

— VĂ ROG.

Încă un scârțâit.

— Bine, scumpo.

Caut ÎMPăcare și acolo scrie: starea de a ajunge la o concluzie emoțională în urma unui eveniment dificil, cum ar fi moartea cuiva drag. Nu știu cum să capăt starea de a ajunge la o concluzie emoțională, așa că o întreb pe doamna Robbins:

— Cum capăt starea de a ajunge la o concluzie emoțională în urma unui eveniment dificil?

Doamna Robbins deschide și închide gura de trei ori și scoate un sunet ca un chițăit.

— Scuză-mă, îmi spune, și fuge la bucătărie, dar o aud cum își suflă nasul și acum îl aud și pe tata plângând sub duș, așa că îmi trag păturica mov peste cap și închid ochii și-mi astup urechile și cu cotul țin strâns la piept Dicționarul.

Capitolul 12
Împăcare

Aștept toată dimineața ședința cu doamna Brook. Merg în pas alergător spre biroul ei din cauza regulii Nu Se Aleargă Pe Holuri. Trântesc ușa de perete fără să mai bat și o întreb:

— Cum capăt starea de a ajunge la o concluzie emoțională în urma unui eveniment dificil?

— La ce te referi? mă întreabă ea ridicându-se de lângă masa rotundă.

— Împăcare, îi zic. Vorbesc despre Împăcare. Cum ajung la ea?

— Ia loc, Caitlin. E vorba de… te referi la știri? La băiatul care-a participat la atacul armat?

Dau din cap de vreo câteva sute de ori pentru că astăzi nu Se Prinde prea repede.

— E un eveniment foarte tulburător pentru întreaga comunitate. Cu toții căutăm Împăcare.

Privesc Persoana. Dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Stai jos aici.

Rămân în picioare.

— Bine, zice doamna Brook. Eu o să mă așez.

Își pune mâinile pe masă și și le împreunează. Trage aer în piept și apoi răsuflă adânc. Încet. Închide ochii.

Se roagă?

— Nu suntem la biserică, îi amintesc.

— Știu. Mă gândesc.

Se scarpină în cap și apoi își împreunează din nou mâinile.

— Câteodată slujba de înmormântare sau florile duse la mormânt pot ajuta la dobândirea împăcării.

— Devon a fost incinerat, așa că la mine n-are cum să funcționeze.

— Unii oameni merg la biserică.

— Nu e duminică, îi zic.

— Duminica mergi cu tatăl tău la biserică?

Ridic din umeri.

— Înainte mergeam cu Cercetașii, dar acum nu mai mergem. Acum doar trecem cu mașina pe acolo.

— Mersul la biserică ar putea ajuta. Sau un consilier.

Privesc Persoana.

— Dumneavoastră sunteți consilier. Vin să vorbesc cu dumneavoastră.

— Știu, dar poate și tatăl tău ar trebui să meargă la un consilier.

— Poate să vină să discute cu dumneavoastră despre Împăcare?

— Putem face asta odată, dar eu sunt aici ca să-i ajut pe elevi. Dar discuțiile vă pot ajuta pe amândoi, spune ea. Discuțiile despre ceea ce simțiți.

— N-o să meargă la mine. Nu-mi plac chestiile de felul Hai Să Discutăm Despre Asta.

— Caitlin…

— Mai poate ajuta ceva?

— Păi, dacă nimic altceva nu merge, spune doamna Brook, atunci trecerea timpului poate ajuta.

— Dar n-am întrebat dacă nimic altceva nu merge, am întrebat dacă mai poate ajuta ceva.

Încep să dau din mâini pentru că lumea se învârte și dacă dau din mâini mai repede decât restul lumii, atunci lumea nu mai pare că se învârte așa repede. Devon zice că n-are niciun sens, dar pentru mine are.

— E ceva ce trebuie să găsești singură, pentru că toți oamenii sunt diferiți. Cu toții trebuie să ne găsim propria cale.

Credeam că eu sunt specială și toți ceilalți sunt normali. Eram gata să o întreb ce fac oamenii normali, dar probabil că oricum n-ar funcționa și pentru mine.

— Nu m-ajută prea mult.

Îmi atinge mâinile agitate și mi le feresc.

— O să găsești ceva, Caitlin, îmi spune. Există o soluție acolo undeva cu numele tău pe ea.

Mă uit prin încăpere să-mi văd numele.

— Îmi pare rău, îmi spune ea. Nu voiam să spun că numele tău o să fie efectiv scris pe ceva. Dar o să găsești ceva.

Oftez din rărunchi și-i spun:

— Bine. O să găsesc singură ceva.

Dar habar n-am cum o să fac asta.

Mergem împreună pe terenul de joacă și doamna Brook vorbește, dar n-o aud. Mă concentrez prea mult la împăcare. Când sună clopoțelul rămân acolo sugându-mi mâneca, până când îmi amintesc că am un posibil prieten și mă duc să-l caut pe Michael. E la barele de cățărat, dar vine la mine când îi fac cu mâna.

— Bună, Caitlin.

— Știi cum să capeți starea de a ajunge la o concluzie emoțională în urma unui eveniment dificil?

— Poftim?

— Împăcare. Știi cum s-o obții?

— Nu. Dar o să-l întreb pe tata. Se pricepe să găsească lucruri.

— Serios? Tatăl meu nu prea. Tatăl tău e superinteligent sau așa ceva?

Michael ridică din umeri.

— Nu știu. Pare superfericit.

— Ești norocos. Tata e trist tot timpul.

Michael clatină din cap.

— Nu mă simt norocos. Sunt trist pentru că eu nu sunt fericit tot timpul, așa cum e el. Așa cum ar trebui să fiu. Tata vrea mereu să facem ceva, pase de fotbal, să jucăm Frisbee sau să mergem la bowling, și câteodată pur și simplu nu vreau să fac lucrurile astea pentru că sunt trist.

— Poate că tatăl meu și tatăl tău ar trebui să se întâlnească și să revină la normal.

— Poate.

— Deci o să-l întrebi?

— Ce să-l întreb?

— Despre Împăcare.

— E un cuvânt greu.

— Seamănă cu întrebare. Numai că e Împăcare.

— Bine, o să-l întreb.

— Mulțumesc, îi spun zâmbind. Manierele MELE. Și bine că

mi-am adus aminte. Uite abțibildurile TALE. Sunt cu planete. Unele strălucesc în întuneric.

Michael se uită la abțibilduri.

— Uauu! Îmi plac la nebunie! Mulțumesc, Caitlin!

— Cu plăcere.

* * *

Când tata mă duce acasă cu mașina de la școală mă uit la pancarta din fața bisericii la care mergeam înainte. Scrie: *INIMILE NOASTRE sunt alături de familiile lui Julianne, Devon și Roberta.* Numai că INIMILE NOASTRE n-au putut face nimic ca să salveze Inima lui Devon. Poate de asta nu oprește tata mașina.

Trebuie să găsesc Împăcarea.

Capitolul 13
Să ucizi o pasăre cântătoare

Stau în fața ușii camerei lui Devon. De fiecare dată când nu știu ce să fac, mă duc la Devon în cameră și-l întreb. CHIAR vreau să aflu mai multe despre Împăcare. Și nu știu pe cine altcineva să întreb.

Doar că Devon nu e aici.

Dar camera lui e.

N-am mai intrat înăuntru de când a trântit tata ușa în Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat. Știu că asta înseamnă că tata nu vrea să mai intru acolo, dar nu știu de ce. Chiar dacă pe ușă nu e numele meu, vreau să stau cu Devon. Am nevoie să stau cu Devon. Și știu că Devon mi-ar deschide ușa.

Pun mâna pe clanță. E rece și dură. O țin o vreme, de parcă l-aș ține pe Devon de mână. Așa cum făceam când îl urmam în camera lui și mă lăsa să desenez în timp ce el își făcea temele, atâta timp cât nu vorbeam sau mormăiam sau nu scoteam sunete ciudate. Închid ochii și-i promit ușii că n-o să vorbesc, n-o să mormăi și n-o să scot sunete ciudate și apăs clanța. Ușa se deschide cu un pocnet.

Când bag capul în întunericul albăstrui din camera lui îi simt mirosul și-l simt pe el și zâmbesc. De parcă Devon e cu totul aici. Intru și închid ușa cu grijă în urma mea.

Uite *beanbag*-ul în care stă Devon mereu. Și cărțile de pe podea pe care le-a aruncat tata aici. Și patul care nu e niciodată făcut, pentru că lui Devon nu-i place să-l facă. Și raftul cu trofeele lui. Baseball. Baschet. Cercetași.

Mă uit în jur la pereții plini cu desenele mele. Încă mai are lipite desene pe care le-am făcut la grădiniță. Nu știu de ce. Sunt chiar proaste. Acum desenez mult mai bine. Pasărea pe care am desenat-o când aveam patru ani abia dacă seamănă cu o pasăre. Acum pot să desenez o pasăre care să pară adevărată. Anul trecut tata a înscris desenul meu cu vulturul la un concurs de artă pentru adulți și am câștigat premiul întâi. Tata și Devon s-au bucurat așa de mult, încât am crezut că s-au zăpăcit și au

crezut că ei înșiși desenaseră vulturul. Dar nu s-au zăpăcit, pentru că Devon mi-a zis „S-ar putea să fii cea mai bună artistă din Virginia", și la fel a zis și tata.

Devon a zis chiar că până la majorat s-ar putea să fiu cea mai bună artistă din țară! Îmi amintesc unde stătea când a zis asta. Chiar aici. În *beanbag-ul* albastru cu husă de plastic, care se simte ciudat când aluneci în el și face sunete ca un pârțâit. E locul preferat al lui Devon. Nu și al meu.

Mă întorc și-l văd. Ascunzătoarea mea. Cel mai bun loc din lume. Dacă e o furtună cu tunete sau dacă sunt focuri de artificii sau se aud multe sirene, Devon mă lasă să stau în ascunzătoarea dintre piciorul patului și dulap. Ba chiar mi-a sculptat numele în partea de jos a dulapului cu briceagul lui de la Cercetași, într-un loc unde tata nu poate să-l vadă și să se enerveze, pentru că nu avem voie să lipim abțibilduri pe mobilă și Devon zice că poate să pună pariu că regula Fără Abțibilduri Pe Mobilă se referă și la briceag.

Mă hotărăsc să intru în ascunzătoare și să mă bag sub dulap și să mă uit la numele meu și să-l pipăi. Nu e numele meu adevărat. E numele pe care mi l-a dat Devon, adică Scout. E din *Să ucizi o pasăre cătătoare,* pentru că i-a plăcut mult filmul. Sunt doi copii în film: Jem și Scout. Sunt frate și soră și mai e și un tată în film și o doamnă care stă toată ziua în bucătărie, despre care am crezut că e mama copiilor, doar că pleacă în fiecare seară ca să aibă grijă de ceilalți copii ai ei. M-am gândit că poate acolo a plecat și mama. Să aibă grijă de ceilalți copii ai ei. Și a avut probleme cu orientarea, cum am și eu, și n-a mai găsit drumul înapoi. L-am întrebat pe Devon, dar mi-a zis că e o aiureală și că n-ar trebui să dau vina pe mama pentru că a avut cancer și a murit. N-a vrut să moară. I-am zis că Scout și Jem ar trebui să se poarte mai frumos cu mama lor pentru că probabil e pe moarte din cauza cancerului și într-o zi n-o să mai poată veni să le pregătească micul dejun. „E o menajeră!" mi-a spus Devon, dar mie tot ca o mamă mi s-a părut.

Tatăl are ochelari caraghioși și e mereu îmbrăcat elegant și nu se supără nici chiar atunci când oamenii îl scuipă în față. Mi-aș dori ca tata să nu țipe când arunc cu lucruri în el. Și a împușcat

un câine. Tatăl lui Jem și Scout, adică. Dar Devon a zis că era un câine bolnav, care i-ar fi atacat și i-ar fi omorât pe toți. Cred că uneori e bine să împuști pe cineva. Dar nu pe Devon. Devon nu urma să atace și să omoare pe nimeni.

Devon seamănă cu Jem. Seamănă mult cu Jem. Ba chiar și arată ca Jem. Doar că Devon și-a rupt nasul jucând baseball. Și nu știu ce culoare au de fapt ochii și părul lui Jem pentru că filmul e alb-negru, ceea ce înseamnă că de fapt e mai mult gri. Devon are părul castaniu și oamenii spun că are ochii mari și frumoși și căprui, dar de fapt e mult alb și negru în ochii lui. Îmi plac lucrurile în alb și negru. Albul și negrul sunt mai ușor de înțeles. Culorile multe sunt derutante.

Eu semăn puțin cu Scout. Semănam mai mult cu Scout când aveam șapte ani și Devon m-a tuns ca pe ea, numai că tata i-a spus să nu mai facă asta niciodată. Nu m-am supărat că m-a tuns. Nu mi-ar fi plăcut să mă costumez într-o șuncă, așa cum a făcut Scout în film, dar dacă aș fi făcut-o, știam că Devon ar fi avut grijă de mine, la fel ca Jem, chiar dacă cineva ar fi încercat să-l oprească amenințându-l cu un cuțit, cum face tipul cel rău din film. Mă întreb dacă Devon încerca să ajute pe cineva ca mine când l-a oprit tipul cel rău cu un glonț.

Când am văzut prima dată *Să ucizi o pasăre căutătoare* am așteptat tot filmul ca tatăl să omoare o pasăre. Deja împușcase un câine. Și țintea bine. Nimeni n-a împușcat nicio pasăre tot filmul. La sfârșit, am zis că era cel mai stupid titlu pentru un film. Devon mi-a spus că habar n-am ce vorbesc. Anul ăsta a citit cartea pentru ora de engleză și mi-a spus că titlul se potrivește perfect și că înseamnă că:

— Nu e corect să ucizi o persoană nevinovată, care oricum nu are de gând să-ți facă niciun rău.

Tot nu M-am Prins, așa că i-am spus:

— Dar ai zis că acel câine era bolnav și URMA să le facă rău.

— Nu e vorba de câine, a zis Devon. E vorba de oameni! Nu trebuie să rănești oameni nevinovați, Scout. Asta înseamnă.

Cred că oamenii răi care au deschis focul la școală n-au fost atenți la ora de engleză fiindcă nu S-au Prins deloc de înțelesul cărții.

Capitolul 14
Abilitățile mele

Suntem în pauză și cred că doamna Brook s-ar putea să aibă și ea Asperger pentru că e foarte perseverentă, ceea ce e una dintre abilitățile mele. S-a blocat pe ideea Să Ne Facem Prieteni, deși în ochi mi se citește foarte clar că nu mă mai interesează subiectul ăsta. Nu vreau decât să vorbim despre împăcare, pentru că, deși m-am dus iar în ascunzătoarea mea tot n-am găsit împăcare. Doamna Brook nu vorbește decât despre cât de multe metode există să te împrietenești cu cineva. Îmi sug mâneca, dar îmi zice că asta nu e una dintre metode.

— Prietenii se consolează unii pe alții. Prietenii te ajută să rezolvi probleme. Poți să împărtășești atât de multe cu prietenii, îmi spune pe Tonul Drăguț.

— Și jeleuri-viermișori? o întreb pipăindu-mi buzunarul unde am trei viermișori.

— Mă gândeam mai degrabă la sentimente.

— Oh. N-am așa ceva.

— Ba sigur că ai. Dar dacă nu vrei să-ți împărtășești sentimentele, poți să-ți împărtășești gândurile și ideile.

Mă gândesc cât ar râde oamenii de mine dacă mi-aș împărtăși gândurile și ideile.

— De ce?

— Astea sunt abilități interpersonale care te ajută să te descurci cu oamenii.

— Abilitățile interpersonale nu fac parte dintre abilitățile mele. Mai știți?

— Spune-mi care sunt abilitățile tale.

— Pot să râgâi alfabetul.

— Nu cred că fetițelor de vârsta ta li s-ar părea prea simpatic.

— Oh. Dar băieților?

— Mai degrabă. Totuși, spune-mi care sunt și celelalte abilități.

Oftez.

— Vreți să vă spun toată lista?

— Da.

Oftez iar.

— E lungă.

— Avem timp.

— Bine.

Îi recit toată lista dând din cap înainte și înapoi ca tic-tacul ceasului.

— Desenez. *Tic.*

— Țin minte lucruri. *Tac.*

— Îmi amintesc lucruri pe care alții le uită. *Tic.*

— Caut lucruri în cărți și computer. *Tac.*

— Ajut. *Tic.*

— Aud lucruri pe care alți oameni nu le aud. *Tac.*

— Sunt de treabă. *Tic.*

— Sunt sinceră. *Tac.*

— Citesc. *Tic.*

— Pregătesc cerealele cum trebuie. *Tac.*

— Văd lucruri pe care alți oameni nu le văd. *Tic.*

— Pun vasele în mașina de spălat. *Tac.*

— Sunt perseverentă.

Privesc Persoana.

— De exemplu, îmi doresc Împăcare, NU prieteni. *Tic.*

Doamna Brook e foarte încântată de lista mea și-mi spune cum să-mi împărtășesc abilitățile cu alți oameni. Nu-i prea dau atenție, pentru că nici ea n-a fost atentă la aluzia mea despre Împăcare.

După o vreme îi aud din nou vocea.

— Caitlin. Hai să observăm abilitățile interpersonale vizibile acum în jurul nostru.

— Cum?

— Le vezi pe cele două fete de lângă leagăne?

Mijesc ochii și mă uit în direcția pe care mi-o arată.

— Una dintre ele o consolează pe cealaltă care e tristă sau s-a lovit.

— Care e una și care-i cealaltă?

Doamna Brook face iar figura cu gâtul de broască țestoasă.

— Fata cu geacă roșie își ține brațul în jurul fetei în blugi.

Vezi?

— Da.

— Asta înseamnă că ea o consolează pe fata în blugi.

— Oh.

Cum de își poate da seama așa de repede și de ușor? Poate de asta e consilier.

Privim mai multe abilități interpersonale pe terenul de joacă. Un băiat dă cu piciorul într-un bolovan. Doamna Brook spune că e furios, pentru că e evident că ar fi vrut să lovească pe toată lumea, dar n-o face. Mie nu mi se pare deloc evident. Mie mi se pare periculos să lovești un bolovan. Doamna Brook spune că e în regulă dacă o faci o singură dată și că uite cât de repede s-a alăturat din nou jocului, nu-i drăguț?

Mă pune să ghicesc la ce se gândesc oamenii, joc care mi se pare stupid pentru că de unde aș putea eu să știu ce e-n mintea lor?

Îmi arată niște fete care stau în cerc vorbind și chicotind TARE. Stau aplecate.

— Ce crezi că simt?

— Că le vine să vomite?

Doamna Brook Privește Persoana.

— Păi, se apleacă atât de mult că par gata să vomite.

— Înainte să vomiți, tu râzi mult?

— Nu. Eu nu. Dar cine știe ce fac ele?

— Chiar crezi că asta sunt pe cale să facă?

— Habar n-am. Nu sunt în locul lor.

— Dar dacă te pui în pielea lor poți să simți ce simt și ele.

Încerc să le privesc pielea.

— E un fel de-a spune. Caitlin, încercăm să lucrăm la dezvoltarea empatiei.

— E la fel ca emoția?

— Într-un fel.

— Nu, mulțumesc. Nu mă descurc prea bine cu emoțiile.

— Tot ce trebuie să faci e să-ți imaginezi ce simt alți oameni.

— De ce?

— Pentru că apoi o să știi cum să comunici cu ei.

— Și dacă nu vreau?

Sau nu pot.

— Ascultă, Caitlin. E important. Dacă ei sunt veseli, poți fi veselă împreună cu ei. Dacă o persoană e tristă, trebuie să rămâi tăcută și poate să încerci să o înveselești puțin, dar nu să izbucnești tare și plină de veselie, pentru că nu se potrivește cu emoțiile persoanei respective.

— Acum nici tu nu te potrivești cu emoțiile mele.

— Da? Ce simți acum?

— Sunt cam enervată. Și plictisită.

Doamna Brook tace un moment.

— Asta e mai degrabă o atitudine decât o emoție. Dincolo de atitudine cum te simți?

— Cred că bine.

— Fericită?

— Nu știu. Mai degrabă derutată.

Doamna Brook încuviințează din cap.

— Nu e ușor pentru nimeni să-i înțeleagă pe ceilalți și să-și facă prieteni.

— Pentru mine e mai greu.

— Da, așa e.

— Nu e nicio metodă mai ușoară de a-mi face prieteni?

— Poți să cauți copiii care stau singuri și cărora le-ar plăcea să aibă un prieten cu care să se joace.

Clatin din cap.

— Nu e nimeni singur. Toți au prieteni.

— Poate le-ar plăcea să aibă încă un prieten. Și pun pariu că n-au toți prieteni. N-ai mai văzut niciodată pe nimeni stând singur?

Ridic din umeri.

— Doar pe cineva.

— De ce nu vorbești cu acel copil?

— Pentru că sunt eu, și Devon mi-a spus să nu vorbesc singură. Cel puțin nu în public.

— Cred că pur și simplu nu-i vezi. Trebuie să te uiți cu atenție la oameni.

— Nu mă pricep la asta.

— Trebuie să exersezi.

Scutur din cap.

— De ce nu?

— E prea MULT de muncă.

— Poți să încerci din când în când câte puțin.

Oftez.

— De exemplu. Uită-te la mine.

Mă uit.

— Nu așa. Uită-te în ochii mei.

Oftez și îmi încrucișez brațele.

— Bine.

Mă uit în ochii ei. Sunt negru cu alb cu maro. La fel ca ai lui Devon. Nu observasem asta până acum. Sunt atât de mirată că efectiv mă holbez în loc să mă uit în altă parte.

— Bun! E foarte bine, Caitlin! Așa le arăți oamenilor că ești interesată de ei și că îi asculți. Vezi cum mi se citește bucuria în ochi acum?

Dau din cap că da. Încă mă mai uit fix în ochii ei sau în locul unde erau ochii ei pentru că își întoarce capul ca să se uite pe unde merge. Când se întoarce spre mine îi surprind din nou privirea și mă uit în continuare fix. Încep să mă pricep la treaba asta.

— Bine, dar nu trebuie să te uiți fix atât de intens sau atât de mult timp.

Închid ochii.

— Poți să te mai uiți și în altă parte și apoi să revii la ochii mei.

Fac așa cum îmi spune.

— Încearcă să o faci mai delicat, să nu pară că ești gata să sari pe mine când mă privești în ochi.

— Vezi? E așa de greu!

— Dar ai reușit! Acum doar lucrăm la detalii. Trebuie să tot încerci. E vorba de finețe.

— Fi-ne-țe?

— Da.

— Îmi place cuvântul ăsta. Ce înseamnă?

— Să faci ceva cu tact și abilitate în timp ce ai de-a face cu o situație dificilă.

Sunt surprinsă că aflu abia acum cuvântul ăsta. Cuvântul ăsta e despre mine! E exact ceea ce încerc să fac în fiecare zi ca să Mă Descurc cu situația asta dificilă care se numește viață.

Capitolul 15
Finețe

Tot n-am reușit să dobândesc Împăcarea și-mi aduc aminte că Michael urma să-l întrebe pe tatăl lui despre asta. După ce pleacă doamna Brook alerg pe terenul de joacă și-l caut pe Michael.

În sfârșit, îi văd șapca roșie lângă tobogan și alerg până acolo, oprindu-mă în spatele lui.

— L-ai întrebat pe tatăl despre Împăcare?

Se întoarce spre mine.

— Bună, Caitlin!

— L-ai întrebat pe tatăl tău despre Împăcare?

— Dap.

— Ce-a zis?

— Hai să jucăm fotbal.

— Nu-mi place fotbalul.

— Nu. Vreau să spun că asta a zis tata.

— Ce legătură are asta cu Împăcarea?

— Nu știu. Așa-mi răspunde la o grămadă de întrebări.

— Oh. Câteodată adulții nu răspund la întrebări.

— Ce înseamnă Împăcare, de fapt?

— Te ajută să te simți mai bine după ce moare cineva.

— Oh. Pot să o obțin și eu?

— Nu. Pentru că nici eu n-o am și nu știu cum s-o obțin.

Își lasă bărbia în piept. Cred că asta înseamnă că e trist.

— Dar o să aflu.

— O s-o împărți cu mine?

— Bine.

Privește Persoana. Are ochii umezi și blânzi.

— Promiți?

Dau din cap că da.

— Pe cuvânt de Cercetaș[4]?

Privesc Persoana. Intens. Cum de-mi știe porecla?

— Pe cuvânt de Cercetaș? mă întreabă el din nou.

Dau din cap că da.

— Pe cuvânt de Cercetaș.

Și-n clipa aia îmi dau seama că Michael poartă salopetă. Exact cum are Scout în *Să ucizi o pasăre călătoare.*

— Hei! Cu asta ești îmbrăcat în *Să ucizi o pasăre călătoare.*

Se încruntă.

— Eu nu omor păsări.

Michael e foarte inteligent pentru un copil de vârsta lui.

— Asta-i bine, îi spun, pentru că nici n-ar trebui.

— Și-atunci de ce-ai zis așa?

— Așa e-mbrăcată Scout în *Să ucizi o pasăre călătoare.* E un film.

— Aaaaa.

Mă holbez la salopeta lui.

— Cum e salopeta asta?

Michael se uită în jos și-apoi își trece mâna peste buzunarul de pe piept.

— Seamănă cu blugii. Poți să pipăi dacă vrei.

Își bombează pieptul către mine.

Dau din cap că da.

— Mă întrebam dacă te jenează bretelele sau dacă e prea largă în talie și intră aerul și frigul.

Michael ridică din umeri.

— Mi se pare în regulă. Dar nu-mi place bluza asta, zice el ducându-și mâna la ceafă. Are o etichetă din aia care iese în afară.

— Le urăsc! îi spun. Ar trebui să-ți iei din alea fără etichetă. Eu din alea îmi iau.

— Mi-a cumpărat tata niște haine noi, dar nu se pricepe prea bine la asta. Nu ca mama.

— Trebuie doar să-i spui ce vrei. Eu port în fiecare zi pantaloni de trening și tricou cu mânecă lungă. Mai puțin vara. Atunci port pantaloni scurți și tricou cu mânecă scurtă. Tricoul poate să fie de orice culoare. Nu-mi pasă, numai să nu fie galben sau auriu sau verde-închis sau verde ca voma sau verde ca diareea – Michael râde când aude asta – sau orice fel de roz pentru că nu suport culorile astea. Și trebuie să fie de o singură culoare, pentru că nu-mi place când se amestecă între ele. Și nu

trebuie să fie nimic scris pe tricou, pentru că altfel oamenii o să citească, și nu vreau să se uite nimeni la mine. Și tricourile cu mânecă lungă nu trebuie să aibă manșete aspre. Și niciun tricou nu trebuie să aibă etichete la guler. Sau dungi. Sau buzunare. Sau cusături în zigzag. Sau cusături duble. Acum tata știe toate lucrurile astea și spune că e floare la ureche să-mi cumpere ceva.

Michael începe iar să chicotească.

Zâmbesc așa cum fac și atunci când îmi spune tata asta, pentru că, deși nu știu ce înseamnă exact, știu că florile sunt drăguțe, așa că sigur e ceva de bine.

Apoi observ fața lui Michael.

— Ai mâncat pământ? îl întreb.

Se încruntă și clatină din cap.

— Numai William H. mănâncă pământ.

— Știu. Atunci ce-i chestia aia maro de pe fața ta?

Își duce mâna la față și se freacă bine cu degetele.

— Glazură! zice el zâmbind și lingându-și degetele. De la tortul pentru aniversare.

— E ziua ta?

— Nu. A Shaunei. Ziua mea e în octombrie. Cred. Sau în noiembrie. Când e Halloween-ul?

— În octombrie. E sărbătoarea mea preferată.

— Și a mea. Pe lângă ziua mea. O să fac șapte ani. E destul de mult.

Sunt pe cale să-i zic că la șapte ani e abia un copilaș, dar apoi îmi amintesc de finețe, așa că-i spun:

— Eu o să fac unșpe luna viitoare.

— Uauu! Ești chiar mare! Cred că știi o mulțime de lucruri.

— Știu. Dar pe unele abia acum le învăț. Cum e finețea.

— Ce-i aia?

— E greu de explicat, dar e ceva ce am din plin.

— Oh.

— Vrei să râgâi alfabetul? îl întreb.

— Poți să faci asta?

Dau din cap că da.

— Haide! Haide!

Așa că o fac și Michael se holbează la mine cu gura căscată

până ajung la XYZ și apoi se tăvălește pe jos de râs.

— Pot să-mi chem prietenii și să o faci iar ca să te audă și ei?

— Josh e unul dintre prietenii tăi?

Dă din cap că nu și îmi amintesc că e a doua recreație și că Josh e deja înăuntru.

— Bine. Sigur.

Mă uit să văd cum își cheamă prietenii. Îi atinge, dar nu trage de ei. Privește Persoana, dar nu le încalcă Spațiul Personal. Pe unii dintre prietenii care se joacă îi strigă în timp ce-și duce mâinile spre piept arătând spre sine de câteva ori. Apoi arată spre mine și se apropie alergând. Și e ca și cum prietenii lui ar fi legați de el cu fire pentru că vin spre el din toate direcțiile până când ajung cu toții în fața mea.

— Ea e prietena mea Caitlin, spune Michael.

Mă simt mândră când îl aud spunând asta.

— Poate să râgâie alfabetul!

— Nu cred!

— Pe bune?

— Poți?

— Haide!

Și o fac. Cu toții mă cred nemaipomenită. Și apoi facem cu toții tot felul de zgomote și scoatem limba și ne uităm cruciș și dăm din urechi și sărim în cerc și până să-mi dau seama cum trece timpul sună clopoțelul și aleargă cu toții la profesoară.

Mă simt ca Albă-ca-Zăpada, pentru că acum am o ceată de prieteni pitici care țin la mine. Poate că nu știu cum e salopeta lui Scout, dar știu cum e în pielea Albei-ca-Zăpada, pentru că acum știu de ce era Albă-ca-Zăpada fericită.

Capitolul 16
Lista

Mă întorc în camera lui Devon și mă uit fix la cuvântul SCOUT cioplit în lemn și mă simt bine când văd acolo numele meu special. Devon zice că partea lui preferată din *Să ucizi o pasăre căutătoare* e atunci când Scout vorbește cu o mulțime furioasă de oameni și-i face să plece. Tot ce le spune e „bună" și că îi cunoaște pe copiii lor de la școală. Și atunci toți oamenii ăia furioși pleacă. Nu Mă Prind. Dar Devon zice că exact așa sunt și eu, pentru că spun lucruri evidente și atunci oamenii exclamă „Oh" și cad pe gânduri. Zice că pot să rezolv o mulțime de probleme purtându-mă ca Scout. Numai că n-am găsit împăcare. Mă întreb dacă o să găsesc împăcare dacă mă comport mai mult ca Scout? Tata a zis nu tunsorii *à la* Scout, dar poate aș putea să mă îmbrac ca Scout. Îmi sug mâneca și mă întreb dacă aș putea să mă îmbrac în salopeta lui Scout, ca Michael. Mă întreb ce-ar zice Devon de salopeta lui Scout.

După o vreme mă hotărăsc să-mi iau Dicționarul chiar dacă am căutat Împăcare în el de treizeci și șapte de ori și tot nu m-a ajutat cu ceva. Ies târâș din ascunzătoare ca să mă duc în camera mea și văd pe podea cărțile despre prelucrarea lemnului și mă apuc să le citesc. Descopăr cuvinte noi care sună minunat, ca soclu și secțiune și diblu și canelură. Termin cele trei cărți de prelucrare a lemnului, care sunt destul de scurte, și manualul Cercetașilor. Mă uit sub cuvertura lui Devon care e pe podea acum, să văd dacă mai e vreo carte. Nu mai e. Dar e o foaie de carnețel cu scrisul lui Devon.

Deasupra scrie PROIECT VULTURI CERCETAȘI.

Dedesubt scrie *Cufăr în stil Mission cu două rafturi și o ușă.*

Apoi urmează o listă:

Stejar tăiat la douăș'cinci
Ferăstrău circular
Plan
Riglă

Ferăstrău electric
Burghiu
Clame pentru țevi
Clei pentru lemn
Șmirghel
Șuruburi pentru lemn
Balamale
Lavete
Lac
Ochelari de protecție și dopuri de urechi

Iar jos de tot scrie:

Să o învăț pas cu pas pe Scout să prelucreze lemnul. După ce învață, să planific întâlnire ca să învăț și trupa.

Mă holbez la foaia de hârtie. Voia să mă învețe să prelucrez lemnul. Și îmi dau seama că el m-a învățat tot ce știu și că acum s-ar putea să nu Mă mai Prind niciodată de nimic pentru că el nu e aici ca să-mi arate.

Nu mă mai simt bine în camera asta, așa că mă duc să-mi iau păturica mov, mă înfășor în ea și mă duc în living. Mă bag sub perna canapelei, dar las o deschizătură cât să mă pot uita la cufărul lui Devon.

Tata se așază lângă mine pe podea. Îi văd pantalonii de lucru și ghetele.

— Ești bine?

Mă uit fix la cufăr.

Tata oftează. Își lasă mâna pe picior și oftează încă o dată.

— Auzi, Caitlin. Acuși vine ziua ta. Ce vrei să faci de ziua ta?

Anul trecut Devon m-a dus la mall. Limited Too[5]. A zis că trebuie să port haine care nu mă fac să arăt ciudat. Mi-a spus care erau hainele alea. Nu mi-au plăcut primele șaptesprezece tricouri pe care le-a ales.

Primul era roz. Rozul e culoarea medicamentelor și pare prostesc și bolnăvicios.

Al doilea avea o etichetă care mă zgâria.

Al treilea se simțea de parcă ar fi fost o piele de dinozaur carnivor care urma să mă mănânce de vie.

Al patrulea avea o dungă și un unghi și era malefic.

— Nu e malefic, a zis Devon.

— E malefic, malefic, malefic! am spus.

Și am țipat până când mi-a pus mâna la gură și atunci l-am mușcat tare de deget și a încercat să-și scoată degetul din gura mea, dar nu i-am dat drumul până când n-am văzut că i-au dat lacrimile. S-a lăsat jos pe podea ținându-se strâns de deget, roșu la față, și atunci mi-am dat seama pentru prima dată că Devon simte durerea.

Iar acum mă întreb dacă a simțit durere în Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat.

Simt o mână rece pe braț și tresar. E tata.

— Caitlin. Ce vrei să faci de ziua ta?

Șoptesc că vreau să mă ducă Devon la mall.

Tata se răsucește ca să se uite la mine.

— Poftim?

— Vreau să mă ducă Devon la cumpărături cum a făcut anul trecut.

Tata își lasă capul în jos, astfel că bărbia îi atinge pieptul. Rămâne tăcut o vreme. Apoi ridică privirea.

— Nu poate.

— Dar e Ziua Mea și asta îmi doresc.

Tata oftează și îmi explică că Devon nu mai e cu noi și că e în Rai cu mama și că amândoi ne privesc de acolo și că ne vor iubi mereu.

Știu asta. De ce-mi explică iar? Își reamintește sieși?

Când în sfârșit termină, îi spun:

— Tot vreau să mă ducă.

Tata clatină din cap și se uită fix la covor, dar are ochii umezi. Poate că împlușează. În cele din urmă zice că se duce să pregătească cina. Asta înseamnă că discuția s-a terminat.

Îmi bag capul și mai mult sub perna de canapea, dar nu mă înghite așa cum mi-aș dori.

Capitolul 17
Ține-ți pantalonii pe tine

Mă descurc mult mai bine să țin pasul cu doamna Brook în pauză. Zice că nu mai par că mărșăluiesc, așa că merg mult mai natural ȘI mai zice că dau dovadă de multă finețe. Zâmbesc până la următoarea ei replică.

— Tatăl tău își face griji că poate nu înțelegi că Devon… nu mai trăiește. Mi-a zis că spui că Devon zice așa sau Devon zice pe dincolo, de parcă ar mai fi în viață.

— Așa spun, dar asta nu înseamnă că eu cred că mai trăiește. Era viu când a spus toate lucrurile alea.

— Tatăl tău zice că vrei ca Devon să te ducă la cumpărături.

— Vreau.

— Dar Devon nu poate merge cu tine la cumpărături, înțelegi asta?

— Da. Dar m-a întrebat ce vreau. Asta vreau. Știu că nu pot să capăt.

— Înțeleg. Când mai vorbești cu tatăl tău despre Devon poate ar fi bine să lași să se înțeleagă clar că știi că a murit.

— Asta o să-l facă pe tata fericit?

— Cred că da. Da.

— Bine. O să încerc.

Doamna Brook zâmbește.

— Știi ceva? Începi să dai dovadă de empatie.

— Da?

— Simți lucruri pentru tatăl tău. Știi că suferă și vrei să-l faci fericit. Asta e minunat.

Dau din cap, deși nu sunt sigură că înțeleg exact.

Începe să vorbească din nou despre prieteni, dar o opresc.

— Mi-am făcut deja un prieten, îi spun. De fapt, am șapte prieteni pitici.

Își apleacă într-o parte capul. Apoi și-l scutură.

— Mă refer la oameni adevărați, Caitlin.

— Și eu. Sunt în clasa întâi. Cred. Cel puțin, Michael e în clasa întâi.

Face din nou figura de țestoasă cu capul.

— Michael Schneider?

— Nu știu. Are o șapcă roșie de baseball cu echipa Potomac Nationals?

— De obicei. Caitlin, îți mai amintești numele profesoarei care a fost ucisă la școala gimnazială?

— Sigur. Doamna Roberta L. Schneider.

Apoi mă gândesc la numele de familie al lui Michael.

— Oh. Sunt rude?

Doamna Brook dă din cap că da.

— Era mama lui Michael.

Știam că mama lui a murit, dar nu știam că a murit împușcată la fel ca Devon.

— De asta a venit la slujbă?

— Da. Cred că am venit cu toții la slujbă. Suntem un oraș destul de mic cât să formăm cu toții o mare familie. Dar… totuși… ce bizar cum v-ați găsit voi doi.

— Nu e bizar, îi spun. Acum merg în recreație cu copiii mai mici. Mai știți? Și prima dată când l-am văzut plângea, așa că am fost drăguță cu el. Și știa despre Devon. M-a întrebat dacă eu eram ciudata care…

— Cum?

Doamna Brook face iar figura cu gâtul.

— De fapt, n-a vrut să spună ciudată. A zis că-i pare rău. E drăguț. Și eu sunt la fel. Așa că nu e bizar că suntem prieteni.

— Ai dreptate, zice doamna Brook zâmbind. Cred că tu și Michael aveți o relație de prietenie foarte importantă.

— Și eu cred la fel.

Mă bucur că am abțibilduri și jeleuri-viermișori pentru el.

* * *

Când începe recreația pentru copiii mai mici, îi mai dau lui Michael niște abțibilduri cu planete și toate jeleurile-viermișori pe care le am în buzunar.

— Mulțumesc! Cum îi cheamă? zice el uitându-se la viermișori.

Încep să le dau nume, dar apoi mă opresc.

— Poți să le dai tu nume.

Michael rânjește. Îmi flutură în față jeleul portocaliu, apoi pe cel roșu.

— Ăsta e Henry și asta e Mudge[6].

— Ca în carte, spun eu.

Michael încuviințează din cap.

— Și ăștia doi verzi sunt Frog și Toad[7]. Ai citit cărțile?

— Le am pe toate.

— Și eu, zice el. Hei, ia ghici!

— Ce?

— Învățătoarea ne-a spus că o să avem prieteni de lectură din clasa a cincea. Vrei să fii prietena mea?

— N-am auzit nimic de prieteni de lectură de clasa a cincea. Nu știu dacă particip. Poate e o activitate care se face în prima pauză, când am ședința cu doamna Brook.

Michael clatină din cap.

— Nu, e la sfârșitul zilei. Începe joi.

— Oh.

Mă întreb dacă nu cumva doamna Johnson ne-a spus și n-am fost eu atentă. Se mai întâmplă câteodată. Destul de des.

— Hei, ghici ce? spune Michael. E ziua lui Tyler. Ne-a adus prăjituri cu jeleuri cu ursuleți.

— Norocosule.

— Și sâmbătă dă o petrecere la patinoar. Tu ce fel de petrecere o să ai?

— Ce?

— Ai zis că luna viitoare e ziua ta.

— Este.

— Și ce petrecere o să ai?

— Eu n-am petreceri de ziua mea.

— Oh. Și-atunci ce faci?

— Mă duc la mall cu fratele meu.

Ochii lui de Bambi se măresc și nu mai spune nimic câteva clipe.

— Păi, fratele tău n-a murit?

— Ba da. Dar tot vreau să fac asta.

Michael dă încet din cap.

— Știu. Și eu încă vreau să mai fac lucruri împreună cu mama.

Mă simt veselă și bucuroasă pentru că Michael S-a Prins.

— Tata nu Se Prinde, îi spun.

— Nici tata nu Se Prinde.

— Tot mai vrea să jucați fotbal?

Michael oftează.

— Tot timpul.

— Probabil că îi place mult fotbalul.

— Mda. Totuși, nu cred că se descurcă prea bine.

— De ce nu?

— Am auzit-o pe bunica spunând că ține el capul sus acum, dar în curând o să-l izbească și-o să fie la pământ.

Mă întorc și Privesc Persoana.

— Adică o să aibă un accident de mașină?

Michael Privește și el Persoana.

— Nu, înseamnă că n-o să se mai descurce cu ceva. Bunica spune lucruri din astea tot timpul. Zice dă-i bătaie când vrea să spună să te grăbești și cască urechile când vrea să spună să fii atent și fii un îngeraș când vrea să-i aduci un pahar de ceai rece.

Nu mă pot abține să nu râd. Îmi imaginez un îngeraș cu un pahar de ceai rece în mână.

Michael râde și el.

— Știi care-i expresia mea preferată? Când vrea să ai răbdare zice… ține-ți pantalonii pe tine!

— De ce ți-ai da pantalonii jos? îl întreb râzând.

— Nu știu! hohotește el.

Și râdem amândoi până sună clopoțelul.

* * *

Când ajung acasă îmi aduc aminte ce a zis doamna Brook despre tata și despre Devon și am un plan ca să pun lucrurile în ordine. Mă așez pe canapea și încep să vorbesc despre Devon, numai că nu-i mai spun Devon. Îi spun Devon-care-a-murit. Repet asta până când tata mă roagă să mă opresc.

— Dar așa îl cheamă.

— Nu. Îl cheamă Devon.

— Nu. Îl CHEMA Devon. Acum îl cheamă Devon-care-a-murit. E diferit de celălalt Devon. Acel Devon era viu și tu ai crezut că sunt derutată, dar nu sunt pentru că știu că Devon e mort și de asta îi spun acum Devon-care-a-murit și o să te obișnuiești.

— Nu, n-o să mă obișnuiesc. O să-mi vină să plâng de fiecare dată când o să spui asta.

— Chiar dacă o spun de cincizeci de ori?

— Da.

— Chiar dacă o spun de o sută de ori?

— Da.

— Chiar și de o mie de ori?

— Caitlin. Mă întristez numai când mă gândesc la asta, așa că sigur o să-mi vină să plâng de fiecare dată când o spui.

— O spun doar pentru că ești supărat pentru că eu cred că Devon trăiește, așa că îți arăt că M-am Prins că Devon a murit.

Tata clatină din cap și pleacă din living.

Mă uit fix la cufăr și-mi doresc pentru a milioana oară ca Devon să fie aici pentru că nici atunci când mă străduiesc să Mă Prind, tot nu Mă Prind.

Capitolul 18
Un Plan de Vindecare

Michael a avut dreptate. Facem grupe de prieteni de lectură. Când clasa mea intră în bibliotecă, deja clasa lui Michael stă pe jos în cerc, cu picioarele încrucișate. Eu și Michael deschidem și închidem palmele de trei ori unul la altul. E salutul nostru special. Michael zâmbește cu gura până la urechi, așa că mă face și pe mine să zâmbesc.

Doamna Brook e și ea acolo și zâmbește și ea.

— Bună, Caitlin.

Încep să dau din mâini.

— Nu e ora pentru ședință. Trebuie să-i citesc lui Michael.

Zâmbetul doamnei Brook dispare.

— De fapt, Michael o să facă echipă cu Josh.

Privesc Persoana.

— De ce? E malefic!

Josh se ridică în picioare și se uită la mine. Clipește de câteva ori și apoi se așază la loc.

— Ssst! Caitlin! șoptește doamna Brook. Nu e frumos.

— Nu m-am referit la Michael, îi spun.

— Mi-am dat seama, spune ea tot în șoaptă.

— Faceți o greșeală.

— Acum… zice ea zâmbind. Ne ocupăm de Împăcare.

Privesc în jur.

— Unde e? Pentru că de asta mă ocup și eu și aș vrea s-o văd.

Mă duce pe coridor și-mi spune că Josh trece printr-o perioadă grea acum, la fel ca Michael și ca mine. Și că Josh trebuie să vadă că nu toată lumea e supărată pe el, și că Michael trebuie să vadă că Josh poate fi un băiat foarte de treabă.

— Eu numesc asta un Plan de Vindecare, zice doamna Brook.

Privesc Persoana.

— Un Plan de Vindecare e un plan tâmpit, pentru că Josh nu poate fi un băiat de treabă. Nu l-ai văzut cum împinge copiii de pe bara pentru cățărat? Știți cum vorbește cu toată lumea?

— Știu. Și nimic din toate astea nu e frumos. Dar am făcut

ședințe de consiliere și am discutat împreună despre suferința lui, astfel încât să dobândească Împăcarea.

— Dar EU? Eu sunt cea care vrea Împăcare!

— O parte din Planul tău de Vindecare e să-ți faci prieteni. Corect?

— ÎMI FAC prieteni și acum i-l dați lui Josh pe prietenul meu!

— Puteți fi amândoi prieteni cu aceeași persoană.

Nu Se Prinde.

— Michael e prietenul MEU. Vreau să-i citesc eu!

— Poți să-i citești în pauză sau altădată, dar în timpul întâlnirii săptămânale cu prietenii de lectură, echipa va fi formată din Josh și Michael.

Restul timpului petrecut la prieteni de lectură e în ceață. Știu că am citit foarte TARE pentru ca Michael să poată auzi că îi citesc LUI deși stăteam în celălalt capăt al bibliotecii. Știu că fetița aia proastă căreia îi citeam a început să plângă, pentru că a zis că țipam la ea, ceea ce n-am făcut. Dacă în carte scrie AJUNGE! atunci așa trebuie să citești. Mai ales dacă Michael stă lângă Josh și mai ales dacă Josh bate palma cu Michael și MAI ALES dacă Michael și Josh chicotesc împreună. Și știu că doamna Brook m-a scos mai devreme din bibliotecă, dar nu înainte să-l văd pe Michael uitându-se la mine cu ochii lui mari de Bambi și făcând salutul nostru special.

* * *

Acasă mă duc în ascunzătoarea mea din camera lui Devon. Iau cu mine foaia din carnețelul lui. Cea pe care scrie PROIECT VULTURI CERCETAȘI. Cea cu lista de lucruri necesare pentru cufărul lui. Cea pe care scrie că o să mă învețe și pe mine. Mă uit fix la listă încercând să găsesc împăcare. Tot sper că într-un fel sau altul Devon-iciunea din listă o să-mi dea răspunsul, dar nu o face.

Mă uit la locul unde Devon a cioplit SCOUT și mă întreb dacă mai pot fi Scout în cazul în care persoana care îmi spunea Scout a murit. Vreau să fiu Scout pentru el în continuare. Devon zicea că „Dacă vrei să fii Scout trebuie să muncești pentru asta”.

Știu că se referea la Cercetași și la Vulturii Cercetași, dar spunea asta despre orice aveam de făcut. „Trebuie să muncești, Scout.” „ȘTIU”, îi spuneam pentru că mi-o repeta de multe multe multe ori și câteodată nu vreau să aud același lucru iar și iar și iar. Mai ales dacă e ceva greu. Și Trebuie Să Muncești e FOARTE greu. MUNCESC tot timpul. Toată ziua asta fac. Câteodată nu mai vreau SĂ MUNCESC. Ca atunci când ÎN SFÂRȘIT îmi fac un prieten și doamna Brook MI-L IA! E pur și simplu… prea… GREU! NU… E… CORECT!

Îl aud pe tata strigându-mă, dar nu vreau să ies din ascunzătoare. Sunt ocupată cu împlușatul scrijeliturii SCOUT. E cald și moale și liniște aici. Și nu trebuie Să Muncesc. Mă gândesc să rămân aici. Să locuiesc aici. Pentru totdeauna.

Până la urmă, când tata zice „Te rog, răspunde-mi, Caitlin!”, îi răspund pentru că a vorbit frumos.

Se deschide ușa.

— Caitlin? vocea lui sună ciudat. Ești aici?

— Sunt sub dulap.

— Ce faci aici?

— Mă gândesc.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că o să stau aici și o să fac camera asta camera mea.

— Oh? De ce?

— Trebuia să fie a mea dintotdeauna. L-am întrebat pe Devon dacă poate să fie a mea.

Tata rămâne tăcut câteva clipe. Apoi respiră adânc.

— Când Devon urma să plece la colegiu.

— A plecat.

Aud sunetul făcut de salteaua lui Devon atunci când se așază cineva.

— Dar… n-a plecat la colegiu. A dispărut… pentru totdeauna.

Nu-i spun tatei că nu l-am întrebat pe Devon dacă pot avea camera lui după ce o să dispară. L-am întrebat altfel.

Și Devon a zis că era un fel ciudat de-a vorbi și că n-ar trebui să mai spun asta și atunci l-am întrebat de ce.

A zis că lumea se supără.

Nu vreau să se supere tata.

Așa că nu-i spun ce am întrebat de fapt: „Pot să capăt camera ta după ce mori?”

Cred că înțeleg ce-a vrut Devon să spună. Pentru că acum îmi simt stomacul ca în timpul recreației.

Mă strecor afară din ascunzătoare și mă târăsc pe lângă pantofii tatei spre camera mea. Iau o foaie albă de hârtie și fac un indicator. Scriu: *Camera lui Devon* și desenez ochii lui Devon în colțul de sus din stânga, în colțul de sus din dreapta îi desenez gura cu colțurile buzelor ridicate în sus ca să arăt că e fericit. Îi desenez nasul strâmb în colțul de jos din stânga. Și cufărul în colțul de jos din dreapta. E tot neterminat. Și cred că așa o să rămână.

Capitolul 19
Pielea

Marți dimineața devreme Rachel Lockwood vine la școală cu fața vânătă și zgâriată. Are brațul și piciorul stâng bandajate. Toată lumea se adună în jurul ei și o întreabă:

— O, Doamne! Ce-ai pățit? Ești bine?

— Am căzut de pe bicicletă, zice Rachel.

— Cum? o întreabă cineva.

— Mergeam cu bicicleta pe lângă școala gimnazială și am auzit sirene și am crezut că iar e un atac armat.

— O, Doamne! Și era? întreabă o fată.

— Nu, normal! zice un băiat. Am fi auzit până acum.

Rachel clatină din cap.

— Nu. Dar mă uitam după mașina de poliție cum se apropia și nu m-am mai uitat pe unde mergeam și am ieșit de pe trotuar și-am căzut de pe bicicletă. A durut rău, zice ea uitându-se în jos. Mergeam foarte repede ca să încerc să scap, pentru că mi-era frică să nu fiu împușcată ca…

Se oprește și se întoarce spre mine. La fel ca toți ceilalți. S-a lăsat tăcere.

— Ar trebui să te uiți pe unde mergi când ești cu bicicleta, îi spun.

Asta-mi zicea Devon mereu.

Câțiva copii se întorc cu spatele și unii clatină din cap, dar eu știu că am dreptate. Emma și câteva dintre celelalte fete stau în jurul lui Rachel, așa că ea e într-un cerc și toate se holbează la ea. Mie nu mi-ar plăcea chestia asta așa că mă holbez și eu la ele sperând că o să înțeleagă mesajul și-o s-o lase în pace.

Până la urmă Rachel întreabă dacă fața ei arată oribil și Emma zice:

— Sigur că nu. Arată foarte bine.

— Serios? zice Rachel.

Se uită în jur și privirea i se oprește asupra mea.

Mă uit în altă parte, pentru că eu nu mă holbez la ea ca celelalte fete.

— Ce e? întreabă ea cu o voce moale și tremurândă. Arăt rău?

Chiar dacă nu mă uit la ea o simt Privind Persoana. Mă întreb de unde știe că sinceritatea e una dintre abilitățile mele.

— Da, îi zic. Fața ta arată rău. E vânătă și umflată și scârboasă.

Rachel începe să plângă și fuge din clasă.

— CAITLIN! țipă Emma. Ai fost așa de răutăcioasă! Nu ți-a explicat nimeni cum să fii prietenoasă?

Atunci îmi dau seama că poate ar trebui s-o ascult pe doamna Brook când vorbește despre prieteni. Acum că Devon nu mai e aici să-mi explice.

Încerc să spun că movul e culoarea mea preferată, dar prea multe fete țipă la mine. Ele zic că Rachel o să se simtă judecată și o să fie jenată și că e numai vina mea.

Urăsc să mă simt judecată sau jenată. Mă hotărăsc s-o ajut pe Rachel. Sunt o persoană foarte săritoare. Mă uit prin clasă, dar știu că n-are unde să se ascundă aici. Nu e nicio canapea sau păturică și nici un alt loc unde să poată sta în Spațiul ei Personal fără să se holbeze lumea la ea.

Apoi îmi vine o idee. Îi trag biroul din rând și-l împing până în colțul din spatele clasei și-l lipesc de perete, în locul unde era terariul înainte să moară țestoasa.

— Ce face? aud o voce întrebând.

— Ce ciudată e!

— A luat-o razna de-a binelea!

Dar nu-mi pasă. Sunt un prieten adevărat.

Mă întorc și trag scaunul lui Rachel și-l așez la birou, cu fața la perete. Acum n-o să-i mai poată vedea nimeni fața și-o să se poată ascunde de toată lumea. Sunt bucuroasă până când Emma și Rachel se întorc în clasă și Rachel începe să plângă din nou, iar Emma începe să țipe și să tragă biroul din colț și eu încerc s-o împiedic și vine doamna Johnson și întreabă:

— Ce Dumnezeu se-ntâmplă aici?

Emma spune cât sunt de răutăcioasă și doamna Johnson mă privește cu expresia ei cu buzele strânse și întreabă:

— Despre ce e vorba?

Și îi spun că încercam să fiu un prieten adevărat.

Câțiva băieți încep să râdă, dar fetele sunt furioase și doamna Johnson mă duce chiar ea la doamna Brook, deși știu cum să ajung acolo.

* * *

Stau la masa doamnei Brook și plâng, pentru că, deși Muncesc, tot nu Mă Prind.

— Am fost prietenoasă!

— Știu că ai fost, spune doamna Brook, și știu că tu te-ai simți liniștită dacă ai sta într-un colț, fără să se uite lumea la tine, dar Rachel nu se simte așa.

— De ce?

— Rachel a simțit că nu voiai s-o vezi, așa că ai vrut să scapi de ea punând-o la colț.

— Dar n-am vrut asta!

— Știu, dar încearcă să te pui în pielea ei.

Privesc Persoana.

— Empatie, zice doamna Brook. Mai ții minte? Înseamnă să încerci să simți ce simte altcineva. Ieși din pielea ta și te pui în pielea altcuiva, pentru că încerci să FII acea persoană pentru o clipă. În cazul lui Rachel, înseamnă să încerci să simți ce ar putea să simtă ea având toate rănile acelea vizibile.

— Nu pot, pentru că nu mi s-a întâmplat MIE. Nu am pansamente sau o față vânătă plină de zgârieturi, așa că de unde să știu ce simte ea?

— Cred că poți învăța să empatizezi, zice doamna Brook zâmbind. De fapt, sunt sigură de asta.

Continuă explicându-mi viața așa cum o vede Rachel.

O ascult, dar nu vreau să-i spun că eu nu așa văd viața. Nu vreau să-i spun nici că nu sunt așa de sigură că pot să învăț să empatizez. Pare așa de sigură că pot s-o fac.

Îmi privesc pantofii. Mi-i dau jos încet. Îmi simt picioarele ude și lipicioase pentru că mi-au transpirat în șosete. Îmi ating ușor degetele de podea și pielea mea o simte tare și rece. Îmi ridic picioarele de pe podea și le bag înapoi în pantofi. Cel puțin am încercat să-mi înmoi degetele de la picioare în empatie.

Capitolul 20
Empatie

Mă uit fix multă vreme la semnul indicator pe care l-am pus pe ușa camerei lui Devon. Îmi dau seama că sunt primii ochi pe care i-am desenat vreodată. Și cât de mult seamănă cu ochii lui Devon. Mă întreb cum o să arate desenul dacă pun la un loc ochii, cu nasul rupt și cu gura. Ar fi o față întreagă. Fața lui Devon. Și o să știu întotdeauna cum arăta, chiar și când o să cresc mare. Ar putea fi mereu cu mine.

Mă întreb dacă m-ar ajuta să ajung mai aproape de Împăcare dacă aș face o față întreagă. Dacă e făcută bucăți și aș reuni toate bucățile, asta n-ar aduce împăcarea? Dar n-am mai desenat niciodată până acum o față întreagă. Nu vreau s-o stric. Trebuie să fie perfectă.

Îl aud pe tata oprind știrile de pe Fox Five News și oftând. Îmi amintesc ce a zis doamna Brook despre exersarea empatiei și mă duc în living, unde mă uit la pielea tatei.

— Bună, tată.

— Bună, Caitlin.

Nu prea știu ce să mai spun. Pielea lui nu-mi dă niciun indiciu.

— Și… ce mai faci?

Tata se uită la mine de pe canapea.

— Păi, am cam multe pe cap acum.

— Oh. Cauți Împăcare?

— Într-un fel. Da.

— Și eu. Ai putea să vii să vorbești cu doamna Brook. A zis că ai putea să faci asta odată, chiar dacă ea se ocupă mai ales de copiii de la școală.

Tata dă din cap în semn că nu.

— Poate ai putea să vorbești cu altcineva.

Tata nu mai spune nimic. Nici măcar nu mai dă din cap.

— Poate ai putea să găsești niște soluții în cărți.

— Mulțumesc, Caitlin. E drăguț din partea ta, dar o să mă descurc eu.

— Când?
— Nu știu. Cred că o să-mi ia mai mult timp.
— Cum o s-o faci?
— Nici nu știu de unde să încep.
Se uită fix la covor.
Chiar și atunci când începe să sune telefonul.
— Telefonul, îi spun.
Sună iar.
— Telefonul.
Și iar.
— TELEFONUL, spun TARE în caz că n-a auzit.
— Te rog, răspunde tu, spune tata.
Am o senzație de recreație. Urăsc să răspund la telefon. Nu știu cine e sau ce o să spună.
Telefonul mai sună de două ori.
— CAITLIN, TE ROG!
Alerg la telefon și-l ridic pentru că urăsc țipetele mai tare decât urăsc telefonul. Cel puțin telefonul poți să-l închizi.
— Alo, spune vocea. Alo?
Seamănă cu mătușa Jolee.
— E cineva acolo?
— Eu și tata suntem aici, îi spun.
— Oh, Caitlin! Tu ești. Bună!
Aștept să mai spună ceva.
— Mai ești acolo?
— Da.
— Oh. Nu eram sigură pentru că nu spuneai nimic.
— Pentru că vorbeai și e nepoliticos să vorbești când altcineva vorbește.
— Oh… bine… deci… ce faci?
— Vorbesc la telefon. Cu tine.
— Pot să vorbesc cu tatăl tău?
Mă uit spre canapea. Tata încă se mai holbează la pata de pe covor.
— Are multe pe cap acum. Dar nu vrea să citească nicio carte despre asta și nici să se ducă la doamna Brook sau la alt consilier.

De pe canapea tata se uită la mine.

— Cine e?

— Mătușa Jolee. Cred. Stai. Ești mătușa Jolee?

— Dap! Ai ghicit!

— E mătușa Jolee.

Oftează de parcă ar scoate tot aerul din el când se ridică de pe canapea și se întinde spre telefon.

I-l dau.

Se sprijină de perete.

— Bună, Jo-Jo.

Jo-Jo îi spune tata mătușii Jolee. E o poreclă. La fel ca Scout. Tata e fratele mai mare al mătușii Jolee. Ca Jem. Ca Devon. Cum ERA Devon. Tata încă mai păstrează amprenta pictată a mătușii Jolee de când era la grădiniță. E într-o ramă mică, albastră, pe peretele cu televizorul. Scrie pe ea PENTRU HARE fiindcă atunci când avea cinci ani mătușa Jolee nu era prea isteață și nu știa să scrie numele tatei corect, adică Harry.

Tata clatină din cap în timp ce vorbește cu mătușa Jolee.

— Nu-mi permit să merg la psiholog.

Tăcere.

— Ce asigurare? N-am nicio asigurare.

Tăcere.

— Știi cât costă să mergi la psiholog?

Tăcere.

— Chiar și la policlinici trebuie să plătești ceva dacă nu ești șomer și n-o să renunț la serviciu numai ca să merg la psiholog.

Tăcere.

— Da, sunt sigur că ar ajuta, dar măcar ea merge la psihologul de la școală. Nu știu ce altceva să fac.

Tăcere.

— Știu, Jo-Jo. Sigur că nu poți să pleci și să le lași singure. Sunt prea mici.

Tata dă din cap.

— Mi-aș dori să locuiești mai aproape. Ești în continuare cea mai bună… prietenă a mea.

Când spune cuvântul prietenă scoate un hohot de plâns.

Alunecă în jos de-a lungul peretelui și se așază pe podea. Își

lasă capul în piept și încearcă să și-l acopere cu mâna în care nu ține telefonul, dar văd cum îi tremură capul și mâna cu telefonul. Îl aud și cum suspină. Apoi trage adânc aer în piept și se uită la amprenta mătușii Jolee de pe perete și spune:

— Mulțumesc.

Încerc să nu mai ascult ce zice tata, pentru că am avut parte de mai multă empatie decât pot duce acum. Empatia te poate face să te simți tare trist.

Îmi bag capul sub perna canapelei și trag cu ochiul la cufărul lui Devon.

Îl aud pe tata spunând „Mulțumesc" din nou.

Mă uit în continuare fix la cufărul lui Devon, pentru că mă face să simt că o parte din el e încă aici. Chiar dacă știu că nu o să mai poată să mă învețe niciodată să fac un cufăr. Chiar dacă nu o să mai poată să mă învețe nimic. Chiar dacă n-o să-l mai văd niciodată și n-o să mă mai pot uita niciodată la el și să-i spun „Mulțumesc".

Cu cât mă uit mai mult la cufăr, cu atât încep să-l transform dintr-un cearșaf cu o formă ascuțită în ceva moale. Cred că îl împlușez fără să vreau. E mai ușor când ai ochii deja încețoșați.

Capitolul 21
Fără doamna Brook

Ceilalți copii fug din clasă să meargă în pauză. Mă ridic de la pupitru să merg la ședința cu doamna Brook și mă hotărăsc să o întreb dacă poate să vină și tata să stea de vorbă cu ea dacă tot nu cere taxă de asigurare. Cel puțin mie nu-mi cere niciodată. Și a zis că poate să vorbească și cu el, chiar dacă e adult.

— O, Caitlin, spune doamna Johnson. Era să uit. Doamna Brook nu e aici.

— Știu. E în biroul ei.

— Nu. A trebuit să plece din oraș.

— De ce?

— Sora ei are dificultăți cu sarcina.

Privesc Persoana.

Doamna Johnson se uită în pământ și apoi la mine.

— Are multe dificultăți cu bebelușii ei gemeni care încă nu s-au născut.

— Credeam că bebelușii cauzează o grămadă de probleme numai după ce se nasc.

— Câteodată se întâmplă și înainte și după. Așa că doamna Brook s-a dus să vadă cu ce o poate ajuta pe sora ei.

Doamna Johnson oftează.

— Sper că totul o să fie bine.

Mă întreb ce înseamnă asta.

— Și dacă n-o să fie bine?

— Voiam să spun că sper că bebelușii… sunt bine.

— Și dacă nu sunt? Ce-o să se întâmple cu ei?

— Sunt sigură că vor fi bine. Pur și simplu sarcina e… dificilă.

De unde știe ea?

— Sunteți însărcinată?

Doamna Johnson se face rozalie la față.

— N-nu.

— Nici eu nu vreau să fiu însărcinată, îi spun. Am destule lucruri dificile cu care trebuie să Mă Descurc.

Doamna Johnson mă lasă să stau în clasă în loc să merg în recreație. Îmi dă o foaie de hârtie ca să pot desena. Mă hotărăsc să fac un desen pentru doamna Brook cu niște animăluțe de pluș care se uită la Tabelul cu Expresii Faciale pentru că am memorat tabelul.

Doamna Johnson zice că ar trebui să-i scriu și o scrisoare doamnei Brook care să însoțească desenul. Oftez pentru că prefer să desenez, dar doamna Johnson Privește Persoana fix, așa că scriu scrisoarea, chiar dacă mă pricep mult mai bine la desenat decât la scris, și doamna Johnson ar trebui să știe asta deja.

Dragă doamnă Brook. Îmi pare rău pentru sora dumneavoastră dificilă și pentru bebelușii care sunt încă înăuntrul ei și-i fac necazuri. Sper să înceapă să se poarte frumos ca să vă puteți întoarce curând. O să-mi exersez finețea și o să țin pasul cu dumneavoastră când ne plimbăm. Și promit că o să fiu prietena dumneavoastră. Pe cuvânt de cercetaș.

Caitlin Ann Smith.

Capitolul 22
Desene

Tata zice că mergem la o acțiune de calitate pentru familiile celor care au fost împușcați. Zice că e organizată de oamenii care țin la noi și vor să ne ajute, și chiar dacă nu-mi plac mulțimile, tot trebuie să mergem pentru că trebuie să arătăm că suntem recunoscători pentru ceea ce fac pentru noi și să ne purtăm ca și cum apreciem ce fac și ca și cum ne dorim să fim acolo, chiar dacă nu vrem asta pentru că nimeni nu e obligat să facă o acțiune de calitate dar ei totuși o fac.

— Vreau să mergem, îi spun, așa că nu mai căuta scuze.

O acțiune de calitate sună de parc-ar fi un lucru bun.

Tata se oprește din vorbit. Își lasă capul într-o parte ca și cum nu S-a Prins. Nu știu de ce.

— Ce lucruri de calitate vor fi acolo? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Cred că o să fie o licitație fără strigare și o tombolă, nu mai știu ce altceva.

— Oh. Nu pare să fie ceva de calitate.

— Cait-LIN, zice tata cu o voce de avertizare.

— Bine, bine.

Acțiunea de calitate are loc în cantina Școlii Gimnaziale Virginia Dare. Când coborâm din mașină aproape de ușa cantinei tata se oprește și se uită fix la școală pentru un moment. Clipește de multe ori și apoi înghite cu greutate, așa că umflătura pe care o are în gât urcă și coboară de câteva ori. Până la urmă trage aer în piept și deschide ușa.

Zgomotul năvălește dinăuntru și miroase a spaghete fierte prea mult și lumina mă face să-mi mijesc ochii. Aproape imediat suntem cotropiți de corpuri de parcă am fi microbi și ei sunt celulele albe trimise să ne înconjoare și să ne distrugă. Mi-e teamă că o să mă sufoc. Îl iau pe tata de mână. E mare, păroasă și transpirată, dar Mă Descurc pentru că altfel cred că o să mă înăbuș.

— Ea e fiica mea, Caitlin, spune tata.

— Bună, Caitlin, zice o voce. Ce mai faci?

Mă uit în pământ. Tata își apropie fața de a mea.

— Adu-ți aminte să Privești Persoana și să spui ceva drăguț.

Nu Privesc Persoana, dar spun lucruri drăguțe.

— Am zece ani. Luna viitoare e ziua mea. Culoarea mea preferată e mov. Jocul meu preferat e Mario Kart, dar îmi plac toate jocurile video. Filmul meu preferat e *Bambi*, numai că în ultima vreme nu-mi mai place așa mult.

— Oh… da… ce drăguț, spune vocea, apoi corpul se îndepărtează.

— Nu mai spune așa multe lucruri despre tine data viitoare, zice tata.

Încerc să-i spun că îi ajut pe oameni, pentru că le dau informații despre ce-mi doresc de ziua mea în caz că vor să-mi cumpere ceva, dar tata mă prezintă altcuiva.

De data asta Privesc Pălăria, ceea ce e destul de aproape de Persoană. Pălăria e mare cât o umbrelă și așa-mi vine ideea ce să spun.

— Când lumea zice că toarnă cu găleata, de fapt nu toarnă nimeni nimic cu o găleată. Înseamnă doar că plouă foarte tare. Dar poate să plouă cu broaște dacă sunt luate pe sus de-o furtună și apoi îți cad în cap. Iar zăpada poate fi roz dacă se dizolvă în apă nisip roșu și apoi se evaporă…

Tata mă strânge de umăr. Asta înseamnă că am terminat conversația.

O altă voce strigă „Bună, Caitlin!” și un cap mare intră în Spațiul meu Personal, așa că mă trag înapoi.

— Spune „bună”, zice tata.

— Bună.

— Privește Persoana, îmi amintește tata.

Îmi țin capul în jos, dar îl aplec într-o parte suficient cât să văd o ureche.

— Cait-LIN, zice tata pe vocea lui de avertizare.

— Ce e? S-a apropiat mai mult decât Pălăria.

— Spune ceva drăguț, zice tata.

Când tata vorbește printre dinți, e foarte serios. N-o să mă lase să plec până n-o să spun ceva drăguț. Încerc să mă

concentrez. Mă holbez la ureche. Ce pot să spun să fie drăguț? În sfârșit îmi dau seama și spun:

— Nu cred că ești dezgustător doar pentru că-ți iese păr din ureche.

Tata mă trage de-acolo de amândoi umerii, ceea ce înseamnă că am terminat conversația ACUM.

Mă uit în jur după Michael pentru că mama lui a fost împușcată la fel ca Devon, așa că ar trebui să fie și el la acțiunea de calitate. Știu că acum e prieten cu Josh și nu cu mine, dar nu-mi plac toți oamenii ăștia și aș vrea măcar să-l văd. Deodată înaintea mea apare fața cuiva și o respirație cu miros de cafea îmi intră în nări și aud o voce care spune:

— Avem pe cineva aici pe care pun pariu că ți-ar plăcea să-l cunoști.

Pun pariu că se-nșală.

Mă ia de mâna cu care nu-l țin pe tata, dar mă smucesc de lângă ea.

— Vin cu tine, zice tata.

Mergem după Femeia cu Miros de Cafea până la un șevalet cu o pânză pe el la care mă uit fix.

— Vezi? Mă gândeam eu că o să-ți placă de domnul Walters.

Nu știu cine sau unde e domnul Walters, dar îmi place șevaletul. Pe el e caricatura unui băiat. Are un corp micuț și un cap uriaș. Zâmbește atât de larg că obrajii îi împing ochii în sus, încât chiar și ochii par veseli, așa, ca-n fotografiile cu ochi pe care mi le-a arătat doamna Brook de un milion de ori.

Apare mâna unui bărbat și adaugă smocuri de păr țepos pe capul uriaș.

Încep să râd. Poate că o să fie o acțiune de calitate până la urmă.

— Îți place? mă întreabă o voce de bărbat.

Dau din cap că da. În mod normal nu vorbesc cu oamenii necunoscuți, dar dacă poate să deseneze așa, sigur nu e necunoscut.

— Sunt Charlie Walters, profesorul de desen de la școala gimnazială, spune vocea. Vrei să-ți fac portretul?

— Îmi fac singură, îi spun.

— Vreau să spun dacă vrei să îți desenez portretul tău.

— Nu. De ce-aș vrea un portret cu mine?

— Poate că și-ar dori tatăl tău.

Clatin din cap.

— Mă vede în fiecare zi. N-are nevoie de portret.

— Dar ăsta e un altfel de portret. Îți surprinde personalitatea și emoțiile.

Privesc Persoana. Privesc mâna care ține creionul. E doar un creion cu cărbune. Ca al meu.

Bărbatul chicotește.

— Nu mă crezi?

Dau din cap că nu.

— O să-ți arăt. Așază-te aici.

— Nu. Vreau să văd cum surprindeți emoțiile altcuiva.

— Desenați-mă pe mine, zice tata, și se așază pe taburetul din spatele șevaletului.

Urmăresc cum personajul de caricatură se dezvoltă dintr-un cap de cartof într-un cap de porc spinos, apoi în capul tatei. Domnul Walters face mai întâi urechile, apoi nasul și gura. Se uită cu atenție la tata înainte să-i deseneze ochii. E foarte atent când desenează ochii. Îi desenează pe etape, din afară spre înăuntru. Dar nu se oprește când ajunge la partea dinăuntru. Ia un creion albastru și desenează puncte mici și albastre și linii care fac ochii să arate adânci și texturați și plini. Și altfel. Arată triști. Mă uit fix la ochii tatei și cred că văd tristețea din ei, deși îmi e mult mai ușor să o văd în desen. Desenul nu clipește și nu-și ferește privirea.

— Ar trebui să faceți Tabelul cu Expresii Faciale de la școală, îi spun domnului Walters. Ați face un desen mult mai bun decât cel pe care-l avem acum.

Domnul Walters încuviințează din cap și zâmbește.

— Mulțumesc mult.

Scoate foaia de hârtie de pe șevalet, i-o dă tatei, iar mie îmi întinde un creion-cărbune.

— Vrei acum să încerci să mă desenezi?

— Nu prea mă pricep la oameni. Sau la emoții.

— Totuși, cred că ești o bună observatoare și ăsta e primul

pas.

Privesc Persoana. Mă uit fix în ochii lui. Ochii lui arată veseli, dar nu o veselie răutăcioasă.

— Sunteți vesel?

— Da. Hai să vedem dacă poți să desenezi asta.

Încă mai ține creionul-cărbune îndreptat spre mine, așa că îl iau.

Domnul Walters se ridică și se duce să se așeze pe taburet, cu fața la mine.

Tata stă chiar în spatele meu.

— Haide. Desenează-l pe domnul Walters.

— Păi, nu te uita la mine! Nu pot să desenez dacă te uiți la mine.

— Bine. O să mă fâțâi prin cameră și-o să mă uit la alte lucruri. E bine?

— Bine. Anunță-mă dacă e vreun concurs de pescuit în butoi, pentru că acolo se dau întotdeauna premii grozave. Și dacă găsești jeleuri-viermișori, ia-mi și mie câțiva până nu dispar. Te rog.

Mă holbez la coala albă uriașă din fața mea. De obicei am doar foi mici de hârtie.

Văd o mână fluturând pe lângă șevalet.

— Iu-huuu! Aici trebuie să te uiți.

Mă uit pe furiș într-acolo. E domnul Walters.

— Începe cu exteriorul capului, cum am făcut eu la tatăl tău.

Așa fac. Fac Capul Domnului Cartof. Apoi adaug păr, dar numai puțin pentru că domnul Walters n-are prea mult. Nasul e ușor de făcut și la fel și urechile. Gura e mai greu de desenat pentru că de obicei mă uit la guri când ies cuvinte din ele, iar acum din gura asta nu iese niciun cuvânt. E plată. Dar observ câteva curbe și cute, așa că le adaug.

— Folosește creioanele colorate sau pastel dacă vrei, zice el.

Dau din cap că nu.

— Nu folosesc culori. Desenele mele sunt în alb-negru, fără părți încețoșate. Sunt mai ușor de privit.

Încețoșarea e bună pentru împlușare, dar nu și pentru desen.

Domnul Walters își înclină capul ca și cum nu S-a Prins, dar

nu vreau să-i explic acum, pentru că sunt ocupată cu desenatul.

— Uauu, aud o voce în spate. E grozav! Tu ai desenat asta?

Îmi pun brațele peste desen ca să-l acopăr înainte să mă întorc și s-o văd pe Emma de la școală.

— Lasă-mă să văd, îmi spune.

— Nu.

— Haide! Continuă. Vreau să văd!

— Nu pot să desenez dacă te uiți la mine, îi spun.

— Te rog!

— Nu!

Cineva o strânge pe Emma de umăr. Aud o voce de femeie spunând:

— Haide să o lăsăm puțin în pace și ne întoarcem când termină.

Emma scoate un sunet ca un fornăit, dar se îndepărtează.

Bun. Dar sunt în continuare blocată la ochi și mă holbez la foaia de hârtie.

— Trebuie să te uiți la ochii mei, zice domnul Walters.

Oftez.

— Sunteți rudă cu doamna Brook?

— Nu. De ce?

— Și ea îmi cere tot timpul să mă uit în ochii ei.

— Ochii sunt fereastra sufletului, spune domnul Walters. Dacă privești pe cineva în ochi, poți să-ți dai seama de multe lucruri despre persoana aceea.

Privesc Persoana, cu tot cu ochi.

— Serios?

Domnul Walters zâmbește și dă din cap.

Dar ceva nu e în regulă cu zâmbetul lui. Mă uit fix în ochii lui. Poate că ochii nu sunt în regulă. Nu par veseli ca în imaginile cu ochi veseli pe care mi le-a arătat doamna Brook. Poate că zâmbetul lui nu e destul de larg ca să-i tragă ochii spre colțuri, ca să arate așa cum ar trebui să arate niște ochi veseli.

— Ceva nu e-n regulă, îi spun.

— De ce zici asta?

— Ochii și gura nu se potrivesc.

— Ah, zice el dând din cap. Poate că te pricepi mai bine la

emoții decât crezi.

— Numai că nu știu care e cea corectă.

— Ambele. Zâmbesc pentru că mă gândesc că ești o fetiță minunată și talentată. Am ochii triști pentru că mă gândesc prin ce treceți tu și tatăl tău.

Mă gândesc o clipă la ce vrea să spună.

— Oh. Din cauza lui Devon.

— Da. Din cauza lui Devon. L-am avut elev un trimestru. Îmi lipsește. Tuturor celor de aici le lipsește.

— De ce vă lipsește? Sunteți profesor de desen. El nici măcar nu știa să deseneze.

— Cu toții avem pasiuni diferite. Pasiunea lui era să devină Vultur Cercetaș.

— Dar nu-și mai poate termina cufărul, așa că n-o să mai ajungă niciodată Vultur.

— Am auzit despre cufăr, spune domnul Walters dând din cap.

Vocea i se aude ca un cârâit.

— E atât de greu.

— Devon zice că dacă ceva e greu trebuie pur și simplu Să Muncești.

Domnul Walters ridică din umeri, dar suspină prea mult și nu poate vorbi.

— Poate că trebuie să găsiți Împăcare.

Privește Persoana.

— Cred că noi toți trebuie să găsim Împăcare. Ceea ce s-a întâmplat a afectat toată comunitatea. Cu toții suntem triști.

Acum ochii lui sunt atât de triști, încât i s-au umplut de lacrimi.

Las creionul jos pe marginea șevaletului.

— Nu-mi mai vine să desenez.

Domnul Walters sare de pe scaun.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te întristez.

Se uită la foaia de pe șevalet.

— Uau. E incredibil. Nu vrei să încerci să desenezi și ochii?

Dau din cap că nu.

— Nu cred că pot să fac o față întreagă deocamdată.

Poate mai târziu.

Domnul Walters ia portretul fără ochi de pe șevalet și mi-l dă.

* * *

După ce tata se duce la culcare mă furișez în camera lui Devon și-l lipesc pe domnul Walters pe perete lângă desenul cu vulturul. E primul desen al unei fețe pe care l-am făcut vreodată. Chiar dacă nu are ochi.

Capitolul 23
Pierdut

Marți seara intru în bucătărie și-l găsesc pe tata stând lângă chiuvetă.

— Ce-avem la cină? îl întreb.

Se întoarce brusc și face ochii mari ceea ce cred că înseamnă mirare. Dar de ce ar fi mirat? Doar știe că locuiesc aici.

— Ce e? îl întreb.

— Scuză-mă, zice el și se întoarce spre chiuvetă. Eram pierdut…

— Ești în bucătărie, îi spun. Lângă living. Apoi e holul care duce spre…

— Știu, Caitlin. Voiam să spun că mă simt puțin pierdut.

Își încleștează degetele de marginea chiuvetei.

— O să mergi la… gimnaziu… de la anul.

— Nu. O să merg la gimnaziu din august. Adică de anul ăsta.

Tata se întoarce și Privește Persoana.

— Vrei…

Se oprește și-și acoperă gura cu mâna. Apoi lasă mâna în jos.

— Vrei să mergi la școala… aia?

— Virginia Dare?

Trage aer în piept când spun numele școlii.

— Școala lui Devon?

Închide ochii.

Ridic din umeri.

— Cred că e-n regulă. La școala gimnazială nu mai sunt recreații mari și mie nu-mi plac recreațiile.

Tata deschide ochii, dar în continuare se uită în gol.

— Dacă mi-aș permite să plătesc taxele la o școală particulară, aș face-o.

Am mai auzit oamenii vorbind despre școli particulare, dar nu știu ce sunt. Așa că îl întreb.

— Școală particulară înseamnă că aș fi doar eu acolo? Mi-ar plăcea mult așa ceva.

— Nu. Sigur că nu.

— Deci e tot ca o școală obișnuită?

— Cam da.

Clatin din cap.

— Atunci nu vreau la o școală particulară. E bine la cea obișnuită.

Tata dă din cap și răsuflă adânc.

— Bine.

Capitolul 24
Găsit

Nu merg la ședința cu doamna Brook, pentru că nu s-a întors din vizita de la sora ei dificilă.

În loc de asta trebuie să merg în recreație cu ceilalți copii din clasă și ratez recreația celor mici. Oricum mi-am pierdut prietenul pe care mi-l făcusem acolo, așa că nu mă supăr prea tare. Dar mă supăr când trec pe lângă clasa lui Michael la întoarcere și-l văd pe Josh bătând palma cu el. Nu mă uit spre Michael, dar el îmi zice „Bună, Caitlin!" chiar dacă Nu Se Vorbește Pe Culoar, și-l văd cu coada ochiului făcând semnul nostru special de salut, numai că acum nu mi se mai pare așa de special, așa că eu nu-i fac semn.

Clasa mea merge în laboratorul de informatică. Doamna Johnson ne spune că avem program de voie și că putem căuta orice subiect vrem atâta timp cât nu e vorba de jocuri pe calculator. Citesc despre Vulturi Cercetași și despre proiectele Vulturilor Cercetași. Niciunul nu e la fel de bun cum e cufărul lui Devon. Numai că proiectele astea sunt terminate.

Îmi simt stomacul ca în timpul recreației și încerc să nu mă gândesc la proiectul pentru Vulturii Cercetași care n-a mai apucat să existe. Sau la Vulturul Cercetaș. Încep să împlușez monitorul cu tot cu fereastra din spate într-o ceață cenușie până când aud vocea doamnei Johnson spunând că mai avem trei minute la dispoziție și că dacă mai vrem să căutăm ceva acum e momentul.

Îmi trece deodată prin minte că ar trebui să caut Împăcare pentru că poate există o definiție mai bună decât cea din Dicționarul meu, așa că o caut și uite ce găsesc:

— acțiunea de a finaliza ceva; o finalitate

— exemplu: Când au terminat proiectul, cu toții erau împăcați.

Văd în minte proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași și mă gândesc cât de mult își dorea să-l termine și să devină Vultur Cercetaș. Și cum voia să mă învețe și pe mine să

prelucrez lemnul. Și apoi încep să dau repede-repede din mâini și-mi simt inima bătând tare-tare și nu pot să respir și aud pe cineva gemând și-mi dau seama că sunt eu, pentru că doamna Johnson spune „Caitlin, ești bine?". Și mă aud urlând în timp ce mă gândesc „Acum știu cum să găsesc o concluzie emoțională pentru un eveniment dificil din viață!", iar doamna Johnson mă prinde de umeri și mă scutură, dar nici măcar nu mă deranjează asta, și ea țipă „Ce e? Ce e?" și atunci țip atât de tare cât să mă audă Devon de sus din Ceruri „M-AM PRINS! M-AM PRINS! M-AM PRINS! M-AM PRINS!"

Capitolul 25
Balamale

Când vine tata să mă ia mai devreme de la școală, începe să mă întrebe despre CF, dar îi spun:

— Trebuie să mergem la Lowe!

— Ce?

— Acum!

— Despre ce e vorba, Caitlin?

— Împăcare! Hai mai repede!

Vocea lui se aude în continuare, dar sunt prea ocupată cu țopăitul pe locul din spate, așa că nu aud ce spune.

Dau buzna la Lowe și alerg încolo și-ncoace printre rânduri, cu tata pe urmele mele spunând „Caitlin! Caitlin! Mă scuzați, doamnă! Scuze! Caitlin!" până când găsesc locul cu balamale și icnesc de nerăbdare și dau din mâini ca să vină tata mai repede, iar când vine icnește și el și zice „Caitlin!", dar eu îl întreb „De care?" zornăind cutiile cu balamale de diferite mărimi.

Tata tot mai gâfâie și nu spune nimic până când în sfârșit întreabă:

— Despre ce vorbești?

— BALAMALELE! De care ne trebuie?

Tata își lasă capul pe-o parte.

— Pentru ce?

— CUFĂRUL!

De ce nu Se Prinde?

— Cufărul?

— CUFĂRUL LUI DEVON! PROIECTUL LUI PENTRU VULTURII CERCETAȘI!

Umerii tatei se lasă și-i cade capul în piept. Își duce o mână la frunte și închide ochii.

— Pot să vă ajut? ne întreabă un bărbat care poartă un șort roșu.

Mă uit spre tata, dar nu e de niciun folos, așa că spun „Da", chiar dacă nu-mi place să vorbesc cu străinii.

— Ne trebuie balamale pentru cufăr.

— Ce fel de balamale?

Privesc Persoana.

— Nici tu nu ești de niciun folos.

Bărbatul se uită la tata.

— Nu ne trebuie niciun fel de balamale azi, spune tata încet.

— De ce nu? îl întreb.

— Nu sunt pregătit să lucrăm la cufăr.

— Eu sunt.

— Mai întâi trebuie să vorbim despre asta.

— Bine. Vorbește.

— Acasă.

— Atunci o să trebuiască să venim iar la Lowe.

— Mai târziu, zice tata.

— La ce oră?

— Nu știu.

— Nu putem să vorbim despre asta în mașină și apoi să ne întoarcem iar aici?

Se întoarce și începe să meargă pe culoar trecând pe lângă oamenii care se uită la el și apoi la mine. Când ajunge la capătul culoarului și se duce spre dreapta, dispare și rămân singură cu toți străinii care se holbează la mine. Încep să plâng și o iau la fugă pe culoar țipând după tata, și chiar dacă-l găsesc, tot plâng până ajungem la mașină și tot drumul până acasă și mult timp după aceea, în ascunzătoarea mea din camera lui Devon, înfășurată în păturica mea mov, pentru că tata zice că nu vrea să lucreze la cufăr și să nu-l mai întreb încă o dată multă vreme de acum încolo.

Capitolul 26
Vulturul Cercetaș

Primesc un telefon special la școală. E doamna Brook. Merg până la birouri și vorbesc la telefonul de la secretariat. Doamna Brook îmi spune că voia să vorbească personal cu mine să vadă ce mai fac, pentru că n-o să poată veni la școală încă vreo câteva zile.

Îi povestesc totul despre cum am descoperit Împăcarea, dar cum tata nu vrea să coopereze, chiar dacă știu cum putem s-o obținem.

Doamna Brook zice că trebuie să am răbdare și să continui să încerc.

— Câteodată lucrurile nu merg din prima, dar până la urmă reușești.

— Ca finețea?

— Exact.

— Și ca găsitul unui prieten?

— Da.

— Chiar și pentru mine?

— Bineînțeles. Am încredere în tine. Trebuie doar să încerci mai departe.

Când termin de vorbit la telefon îl văd pe Josh îndreptându-se spre biroul directoarei.

Se întoarce spre mine și-mi șoptește:

— Ratato.

— Știu, îi spun. Dar o să continui să încerc.

Josh clatină din cap și pufnește.

Bănuiesc că el nu crede că o să Mă Prind și câteodată nici eu nu sunt sigură de asta, dar doamna Brook are încredere în mine, așa că o să lucrez în continuare la partea de finețe.

Mai târziu în cursul zilei îl văd pe Michael pe coridor. N-o să mă mai întâlnesc cu el în recreație, pentru că pe perioada cât doamna Brook e plecată nu mai am în program decât prima pauză. Chiar dacă nu mai e prieten cu mine, tot îi spun:

— Am găsit Împăcarea, dar mai trebuie să Muncesc la ea.

Trebuia să-i spun. I-am promis. Mi-am dat cuvântul de cercetaș.

Se uită la mine cam ciudat, așa că îmi dau seama că oricum nu mai vrea să fie prieten cu mine.

* * *

Găsesc un tricou alb prin dulap și desenez un vultur[8] pe el cu marker permanent. Sper că tata o să-și aducă aminte că Devon îmi spunea Scout și o să facă legătura:

VULTUR+SCOUT

și o să se gândească la proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași și o să ne apucăm împreună de lucru. Numai că nu observă.

Mă tot plimb încolo și-ncoace prin fața canapelei.

Până la urmă zice ceva:

— Ai nevoie la baie?

— Nu, îi zic. Îți place tricoul meu?

— Aham.

Oftez.

— E un VULTUR CERCETAȘ. Te-ai Prins?

Tata clatină din cap.

— E un desen cu un vultur și eu sunt Scout.

— Oh.

— Deci ești gata să lucrezi la cufăr?

Tata dă din cap că nu.

— Tată. Trebuie să terminăm cufărul.

Tata dă iarăși din cap că nu.

— De ce nu?

— Nici măcar nu avem tot lemnul care ne trebuie.

— Putem să mai cumpărăm.

— E un lemn special.

— Cât de special?

— E un cufăr Mission.

— Ce înseamnă asta?

— E un stil de mobilă pentru care e nevoie de stejar tăiat la douăș'cinci. Lemnul e scump și e dificil de prelucrat.

— Dar pot să te-ajut. Poate să fie un proiect de grup. Doamna Brook spune că trebuie să exersez proiectele de grup așa că e perfect.

Tata pleacă din living.

Mă gândesc la stejarul tăiat la douăș'cinci și la faptul că încă nu știu ce înseamnă asta. Știu ce e un stejar. Avem un stejar în curtea din spate! Știu ce înseamnă douăș'cinci. Am patruzeci și șapte de monede de douăș'cinci pe Harta Statelor cu Monede pentru că Illinois și Florida și Iowa au căzut și sunt undeva pe sub pat cred. Și știu ce înseamnă să tai ceva. Caut în Dicționar tăietură la douăș'cinci, dar nu e nicio definiție pentru așa ceva. Cred că trebuie să dau singură o definiție, așa că stejar tăiat la douăș'cinci e un stejar pe care-l tai cu o monedă de douăș'cinci.

Acum mai am patruzeci și șase de monede pe Harta Statelor cu Monede pentru că am luat Virginia ca să tai stejarul cu ea.

Capitolul 27
Misiunea

Tot ce pot să spun e că o să dureze o viață să tai o bucată de lemn din stejar cu moneda mea Virginia de douăș'cinci. Luni e zi de consiliu profesoral, așa că de duminică până luni am petrecut șase ore și treisprezece minute tăind copacul ăla idiot. N-o să reușesc niciodată să tai o bucată din el. În plus, am degetele pline de sânge și mă dor pentru că m-am julit de coaja aspră.

Doamna Brook s-a întors din vizita făcută surorii ei dificile și bebelușilor care s-au născut în sfârșit. N-am mai văzut-o de atât de mult timp, încât atunci când mă duc în biroul ei îi fac cu mâna și-i spun „Bună!".

Scoate un țipăt. Nu e reacția la care mă așteptam. Ar fi trebuit să spună ceva de genul „Mi-a fost dor de tine" sau „Mă bucur să te văd". Asta spun profesorii de obicei.

— Caitlin, zice doamna Brook, de ce ai degetele pline de tăieturi?

Vorbește cu o voce ascuțită și tremurată.

— Ce-ai făcut?

— Am tăiat.

— Ce? aproape că țipă și-și duce mâna la gură. De ce?

Întrebarea se aude ca un tânguit înăbușit de plâns.

— Am nevoie de lemn.

Lasă mâna în jos și se apleacă spre mine.

— Poftim?

— Pentru Împăcare.

— Poți să-mi explici de la început?

— Da. Pot, dar e o poveste lungă, așa că prefer să nu.

— Voiam să spun că te rog să îmi explici acum.

Vocea ei e din nou tremurată.

— Bine. Așa. Tata nu vrea să lucreze la cufăr și de fiecare dată când îl întreb dacă putem lucra pentru că încerc să găsesc Împăcare îmi spune că nu se poate pentru că ne mai trebuie lemn, dar că trebuie să fie stejar tăiat la douăș'cinci, și tata zice

că e prea greu de făcut rost, dar avem un stejar și eu am o monedă de douăș'cinci, așa că am încercat să tai o bucată de lemn cu ea.

— O, Caitlin! Biata de tine.

Doamna Brook își duce iar mâna la gură.

— Și te-ai străduit atât de mult!

— Da. Tata are dreptate că e foarte greu. Acum M-am Prins.

— Păi, zice doamna Brook, nu știu exact ce e stejarul tăiat la douăș'cinci, dar știu sigur că nu e o bucată de lemn tăiată dintr-un stejar cu o monedă de douăș'cinci.

— Oh. Atunci cred că nu M-am Prins.

— O să-l sun pe tatăl tău.

— De ce?

— Vreau să-l întreb ce e stejarul tăiat la douăș'cinci și să-i spun cât de mult te-ai străduit să-l obții.

* * *

Ce chestie amuzantă. Stejar tăiat la douăș'cinci înseamnă pur și simplu felul în care se taie stejarul în scânduri pentru piesele de mobilier tip Mission, cum e cufărul lui Devon. Mi-aș dori ca tata să-mi spună pur și simplu lucrurile astea. Mi-ar face viața mult mai ușoară.

Capitolul 28
Bun și trainic și frumos

— Ai cam speriat-o pe doamna Brook, zice tata.

— Cum?

— S-a supărat foarte tare când te-a văzut cu degetele zgâriate așa.

— Eu am fost și mai supărată. Sunt degetele mele.

— Am… am înțeles că voiai să faci rost de stejar tăiat la douăș'cinci.

— Da și acum M-am Prins. Ai avut dreptate. Nu e deloc ușor.

Tata oftează și se uită pentru prima dată la cufărul acoperit de cearșaf, iar mie-mi vine să încep să dau din mâini, dar știu că tata se supără când fac așa, așa că mai bine mă așez pe ele. Simt un nod în gât și am o senzație cât două recreații în stomac, dar până la urmă spun:

— Tată. Vreau să termin cufărul.

— Știu, zice el.

Dar nu spune că o s-o facă.

— Vreau să găsesc Împăcarea.

Totul începe să devină încețoșat.

— Știu, zice el și mai încet.

— Și tu trebuie să găsești Împăcarea.

Acum nici măcar nu mai spune „știu", dar dă din cap.

Mă gândesc ce ar spune Devon.

— Trebuie Să Muncești pentru asta, tată. Trebuie să încerci chiar dacă e greu și crezi că n-o s-o poți face niciodată și-ți vine să țipi și să te ascunzi și să dai din mâini întruna întruna întruna.

Tata se șterge la ochi și fac și eu la fel, pentru că îi am încețoșați și simt cumva că trebuie să văd limpede acum. Ceea ce văd e că îi tremură corpul, ceea ce înseamnă că plânge și apoi i se aude și vocea scoțând niște sunete ciudate ca niște icnete de parcă ar râde într-un fel mai bizar sau ar vomita, dar nu-i iese nimic pe gură. Până la urmă își acoperă fața cu mâinile și zgomotul încetează și corpul nu-i mai tremură și după ce

suspină de două ori își ia mâinile de pe față și se întoarce spre mine.

— Cum de te-ai făcut așa deșteaptă?

Ridic din umeri.

— Mă străduiesc mult la partea de finețe.

Apoi îmi ia mâinile într-ale lui și nu mi le trag înapoi, pentru că se uită la urmele de tăieturi de aproape și asta aș face și eu dacă aș vedea tăieturi pe mâinile cuiva, așa că-l las să se uite.

— Chiar mai vrei să facem asta?

Nu știu dacă se referă la tăiatul stejarului sau la lucrul la cufăr, dar spun „Da", în cazul în care se referă la cufăr.

— Crezi că asta o să ne aducă Împăcare?

Clatin din cap.

— Nu cred. Știu că asta o să se-ntâmple.

Răsuflă pe nas și apoi dă din cap. Îmi dă drumul la mână și mai oftează o dată adânc.

— Poate că o să reușim să facem ceva bun și trainic și frumos.

Bun și trainic și frumos. Îmi plac cuvintele astea. Sună de parcă ar fi spuse de Devon. Vreau să construiesc ceva bun și trainic și frumos.

— Bine, zice tata. Haide să facem asta.

— URA! strig. URA TATĂ! URA PENTRU MINE! URA PENTRU DEVON! SĂ-NCEPEM ACUM!

Tata ridică mâinile în aer de parcă s-ar preda.

— Bine, bine.

Asta înseamnă să fac liniște.

— Când putem să-ncepem? șoptesc.

— Mai întâi trebuie să învățăm câte ceva despre prelucrarea lemnului. Avem niște cărți…

— Le-am citit deja! strig eu pentru că am uitat să vorbesc în șoaptă.

— Le-ai citit?

— Da. Ai aruncat cărțile la Devon în cameră. Mai știi?

— Bine. Dar tot o să trebuiască să înveți și câteva lucruri practice. Trebuie să faci și să simți lemnul ca să Te Prinzi cu adevărat.

— Oh. Bine. Vreau să Mă Prind de-adevăratelea.

— Bine, dar acum e timpul să te bagi în pat și avem nevoie de un somn bun înainte să ne apucăm de asta. Putem începe mâine.

— Dis-de-dimineață?

— Mai întâi o să trebuiască să cumpărăm câte ceva.

— De la Lowe?

Tata dă din cap că da.

— Deschid la șapte dimineața, mai știi? Când lucrai cu Devon la cufăr în weekend vă trezeați dimineața și…

— Știu.

— Trebuie să plecăm la șapte fără douăzeci ca să ajungem la timp și să ne așezăm chiar lângă ușă ca să fim primii la coadă, bine?

— Bine, oftează tata.

— Vrei să te trezesc?

— Nu. Mă trezesc singur.

— Ești sigur?

— Nu mă trezesc în fiecare dimineață?

— Da. Dar ce legătură are asta cu mâine dimineață?

— O să mă trezesc. Nu-ți face griji.

— Bine, dar dacă nu te trezești până la șase te trezesc eu ca să ai timp să faci duș.

* * *

După ce mă duc la culcare, mă gândesc să iau cearșaful de pe cufăr ca să-i aduc aminte tatei să lucrăm la el, dar am mult de așteptat, pentru că tata rămâne pe canapea o veșnicie uitându-se fix la cufăr. Când se duce la culcare, mă strecor în living, iau cearșaful de pe cufăr și zâmbesc uitându-mă la fiecare bucată în parte pentru că în sfârșit o să găsim împăcare.

Ascund cearșaful în păturica mea mov și-l îndes sub pat unde să nu-l găsească tata în caz că se răzgândește.

Capitolul 29
Ne refacem viața

Îi arăt tatei lista lui Devon și dă din cap aprobator. Mergem la Lowe și cumpărăm o mulțime de lucruri de pe listă, inclusiv stejar tăiat la douăș'cinci. Cumpărăm și o mulțime de lucruri care nu sunt pe listă. Cum ar fi chitul pentru lemn.

Înainte să adăugăm ceva la cufăr tata trebuie să astupe cu chit găurile făcute de când a smuls șuruburile și de când a azvârlit cufărul pe podea în Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat. Mai trebuie și să taie unele bucăți care s-au distrus când a lovit cu piciorul cufărul în Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat. Mă gândesc la cuvintele astea și la faptul că nu le-am mai spus în ultima vreme. Mă gândesc că poate azi e ziua când începem să ne refacem viața.

Tatei îi ia o grămadă de timp să repare părțile pe care le-a stricat. Își schimonosește fata și scoate niște sunete de parcă l-ar durea la fel de mult pe cât îl doare și pe cufăr. Ba chiar spune:

— E greu. E teribil.

— Știu, îi spun după ce zice „E greu" pentru a treia oară. Așa e și când ai o CF. Faci o harababură. E în regulă. Data viitoare o să te descurci mai bine.

— Mă străduiesc din răsputeri, spune tata.

— Știu. O să primești un abțibild.

— Mulțumesc.

— Bine. Mai primești un abțibild pentru că ești politicos.

— Mulțumesc.

Buzele aproape că i se curbează într-un zâmbet. Am și uitat că tata obișnuia să zâmbească. Mă întreb dacă Împăcarea îl va face să zâmbească.

* * *

După ceva vreme tata se așază pe canapea și dă drumul la Fox Five News.

— Nu renunți, nu-i așa? îl întreb.

— Nu, doar m-am blocat. Și vreau să mă uit la știri.

— Nu-mi plac știrile.

— Mă uit doar puțin.

— Mai poți să te deblochezi și altfel?

— Poți să-mi aduci una dintre cărțile alea despre prelucrarea lemnului. Are cuvântul Mission în titlu. Trebuie să caut ceva în ea.

— Bine.

Dau fuga în camera lui Devon. Găsesc cartea cu Mission și dau să plec, dar mai arunc o privire înapoi în cameră. În spatele draperiei albastre a lui Devon strălucește soarele și mă întorc să trag draperiile ca să intre soarele și să-i încălzească și să-i lumineze camera, și văd în razele de lumină particule de praf care poate că sunt parte din Devon sau poate că nu sunt, dar fac camera lui Devon să pară iarăși veselă.

— Caitlin! Unde-i cartea aia?

— Vin! îi răspund.

Dar mai întâi fac ceva important. Las ușa camerei lui Devon deschisă.

Când mă întorc în living doamna de la știri vorbește despre cel care a deschis focul la Virginia Dare.

— În mod clar era tulburat, la fel ca băieții implicați în atacul armat de la școala din Maryland de astăzi. Trebuie să vă avertizez că imaginile care urmează pot avea un puternic impact emoțional.

Tata se repede la telecomandă și închide televizorul.

Stăm amândoi pe canapea fără să ne mișcăm.

Strâng în brațe cartea cu Mission, dar nu e la fel ca Dicționarul meu. Nu-mi alungă senzația de recreație din stomac.

Aș prefera să fiu sub perna canapelei în loc să stau pe ea, dar am încremenit locului.

Ne uităm amândoi la cufărul din colț.

Tata oftează.

Nu există nicio față pentru Tulburat în Tabelul Expresiilor Faciale, așa că nu știu cum arată. Dar știu că nu e bine. E tipul de față care-ți dă un sentiment neplăcut pentru că am crezut că

totul o să fie bine acum că lucrăm la cufăr. Dar tot nu e.

Capitolul 30
Prieteni

— Bine, îi spun doamnei Brook, acum e mai târziu. Sunt gata.

— Pentru ce?

Nu Se Prinde.

— Pentru chestia cu prietenia. Sunt gata.

— O, Caitlin! zice doamna Brook bătând din palme. Ce mă bucur! Cum de te-ai răzgândit?

— Tata lucrează la cufăr. Îi e greu. Chiar are de Muncă la el. Dacă el poate s-o facă, cred că și eu pot s-o fac. Și… poate așa o să ajung să găsesc Împăcarea.

Numai cufărul se pare că nu e de-ajuns.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Știu.

— Cred că o să-ți placă.

Aprob din cap.

— Nu cred că o să-mi placă deloc. Cred că o să fie dureros. Dar după durere cred că o să iasă ceva bun și trainic și frumos din toate astea.

Exact cum a zis și tata despre cufăr.

Doamna Brook zâmbește cu gura până la urechi, așa că acum are două rânduri de gropițe. I se umflă obrajii și strânge din ochi și-i iese apă din ei și acum fața ei seamănă puțin cu un burete.

* * *

La activitatea cu prietenii de citit încerc să nu-mi sperii prietenul. Vorbesc încet. Și zâmbesc. Câteodată. Cred că e un început bun.

Îi fac semnul nostru special de salut lui Michael, care e în celălalt capăt al încăperii. Mi se pare că zâmbește mai fericit decât atunci când bate palma cu Josh, ceea ce mă face să mă simt mulțumită de cât de bine mă pricep la împrietenire.

* * *

La cantină mă așez lângă Laura, care e foarte drăguță și foarte simpatizată. Cred că ar trebui să fie prietenă cu mine.

— Ce faci? mă întreabă Laura.

— Stau lângă tine.

— De ce?

— Pentru că vreau să fii prietena mea.

Laura se uită la copiii din jur. Chicotesc cu toții și stau cu tăvile în mâini, dar nu se așază. Sunt fetele care stau de obicei la masa Laurei.

— Puteți să stați jos, le spun.

Se uită una la alta și râd sau își dau ochii peste cap.

— Stai pe locul Annei, zice Laura.

— Oh.

E drăguț din partea ei că îmi spune pentru că sincer nu-mi aduc aminte care e locul fiecăreia. Mușc din sandviciul meu cu brânză.

— Așa că mută-te, spune Laura mijindu-și ochii.

Privesc Persoana.

— Unde vrei să stau?

— La altă masă.

Îmi iau tava și mă duc la masa unde stau de obicei. Bine. N-a mers. Pot să încerc cu altcineva. Dar mai întâi îmi mănânc sandviciul pentru că mi-e foame.

Când termin ambele jumătăți de sandvici o observ pe Mia la masa de vizavi. Nu e la fel de drăguță și simpatizată ca Laura, dar ar putea fi o prietenă bună.

Mă duc la ea și-i spun „Bună".

Apoi mă întorc la masa mea și-mi beau sucul.

Când termin mă duc și o întreb pe Mia „Ce mai faci?" pentru că așa e politicos.

— Biiiine, zicea ea încet.

Mă întorc și mă așez pe scaun. Apoi îmi dau seama că nu face bine pentru că mi-a răspuns cam ciudat.

Mă întorc la ea.

— Bună.

Se uită fix la mine. La fel fac și Emma și celelalte fete care sunt cu ea.

— Ce vrei? mă întreabă Mia.

— Vreau să fii prietena mea.

— Astăzi?

— Nu. Pentru totdeauna.

— Nu… nu prea te cunosc.

— Nu-i nimic. Pot să-ți spun tot ce vrei să știi.

— Hmm… nu vreau decât să stau singură, zice Mia începând să chicotească.

Emma se uită la ea încruntată.

— Mi-a! zice ea cu tonul de avertizare pe care-l folosește și tata.

Încă mai pot Munci pentru a fi un prieten bun pentru că vin o mulțime de copii la Mia și o deranjează. Le spun de fiecare dată: „Lăsați-o pe Mia în pace. Vrea să stea singură azi."

Mia se supără de fiecare dată când trebuie să spun asta. Dar eu nu mă supăr. Sunt de ajutor. Și o prietenă bună.

Până la urmă Mia țipă la mine, dar sunt așa surprinsă că țipă la mine, încât nici măcar nu-mi dau seama ce spune.

Emma intră în Spațiul meu Personal.

— Caitlin. Hmm. Ascultă. O superi pe Mia. Nu le mai spune oamenilor s-o lase în pace.

— Dar vrea să stea singură. Așa a zis. O AJUT.

Emma oftează.

— Nu Te-ai Prins. Mia nu vrea de fapt să o lase toată lumea în pace.

— Atunci de ce-a zis asta?

— Cred că n-a vrut să-ți rănească sentimentele.

— De ce mi-ar răni sentimentele?

Emma oftează din nou.

— Vrea s-o lași TU în pace. Doar tu.

— De ce?

Emma se uită în pământ.

— Păi… pentru că… i se pare că ești diferită.

Cred că Emma e cea care nu Se Prinde.

La ora de muzică Rachel vomită și Emma o duce la cabinetul

medical. Profesoara e ocupată să cheme pe cineva care să curețe voma și toată lumea exclamă „Câââh” așa că mă duc la Mia și o întreb:

— De ce vrei să te las în pace?

Mia și fetele din jurul ei încep să chicotească.

— Mbine. Păi. Pentru că… ești specială.

— Mulțumesc, îi spun.

Fetele chicotesc și mai tare.

— Vreau să spun că ești specială în sensul că ești cam ciudată.

— Ciudată?

Mia își încrucișează brațele la piept și oftează zgomotos.

— Felul cum te porți? Știi?

— Ce vrei să spui? o întreb.

Mia își dă ochii peste cap.

— Comportamentul tău e… cam… tulburător.

— Tulburător?

Comportamentul meu e tulburător? Cel care a deschis focul la școală era tulburat. Încep să dau din mâini, pentru că mă sperie prea tare cuvântul ăsta și nu mai pot să respir.

Mia se uită la mâinile mele care tremură repede-repede.

— Da. Tulburător.

— NU sunt tulburată!

— Ne tulburi pe noi chiar acum, zice una dintre fete și celelalte încep să râdă.

— Fetelor, fetelor! zice altcineva. Gata! Nu mai râdeți! E autistă. La fel ca William H.

Acum mâinile îmi tremură extrem de repede.

— Nu sunt autistă!

Câteva fete încep să râdă.

— William nu vorbește. MĂ AUZIȚI VORBIND?

— Bine, dar…

— William mănâncă PĂMÂNT și ȚIPĂ când se enervează! NU SUNT AUTISTĂ!

Abia respir și aș vrea să-mi ies din piele, dar îmi scrâșnesc dinții și dau din mâini mai repede și fug și aud țipete și nu știu dacă se aud de la ora de muzică sau de la Mia sau de la mine.

* * *

Stau în biroul doamnei Brook și mă uit fix la masă.

— Credeam că special e ceva de bine, șoptesc.

— Cu toții suntem speciali în feluri diferite, zice doamna Brook. Special E de bine.

— Nu și dacă e tulburător. De ce mi-a zis că sunt tulburată? Și știți ceva? Ea mă tulbură pe mine!

Simt că doamna Brook dă din cap chiar dacă nu Privesc Persoana.

— În plus, îi spun, NU sunt autistă. William H. e autist.

— Caitlin. Știai că William H. e foarte bun la fotbal? Și că știe să cânte la pian? Și că e prietenul meu?

— Nu.

Știam că are ședințe cu doamna Brook, dar nu știam că sunt prieteni.

— Îmi place de William, spune doamna Brook. Și eu nu știu să cânt la pian, ca să nu mai vorbim de jucat fotbal. Cu toții avem diferite aptitudini…

— Știu, spun, dar doamna Brook mă întrerupe și vorbește peste mine.

— …și doar pentru că suntem mai buni decât William la unele lucruri nu înseamnă că suntem mai buni decât el.

— N-am spus asta.

— Dar pare că asta ai vrut să spui.

Dau din cap și oftez.

— Asta am vrut să spun.

— Acum îți dai seama că nu e corect să…

— Da, îi spun și acum e rândul meu să vorbesc peste ea. M-am Prins. William H. își amintește să zâmbească mult mai des decât mine și mai sunt câteva lucruri la care e mai bun decât mine.

Oftez din nou.

— Dar tot nu sunt ca el. Nu sunt la fel ca el.

Privesc Persoana.

— Sau sunt?

— Cu toții avem un loc undeva în spectrul comportamental.

Doamna Brook pune o mână pe un capăt al mesei și pe cealaltă în capătul opus.

— Ăsta e spectrul, zice ea. E ca o linie și cu toții suntem pe ea. Unii dintre noi suntem undeva mai departe pe linie decât ceilalți.

Știu de la ora de desen că spectru înseamnă toate culorile curcubeului. E mai degrabă o prismă decât o linie. Sau e poate o linie grasă cu multe culori pe ea. Nu-mi place cum se amestecă între ele culorile în desene. De unde știi unde începe una și unde se termină? Trebuie să știu exact unde mă aflu în spațiu. De asta desenez în alb și negru.

Doamna Brook ridică o mână și își trece un deget aproape până la celălalt capăt al mesei.

— Tu ești pe-aici. La un nivel înalt. Foarte inteligentă. Foarte capabilă.

— William H. e la celălalt capăt, zic eu.

— William e undeva mai departe de-a lungul liniei. Da.

Mă prind cu mâinile de marginea mesei la fel ca doamna Brook și mă uit la masă cu ochii mijiți întrebându-mă în ce punct EXACT sunt eu. Nu vreau să mă ciocnesc de altcineva. Nu știi ce se poate întâmpla.

— Te simți mai bine acum, Caitlin?

— Cred că o să sar peste etapa cu împrietenirea.

— Ar trebui să fii foarte mândră de tine pentru că te-ai străduit așa de mult azi. Ține minte că oricine poate să-și facă un prieten.

Doamna Brook încă se mai ține cu mâinile de marginea mesei. Atât de strâns încât i s-au albit articulațiile degetelor.

— Și e clar că avem de muncă la abilitățile de împrietenire ale tuturor celor din clasa a cincea. Fetele astea au nevoie de puțină educație.

— Trebuie să învețe mai multe și despre finețe, adaug eu.

Doamna Brook dă din cap.

— Da. Și să-și îmbunătățească aptitudinile de a-și face prieteni.

— Știu. Cu atitudinea asta n-o să-și facă niciodată prieteni.

Capitolul 31
E o chestie de-a fetelor

În afară de recreație, cel mai mult urăsc ora de educație fizică. Urăsc pauzele pentru că toți țipă și aleargă ca nebunii și dau peste tine și te împing și habar n-ai ce urmează să se întâmple. Măcar la ora de educație fizică e un profesor și știi ce o să se întâmple mai departe, chiar dacă e posibil să se țipe, să dea cineva peste tine sau să alerge ca nebunii.

— Clasa! strigă domnul Mason.

Mereu strigă așa. Toți profesorii de educație fizică fac asta.

— Băieți! JoshNelsonBruceShaneJoey! Încetați în clipa asta sau o să primiți un bilet special ca să ajungeți la domnișoara Harper!

Nu înțeleg de ce ei pot să primească un bilet special ca să ajungă la biroul directoarei. Eu mă port impecabil și nu primesc niciun bilet gratuit.

— O să vă despart! Josh! Josh! Tu și Nelson mergeți în celălalt capăt al sălii de sport, iar voi, restul huliganilor, rămâneți în capătul ăsta! Shane și Bruce! Voi vă ocupați de William H. Asistenta lui n-a venit azi. Vedeți să nu fugă când nu sunt cu ochii pe el!

— Putem să ne jucăm liber azi? întreabă un băiat.

— Când o zbura porcul, spune domnul Mason, dar nu sunt sigură ce înseamnă asta. Azi jucăm dodgeball! țipă el.

Încep să-mi sug mâneca. E destul de rău că ne pune să jucăm dodgeball, dar sper să nu ne pună să purtăm maiouri pentru sport. Urăsc senzația de maiou. Îmi aduc aminte de scoici și nu suport chestia cleioasă și lipicioasă din interiorul scoicilor.

Domnul Mason se duce la dulap, scoate de acolo o cutie mare de carton plină cu maiouri și încep să-mi sug și cealaltă mânecă. Îl prinde pe William H. care încerca să fugă din sala de sport.

— Shane și Bruce! Ce v-am spus eu? Trebuie să-l supravegheați pe William H.! Ceilalți, puneți-vă maiourile! Rapid! Lui William H. îi place dodgeballul, deci cu cât începem mai repede, cu atât mai bine!

Domnul Mason începe să arunce maiouri galbene și roșii tuturor.

Un maiou galben aterizează la picioarele mele și mă uit fix la el.

— Haide, Caitlin! Ia-l de jos!

Mă uit fix.

— Care-i problema?

— Nu-mi plac scoicile.

— Nici mie. Pune-ți maioul.

— Domnul Mason! strigă Shane. Nu-l mai pot ține pe William H.!

Domnul Mason înjură și se duce să-l prindă pe William H.

— Haideți odată! Pregătiți-vă!

Se uită spre mine.

— Caitlin! Maioul!

— Dar nu-mi plac scoicile.

— Ce-au merele cu perele?

— Poftim?

De ce vorbește despre mere și pere?

— Oh, pentru numele lui… De ce ajung la mine toți puștii autiști?

Câțiva copii încep să râdă. Nu-mi dau seama cine sunt toți puștii autiști. Credeam că William H. e singurul.

Câteva fete șușotesc lângă mine. Mă cuprind cu brațele, pentru că atunci când un grup de fete șușotește, înseamnă de obicei că cineva o să țipe sau o să strige, și trebuie să fiu pregătită. Una dintre fete e Emma, iar ea e de obicei destul de gălăgioasă.

Nici acum nu e altfel. Îi spune domnului Mason:

— Câteva dintre noi trebuie să mergem la doamna Brook.

— De ce? întreabă domnul Mason.

Mă mir. Nu știam că și ea merge la doamna Brook.

Celelalte fete se uită la ea. Până la urmă răspunde.

— E o chestie de fete.

Domnul Mason se înroșește la față și dă din cap.

Trebuie să țin minte expresia asta.

Emma se uită la mine, apoi la domnul Mason, apoi iarăși la

mine.

— Cred că ar trebui să vii cu noi.

Le urmez pe Emma și pe alte două fete pe hol, spre biroul doamnei Brook. Emma se plânge cu voce tare de domnul Mason spunând: „A fost atât de neadecvat", chiar dacă avem regula Nu Se Vorbește Pe Culoar. Încerc să-i reamintesc regula, dar vocea Emmei răsună pe tot culoarul. Când o să crească mare ar trebui să se facă reporter, așa cum sunt cei de la Fox Five News care nu lasă pe nimeni să vorbească.

Când ajungem la biroul doamnei Brook, o găsim vorbind la telefon, dar asta n-o oprește pe Emma să bolborosească ceva atât de repede că nici nu reușesc s-o urmăresc.

Doamna Brook îi spune persoanei de la telefon că o va suna ea înapoi și închide.

— Ce s-a întâmplat? întreabă doamna Brook.

Nimeni nu zice nimic.

— Ce a spus domnul Mason mai exact?

Tot nu zice nimeni nimic.

Se uită toată lumea la mine.

Asta înseamnă că așteaptă să-i spun eu doamnei Brook ce s-a întâmplat.

Așa că îi spun.

— Domnul Mason vrea să știe de ce ajung toți copiii autiști la el.

Doamna Brook face mișcarea de broască țestoasă cu gâtul. Se uită la celelalte fete.

— Înțeleg, spune ea.

Mă uit și eu la Emma și la celelalte două fete.

— Nu cred că sunt autiste. Nu știu la cine se referea.

Emma se uită la mine cu o față tristă.

— Se referea la tine.

— Dar eu NU sunt…

— Știu, zice ea repede. N-ar fi trebuit să spună asta.

— Știe și el asta, spune doamna Brook. Încă suntem cu toții… foarte stresați.

Una dintre celelalte fete spune:

— Azi n-a venit asistenta lui William H. și domnul Mason a

cam luat-o razna.

— O, Doamne! zice doamna Brook ridicându-se în picioare. Trebuia să-mi fi spus cineva!

Pantofii ei scârțâie către sala de sport repede-repede și noi o urmăm. Vorbește cu domnul Mason și-l ia pe William H. de lângă Bruce și Shane.

Domnul Mason vine către mine.

Mi-e teamă că o să vrea să mă facă să port maioul și încep să vorbesc foarte repede, dar mă întrerupe.

— Îmi pare foarte rău, Caitlin. N-ar fi trebuit să fac remarca aceea despre copiii autiști.

Mă mir că-l aud vorbind fără să strige.

— E-n regulă. Dar oricum, cred că William H. e singurul copil autist care-a ajuns la dumneavoastră.

— Ai dreptate, Caitlin, oftează el. Am învățat o lecție bună azi.

— Trebuie să port maioul?

Domnul Mason zâmbește.

— Știi ceva? Azi cred că trebuie să port eu maioul.

Scoate din cutie un maiou galben și și-l pune pe el, dar îi intră numai până la gât, așa că arată ca un fel de eșarfă. Toți copiii încep să râdă, dar râde și el. Și-mi face cu ochiul. Și chiar dacă arată caraghios, cred că a învățat câte ceva despre finețe astăzi.

Capitolul 32
Tataș

— Ce înseamnă TATAȘ? îl întreb pe tata.

— Talaș, zice el, resturile care rămân după prelucrarea lemnului.

Dar văd cum buzele i se curbează în sus.

Începe să zâmbească. Știu ce înseamnă asta. Se apropie Împăcarea!

Așa că muncesc la chestia asta.

— Îmi plăcea mai mult TATAȘ.

Colțul buzelor de pe partea stângă a feței i se ridică în sus din nou.

Spun tataș de încă patru ori.

— Uite șurubelnița, tataș.

— Vrei un pahar de apă, tataș?

— Și-acum ce mai facem, tataș?

— Pot să te ajut, tataș?

Și de fiecare dată colțul buzelor de pe partea stângă a feței i se ridică în sus.

Și când o mai spun încă o dată: „Noapte bună, tataș", i se curbează buzele în sus cu totul. Și mie la fel. Pentru că e foarte plăcut să vezi împăcarea.

* * *

După ce tataș se duce la culcare și sunt sigură că a adormit, mă furișez în camera lui Devon și împrumut briceagul lui de la Cercetași și lanterna lui, după care mă duc în living. Îmi strecor capul sub cufăr și întorc lanterna în așa fel încât să lumineze fundul cufărului. Așa camera rămâne în întuneric și tata n-o să știe ce fac. Caut locul perfect pe fundul cufărului și sculptez cu litere mari, așa cum a făcut și Devon pentru mine: SCOUT.

Capitolul 33
Proiect de grup împreună cu alți oameni

Doamna Johnson ne anunță un alt proiect de grup. Ridic mâna. Ea închide ochii o clipă și oftează.

— Da, Caitlin. Știu că nu vrei să fii în niciun grup, dar…

— Vreau să fiu într-un grup. Va fi primul meu proiect de grup într-un grup. La școală, adaug eu, pentru că îmi amintesc că lucrul la cufăr este tot un fel de proiect de grup cu tatașs.

— Oh. Bine. Minunat, zice ea și bate de două ori din palme. Clasa. Mergem în laboratorul de informatică pentru a căuta informațiile de care aveți nevoie. Va trebui să împărțim laboratorul cu cealaltă clasă a cincea, așa că unii dintre voi vor trebui să stea la mese.

Câțiva copii oftează. Eu nu. Eu mă gândesc la un singur lucru. Josh.

— Suntem norocoși că avem laborator de informatică într-o scoală atât de mică, ne reamintește doamna Johnson, așa cum face de fiecare dată când mergem la laboratorul de informatică. O să luăm niște rechizite cu noi și când ajungem în laborator vă împărțiți pe grupuri și vă spun despre ce e proiectul.

Ne ridicăm cu toții și o văd pe doamna Johnson luând două cutii cu markere, ceea ce e un semn foarte bun. Înseamnă că proiectul implică și desenat.

În laboratorul de informatică, doamna Johnson ne spune:

— Proiectul nostru va fi despre statul Virginia. E un proiect pentru care va trebui să căutați informații și să faceți o mulțime de desene, pentru că veți avea nevoie de steagul statului, de floarea și pasărea statului etc.

Sunt așa de bucuroasă! Îmi place la nebunie să desenez!

Emma mă invită să fac parte din grupul ei împreună cu Brianna și Shane.

— Bine, le zic și le spun cât de norocoși sunt. Sunt probabil cea mai bună artistă din statul Virginia.

Shane și Brianna se uită unul la altul și râd. Mă întreb dacă sunt veseli.

Emma își mușcă buzele.

— Nu e nevoie să fii cea mai bună. Dar poți să faci tu toate desenele dacă vrei.

— Ura!

Le zâmbesc celor din grupul meu până încep să mă doară obrajii și trebuie să mă opresc.

Doamna Johnson pune pe mese markere, foi de hârtie și câteva cărți despre Virginia. Shane vrea să stea la calculator, așa că eu mă așez lângă Emma și Brianna la o masă din fundul sălii cu alți copii din cealaltă clasă de-a cincea. Josh stă la masa din fața noastră. Nu mă uit spre el. Încep imediat să desenez.

— Hei! Hei! zice Josh.

Îmi vine să dau din mâini, dar în loc de asta încep să desenez mai repede.

Emma își scoate capul de după cartea pe care o citește.

— Taci din gură, Josh!

Josh se înroșește la față și clipește de mai multe ori.

— Voiam numai să împrumut un marker roșu! Mulțumesc frumos!

Se întoarce înapoi și pufnește.

Mă opresc din desenat și mă uit la mormanul de markere de lângă mine. Sunt trei roșii. Iau unul și mă aplec peste masă înghiontindu-l pe Josh în spate cu el.

Se răsucește.

— Ce nai…?

— Poftim, îi spun.

Îi tremură buzele și nu-mi dau seama dacă zâmbește sau se încruntă, dar ia markerul. Nu spune mulțumesc, dar mă hotărăsc să-i accept mulțumescul de mai devreme.

Shane caută totul despre stat pe calculator.

— Câinele statului este foxhoundul american, iar peștele statului este păstrăvul, strigă el.

Desenez și câinele și păstrăvul, dar și un corn – copacul ȘI floarea statului – cu o pasăre cardinal în el, pasărea statului. Toată lumea crede că păsările cardinal sunt roșii, dar de fapt doar masculii sunt roșii. Eu nu folosesc culori când desenez, așa că pasărea mea cardinal e femelă. Când termin, le arăt celor din

grupul meu ce am desenat.

Brianna clatină din cap.

— Le-ai trasat după model.

— Nu-i adevărat.

— Nimeni nu poate să deseneze așa.

— Eu pot. V-am spus. Sunt probabil cea mai bună artistă din stat.

— Da, cum să nu.

— Am văzut-o pe Caitlin desenând, spune Emma. E nemaipomenită. Și oricum nu contează. Pentru proiect avem voie să desenăm sau să copiem.

— Le-am desenat, îi spun.

— Da, bine, zice Brianna.

— Poți să faci pasărea cardinal roșie? întreabă Emma.

— Nu folosesc culori când desenez, îi spun.

— De ce nu?

— E mai ușor când lucrurile sunt doar albe și negre.

— Dar ai făcut deja partea cea mai grea, spune Emma. E ușor să colorezi ceva. Partea grea e să desenezi copacul și pasărea.

— Nu și pentru mine, îi spun. Culorile se întind și nu știu unde se termină și ce se întâmplă cu ele când se întâlnesc pentru că se tot schimbă.

Emma își înclină capul într-o parte.

— Nu Mă Prind. Albul și negrul sunt plictisitoare. Culorile sunt minunate.

Trag aer în piept și încerc să-i explic.

— Când amesteci roșu și galben poate să iasă portocaliu cum e soarele la apus, dar când amesteci roșu și galben altă dată poate să iasă un autobuz de școală, iar când amesteci altă dată poate să iasă un claxon. E mereu diferit. Nu știi la ce să te aștepți.

Emma stă tot cu capul într-o parte. Și nu zice nimic. Ceea ce înseamnă că nu S-a Prins DELOC. Pentru că altfel sigur ar spune ceva.

— Lasă, îi zic. E greu de explicat.

Nu sunt sigură nici dacă măcar eu M-am Prins.

* * *

Îl văd pe Michael pe terenul de joacă și vorbesc cu el pentru prima dată după o perioadă care mi s-a părut foarte lungă. Îi povestesc despre cufărul la care lucrăm eu și Tataș.

Mă ascultă politicos, dar ochii lui de Bambi par cam nedumeriți.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întreb.

— Nu Mă Prind.

Așa că îi descriu cufărul și ce facem exact și cum o să arate când o să-l terminăm.

— Tot nu Mă Prind, zice el.

Încep să-i descriu din nou cufărul.

— Nu. Vreau să spun că nu Mă Prind cum obții Împăcarea așa.

— Aduc proiectul la o finalitate. Terminăm cufărul. Asta ne aduce Împăcarea.

— Oh, zice Michael, dar are în continuare ochii nedumeriți. Și o să mă simt și eu mai bine când e gata?

Mă gândesc un minut la treaba asta. Sunt aproape sigură că eu o să mă simt mai bine. Mult mai bine decât să-l văd într-un colț acoperit cu un cearșaf gri. Și cred că și tata o să se simtă mai bine. Știu că Devon și-ar fi dorit să-l termine. Mă uit la Michael și la ochii lui nedumeriți de Bambi și nu-mi dau seama cum l-ar putea ajuta pe el terminarea cufărului. Și asta îmi dă o senzație de recreație în stomac.

Michael ridică din umeri.

— E-n regulă.

Dar nu pare să fie în regulă. Și nici stomacul meu nu e-n regulă.

— Tot rămâi prietena mea, zice el încet.

— Da? De ce?

— Pentru că ești drăguță cu mine și n-ai de ce să fii pentru că tu ești în clasa a cincea și poți să faci chestii cum e Împăcarea, iar eu sunt abia în clasa întâi și tot ce pot să fac e să fiu o pară.

— Ce fel de bară?

— Nu. O pară. Un fruct, cum e mărul.

— Ah. Pot să te văd când faci pe para?

Michael Privește Persoana.

— Chiar vrei să mă vezi în rol de pară?

— Da.

Michael zâmbește.

— Vrei să vii la piesa noastră?

— Ce piesă?

— Jucăm toată clasa într-o piesă despre piramida alimentelor. E sunt para. E fructul meu preferat. Vrei să vii să vezi?

— Când e?

— Diseară. La școală. Poți să vii?

Nu-mi place să mă întorc la școală odată ce-am ajuns. E ca și cum aș merge la școală de două ori într-o zi. Dar Michael pare în sfârșit fericit, așa că mă hotărăsc ca răspunsul să fie:

— Bine.

— Învățătoarea ne-a zis că trebuie să fim aici cu costumele la șase și jumătate fix. Ah. Dar tu nu trebuie să vii mai devreme de șapte, pentru că ești privitor.

— Spectator, îi spun.

Michael bate palma cu mine și zâmbește atât de larg, încât mă simt din nou un prieten bun. Sunt fericită datorită lui Michael. E singurul prieten pe care-l am și poate singurul prieten pe care-l voi avea vreodată.

Capitolul 34
Piesa lui Michael

Seara, când lucrăm la cufăr, îi spun tatei:

— Trebuie să ajung la școală în seara asta.

— În seara asta? De ce?

— Joacă Michael într-o piesă.

— Cine e Michael?

— Prietenul meu.

— Prietenul tău? Îl cunosc?

Ridic din umeri și mă întreb de unde ar trebui să știu eu asta.

— E în clasa întâi, spun.

— Și e prietenul tău?

— Da. Așa că TREBUIE să merg la piesa lui. E important. E la ora șapte.

Tata se uită la ceas.

— E aproape șapte fără un sfert deja.

Mă ridic repede.

— Atunci trebuie să plecăm ACUM, pentru că facem aproape nouă minute până la școală.

— Caitlin…

— Nu vreau să ÎNTÂRZIEM.

— Trebuia să-mi spui mai devreme…

— Acum e mai devreme. Dar trebuie să MERGEM!

— Nu plănuisem să mai ieșim în seara asta.

— N-ai nevoie să plănuiești! E deja PLĂNUIT!

Alerg la ușă și o deschid.

— TE-AȘTEPT ÎN MAȘINĂ!

Alerg prin iarbă și apoi trag de portieră, dar nu se deschide. Fug la toate cele patru uși. Sunt toate încuiate.

— E ÎNCUIATĂ E ÎNCUIATĂ E ÎNCUIATĂ E ÎNCUIATĂ!

Aud ușa din față trântindu-se și pantofii tatei clămpănind repede.

— VIN!

— REPEDE! REPEDE!

Mașina piuie. Se aprind farurile și atunci deschid ușa și mă

arunc înăuntru.

Tata se așază pe locul din față și pornește motorul.

— SĂ MERGEM! SĂ MERGEM!

Tata face motorul să scoată un zgomot PUTERNIC și apoi se întoarce spre mine. Mă bucur că ne desparte spătarul scaunului, pentru că încearcă să-mi intre în Spațiul Personal.

— Caitlin! Nu-mi place chestia asta. Data viitoare vreau să mă avertizezi…

— TE AVERTIZEZ! îi spun pe tonul meu de avertizare.

— CAITLIN!

— SĂ MERGEM! SĂ MERGEM!

Smucește mașina de pe alee și alunec pe scaunul din spate.

— PUNE-ȚI CENTURA! țipă tata.

— NU ȚIPA! NU SUPORT SĂ ȚIPE CINEVA!

Tata mormăie o grămadă de lucruri, dar nu aud ce spune și nici nu-mi pasă, pentru că măcar nu țipă.

— Cât e ceasul ACUM, tată?

— Avem timp.

— CÂT E CEASUL?

— E – se oprește și trage aer în piept – e șase și patruzeci și opt.

— O s-ajungem la șase și cincizeci și șapte. Dar dacă te GRĂBEȘTI putem ajunge la șase și cincizeci și șase. Apoi trebuie să parcăm și să intrăm.

— Unde e piesa?

— ȚI-AM SPUS! LA SCOALĂ!

— Știu, spune tata printre dinți, dar unde la școală?

Încremenesc. Cantină? Sală de sport? Sală de clasă?

— NU ȘTIU! OH, NUUUUU!

Tata trece rapid pe Tonul Drăguț.

— O găsim noi. E în regulă. E în regulă. Și o s-ajungem la timp. Nicio problemă. O să-l vezi pe Michael. Și Michael o să se bucure să te vadă. E minunat să ai un prieten. Nu-i așa? Sunt mândru de tine.

Vorbește în continuare, dar nu-l ascult. Doar gem și-mi sug mâneca până când oprește mașina la școală și-mi spune:

— Aa, uite, e lumina aprinsă la cantină și se văd o mulțime

de copii, asta înseamnă că acolo e. Vezi? Totul e în regulă.

Tata parchează pe un loc pentru Persoane Handicapate lângă ușa cantinei și îi spun că nu poate să parcheze acolo, dar el oprește motorul, deschide ușa și zice:

— De data asta se ia în considerare.

Apoi îmi deschide și mie portiera și-mi spune:

— Haide. Am reușit.

Apoi nu găsim niciun loc unde să stăm de unde să-l pot vedea pe Michael, care e îmbrăcat într-o cutie de carton dezmembrată, vopsită în galben ca să arate ca o pară. Oarecum. Trebuie să stau lângă peretele cu ușa. Urăsc să stau în picioare. Mă dor picioarele. Și simt mirosul umed al cantinei și luminile sunt prea intense.

Măcar sunt departe de oamenii gălăgioși. Vorbesc cu toții TARE despre nimic. Aud cuvintele *sistem de securitate* și *consiliu profesoral* și *babysitter* și *coșmaruri* și *ulcer* și *bogate în fibre.* Nimeni nu spune *piramidă alimentară* sau *produse lactate* sau *bomboane* sau altceva legat de subiectul pentru care au venit aici. Sunt mai rău decât copiii de la mine din clasă, pentru că de cele mai multe ori noi măcar știm care e subiectul discuției. Ar putea la fel de bine să se ducă acasă dacă nu vor să fie aici. Asta ne spune nouă doamna Johnson.

În cele din urmă se ridică doamna Hanratty, educatoarea celor de la grădiniță și ne povestește despre mâncarea sănătoasă, și apoi începe piesa și oamenii reușesc până la urmă să urmărească ce se întâmplă – sau cel puțin aparatele lor foto.

Michael se uită prin încăpere și-mi dau seama că mă caută pe mine, așa că ridic mâna sus de tot și o strâng și o deschid de trei ori și apoi de șase ori până când mă observă și-mi face și el semn cu mâna, zâmbind cu gura până la urechi.

La final îi spun lui Michael că seamănă cu o pară chiar dacă aduce mai degrabă cu un puști într-o cutie de carton dezmembrată. Partea despre cutia de carton dezmembrată o țin pentru mine.

Cred că se bucură să audă asta, pentru că zâmbește. Și apoi îmi spune:

— E ca și cum ai fi sora mea mai mare.

Când îl aud, simt o căldură și o strălucire pe dinăuntru.

— Stai aici! zice Michael, și apoi se întoarce un minut mai târziu trăgând de mână un bărbat. El e tata.

— Tu probabil ești Caitlin. Mă bucur să te cunosc. Am auzit multe despre tine, îmi spune tatăl lui Michael.

— Nu-mi place fotbalul, îi zic.

— O, spune el.

— Dar e în regulă dacă dumneavoastră vă place.

Îmi amintesc să zâmbesc.

— Mulțumesc! zice el zâmbindu-mi, la fel ca Michael.

Apoi tata și tatăl lui Michael stau mult timp de vorbă în timp ce eu și Michael încercăm să facem o piramidă alimentară din toate gustările. Deși e cam greu să pui în echilibru negresele deasupra morcovilor.

În drum spre casă mă gândesc la Michael îmbrăcat ca o pară și la cum e mai bine așa decât îmbrăcat într-o bucată de șuncă ca Scout în *Să ucizi o pasăre călătoare.*

— Mai ții minte filmul ăla? îl întreb pe tata.

— Ce film?

— *Să ucizi o pasăre călătoare.*

— Ah, da.

— E un film bun, nu-i așa?

— L-am văzut demult, dar e unul dintre cele mai bune.

— Și lui Devon îi plăcea.

Tata își drege vocea și mâinile i se încleștează și descleștează de pe volan.

— Da, îi plăcea.

— Crezi că semăn cu Scout?

— Fetița din film?

Tata dă din cap, apoi îmi spune:

— Foarte mult.

Zâmbesc.

— Și tu semeni cu Atticus. Era curajos.

— Mulțumesc, oftează tata. Mi-aș dori să semăn mai mult cu Atticus.

Faptul că semăn cu Scout mă face fericită, așa că vreau să se simtă și el ca Atticus.

— Ai putea să-ți iei ochelari ca ai lui.

— Dacă o să am vreodată nevoie de ochelari, o să mă gândesc să-mi iau niște ochelari ca ai lui.

— Poate că ar trebui să te îmbraci ca el.

— Nu prea cred. Hainele lui nu sunt prea practice pentru serviciul meu.

— Ai putea să împușți un câine.

Mașina deviază puțin de la drum.

— Aș prefera să nu fac asta.

— Un câine care ar încerca să ne omoare. Un câine bolnav. Pot să-mi iau salopetă ca a lui Scout?

— Scumpo… trebuie să trăim în lumea reală. Îmi place de tine ca fiind Caitlin.

— Dar ai spus că filmul e cel mai bun.

— Pentru un film. Dar vorbim de viața reală. Un film nu e la fel de bun ca viața reală. Nici măcar nu se poate compara.

Tata n-are dreptate. Un film e mai bun decât viața reală pentru că în filme mor numai tipii răi. Sau poți să alegi filmele bune în care tipii răi mor și să te uiți numai la alea. Dacă te păcălești și moare și un om bun, poți rescrie filmul în mintea ta, astfel încât omul bun să trăiască și partea despre moarte să fie superfluă.

— Nu, scumpo?

Tata vorbea cu mine, dar nu eram pregătită să-l ascult.

— Ce?

— Viața e specială.

— Vrei să spui că… adică nu doar eu sunt specială? Toată viața e?

— Da.

Cred că vestea bună e că toată lumea trebuie să suporte că e specială, pentru că toată lumea e în viață.

Capitolul 35
Barele de cățărat

Luni avem alarmă de incendiu, ceea ce înseamnă că prima recreație e mai târziu, așa că cei mari vor sta cu noi o parte din cea de-a doua pauză. Nu-mi place să văd atâția copii la un loc. Atâția copii înseamnă numai probleme și exact asta se întâmplă. Doamna Brook trebuie să meargă înăuntru cu trei băieți care s-au luat la bătaie.

Mă uit în jur după Michael. Încă mai am o senzație de căldură și pufoșenie, pentru că sunt sora lui mai mare. O să am grijă de el așa cum și Devon a avut mereu grijă de mine. Pe cuvânt de cercetaș.

Și apoi îl văd pe Michael și mâinile încep să-mi tremure.

E la barele de cățărat.

Țipă.

Și Josh îl trage de picioare.

— NUUUUUUUUU!

Fug la barele de cățărat și-l LOVESC tare pe Josh și țip:

— DĂ-I DRUMUL! LASĂ-L ÎN PACE! NU-L ATINGE! EȘTI MALEFIC!

— Nu mai da în mine, ciudato! strigă Josh.

Dar trebuie să dau în el, pentru că nu-i dă drumul lui Michael.

— Stai! Stai! strigă Michael. Și n-o face ciudată pe prietena mea.

— Îl ajut să stea pe bară, zice Josh în timp ce încerc să-i desprind mâinile de pe picioarele lui Michael.

— Ba nu! îi spun. Ești malefic! Malefic MALEFIC!

— Oprește-te, altfel cad! țipă Michael.

Josh îi dă drumul.

— Idioato! îmi zice mie.

— Nu-i spune așa! țipă Michael.

Josh s-a înroșit la față.

— Nu vezi că vreau să-l ajut?

— Ești malefic! îi spun.

— Ajutor! Cad! țipă Michael. Prindeți-mă!

Josh face un pas chiar sub Michael înainte să-l pot opri și văd cum Michael îi cade în brațe pe diagonală și Josh îl pune jos în picioare, cu grijă.

Josh se uită la Michael și apoi la mine. Are fața umflată și vocea răgușită, chiar dacă are un singur lucru de spus:

— Vezi?

— Josh mă ajuta, spune Michael.

— Oh, zic eu.

— Da, cum să nu, spune cineva.

Mă uit în jur și văd că s-au strâns o mulțime de copii lângă barele de cățărat și toți îl fixează pe Josh cu privirea. Cred că i-a observat și Josh. Face un pas în spate.

— De ce crede toată lumea că sunt rău? întreabă Josh aproape în șoaptă.

— Eu nu cred asta, zice Michael, dar vocea lui e acoperită de vocile celorlalți.

— Pentru că ești, zice TARE un băiat. Auzi la el!

— Ești răutăcios, spune altcineva.

— Da, Josh, strigă altcineva. E trăsătură de familie.

— Ohooo, se aud mai mulți.

— Nu semăn cu vărul meu! strigă Josh. Nu-i corect! Toată lumea dă vina pe mine! zice el uitându-se la copiii adunați.

— Așa fac? îl întreb.

— Da! Toată lumea mă urăște pentru că el i-a omorât pe oamenii ăia. Și TU mă urăști din cauza asta!

Scutur din cap.

— Nu. Eu te urăsc pentru că ești rău cu ceilalți copii. Dar cred că ești drăguț cu Michael, totuși. Aș vrea să te hotărăști odată și să fii rău sau drăguț. Atunci aș ști ce cred despre tine.

— Sunt rău pentru că oamenii sunt răi cu mine!

— Oh. Păi, poate că dacă ai fi drăguț cu oamenii, ar fi și ei drăguți cu tine, îi spun.

Michael îl trage pe Josh de mânecă.

— Mie-mi place de tine, Josh. Îmi citești și bați palma cu mine și l-ai oprit pe Avery când mă împingea și m-ai ajutat la barele de cățărat și mi-ai promis că nu mă lași să cad și nu m-ai lăsat.

M-ai prins, Josh.

Nu știu de ce ăsta e un motiv de plâns, dar Josh se lasă în genunchi și își acoperă fața. Dar tot pot să îl aud plângând din spatele mâinilor.

Acum toți copiii au amuțit. Nimeni nu mai zice nimic.

Michael îngenunchează lângă Josh și-l bate pe spate.

— Caitlin a crezut că voiai să-mi faci ceva rău, pentru că uneori dai copiii jos de pe barele de cățărat.

Josh tot mai suspină. Își întinde mâna astfel încât palma îi acoperă ochii, iar degetele vârful capului. Pare că vrea să-și acopere tot capul, dar nu-i iese. Mă uit la el și mă întreb dacă și-ar dori o păturică sau o pernă de canapea ca să se acopere. Eu asta-mi doresc când mă simt rău.

Michael se uită la mine cu ochii lui de Bambi. Citesc tristețe în ei și poate teamă sau confuzie. Dar văd și prietenie. Și cred că privirea lui înseamnă că trebuie să fac ceva ca să ajut. Să-i răspund la întrebarea din privire. Cred că seamănă cu felul în care mă uitam eu la Devon. Mult.

Așa că îngenunchez de cealaltă parte a lui Josh și-l bat și eu pe spate și-i spun că totul e în regulă, așa cum îmi spunea și mie Devon și cum tata încă-mi mai spune. Așa încât să o cred de-adevăratelea. Și dacă asta e empatie, sper că Josh simte empatia care începe să iasă din mine.

Capitolul 36
Alte desene

Am terminat proiectul de grup și trebuie să-l prezentăm în fața clasei. Emma e cea care vorbește, iar eu țin desenele sus, astfel încât să-mi pot ascunde fața după ele. Doamna Johnson și alți câțiva spun „Uau! Ce pasăre nemaipomenită! Uită-te la câinele ăla! Desenează așa de bine!" și tot felul de alte lucruri drăguțe, dar dacă țin desenele așa nu trebuie să Privesc Persoana. De asemenea nu trebuie să spun nici „Mulțumesc", pentru că vorbește Emma și n-ar fi politicos să vorbesc în același timp cu ea.

Clasa ne aplaudă. Doamna Johnson ne dă nota 10. Pune toate desenele mele pe panoul clasei și sunt bucuroasă până când văd că pune acolo și desenele altora, iar ale lor sunt colorate. Acum ale mele parcă nu mai arată așa de bine. Mă uit fix la desenele mele și mă gândesc cum ar arăta colorate chiar dacă mie îmi plac mai mult lucrurile necolorate. Mă gândesc.

Emma zice că toți cei din grupul nostru ar trebui să stăm împreună la prânz, și așa facem. Shane ridică din umeri. Brianna își dă ochii peste cap. Eu îmi mănânc biscuiții cu brânză și fructele deshidratate și beau lapte cu ciocolată.

— Poți să mesteci cu gura închisă, te rog? întreabă Brianna.

Are ochii mari și o gură la fel de mare. Sunt derutată. Nu-mi dau seama cu cine vorbește.

— Te referi la mine? o întreb.

— Da! Și nu mai vorbi cu gura plină! spune ea.

Shane pufnește.

— Vorbesc serios! zice Brianna.

— Caitlin, spune Emma după ce înghite o îmbucătură de hotdog, ai putea să faci niște desene pentru albumul de sfârșit de an?

— Nu știu. Ce fel de desene?

Emma se încruntă.

— Cred că ar da bine niște desene pe margine. Ar putea fi lucruri de pe lângă școală.

Mă gândesc ce e-n jurul școlii.

— Iarbă?

— Nu. Nu doar iarbă.

— Strada?

— Nu. Mă gândeam la lucruri din clasă sau de pe terenul de joacă. Cărți. Calculatoare. Pupitre. Bare de cățărat. Obiecte de la școală.

Dau încet din cap.

— Aș putea face asta.

— Bate palma, spune Emma ridicându-și mâna.

Mă uit la mâna ei și mă gândesc la cum bat palma Michael și Josh.

Ridic și eu mâna și Emma își lovește palma de a mea.

Mă simt ciudat, dar într-un fel plăcut.

— Ar trebui să te înscrii la clubul de desen în școala gimnazială, îmi zice.

— E un club de desen?

— Da! Se ocupă domnul Walters de el. Profesorul de desen.

— Îl cunosc pe domnul Walters.

— E de treabă, spune Emma.

Încuviințez din cap.

— Trebuie să-i desenez ochii.

Emma ridică din umeri și zâmbește.

— Cum zici tu.

* * *

Acasă, cufărul nostru e aproape gata. Desenez ce vreau să sculptez în partea de sus. Pasărea e gri cu negru și alb și are o coadă lungă. Ține capul ridicat în sus și ciocul deschis de parcă ar cânta. E frumoasă. Sunt bucuroasă, pentru că mi-a reușit desenul. Dau fuga în living să i-l arăt tatei.

Îl ține cu o mână și-și freacă bărbia cu cealaltă. Se așază pe canapea cu un oftat. Se uită fix la desen.

— Nu e… nu arată la fel de… detaliat ca vulturul pe care l-ai desenat când ai câștigat premiul întâi.

— Nu e un vultur, îi spun. E o pasăre cântătoare.

Tata își lasă capul într-o parte și se uită la mine.

— Credeam că o să desenezi un vultur, pentru că e proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași.

— E o pasăre cântătoare, îi explic, ca în film. Mai știi? Pentru că Devon semăna cu Jem. Și eu semăn cu Scout. Și tu, tată – tu semeni cu Atticus.

Ochii tatei se umplu de lacrimi și clipește de multe ori și atunci mă gândesc că poate ar trebui să-și ia ochelari din ăia caraghioși cum poartă Atticus.

Capitolul 37
Gata cu Virginia Dare

Mă simt mândră când îi povestesc doamnei Brook că am terminat cufărul. Îi mai spun și că am un prieten foarte bun, pe Michael, și un fel de posibil viitor prieten, pe Emma. Și poate și pe domnul Walters.

Doamna Brook zâmbește.

— Crezi că te apropii de Împăcare?

— Cred că da.

— Dar tatăl tău?

— Cred că l-a ajutat și pe el faptul că a lucrat la cufăr.

— Mă bucur foarte mult că ți-a venit ideea asta.

Zâmbesc pentru că și eu mă bucur. Dar apoi mă încrunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că am găsit Împăcare pentru Michael.

Doamna Brook oftează.

— O mulțime de oameni încă mai au nevoie să găsească Împăcarea.

— Cine?

— Toată comunitatea, Caitlin – mai ales elevii și profesorii de la școala gimnazială Virginia Dare. Oh! Ai auzit? Consiliul școlii a votat schimbarea numelui școlii în timpul verii.

— De ce?

— Pentru că o mulțime de amintiri neplăcute sunt asociate cu numele ăsta. Cred că încearcă și ei să găsească Împăcare.

Nu sunt sigură că Mă Prind, dar încerc să-mi dau seama. Nu prea reușesc.

— Nu înțeleg cum schimbarea numelui o să le aducă Împăcare.

— Nu. Dar e un pas. Poate îți vine ție vreo altă idee.

— Mie? De ce mie?

— Pentru că o să mergi acolo de la anul. Face parte din comunitatea ta.

Brusc nu mă mai simt atât de mândră. Încă mai trebuie să găsesc Împăcarea pentru Michael ȘI pentru o școală întreagă. Și

acum pentru toată comunitatea? Cum o să fac asta?

Capitolul 38
M-am Prins

Împăcarea n-ar trebui să presupună atâta tristețe.

Noaptea, după ce tata se duce la culcare, rămân trează și mă uit fix la cufărul terminat. Chiar dacă e gata, mai lipsește ceva și trebuie să mă străduiesc să-mi dau seama ce. Cred că tata e în mare parte bucuros pentru că e gata și e frumos. Și eu sunt bucuroasă în mare parte. Dar cufărul nu-l ajută pe Michael și nici pe oamenii de la școala gimnazială care o să capete un nume nou peste vară și nici pe oamenii din restul comunității. Trebuie să-mi dau seama ce îi poate ajuta, pentru că asta face parte din empatie. Chiar dacă n-am crezut că o să-mi placă empatia, acum o simt strecurându-se în mine și făcându-mă să simt căldură și strălucire pe dinăuntru. Nu cred că vreau să mă întorc la viața fără empatie.

* * *

Îmi bag capul sub perna de pe canapea și mă uit fix la cufăr ca să mă pot gândi la un răspuns, dar în loc de asta mă gândesc la Devon și-mi doresc să fie aici și să-mi spună el răspunsul și mă gândesc cum n-o să poată să-mi mai spună niciodată nimic sau să facă nimic – nici să meargă cu bicicleta, nici să joace baseball sau să se uite la *Să ucizi o pasăre călătoare* sau să fie Vultur Cercetaș.

Aud plânsetul și apoi văd mâna tatei ajungând sub perna canapelei și dându-mi la o parte părul ud din ochi. Dar nu mă pot opri din plâns. Pentru Devon. Pentru ce i s-a întâmplat lui Devon. Pentru că i s-a luat viața și acum nu mai poate face nimic și nu mai poate fi fericit sau mândru, nu mai poate să trăiască sau să iubească – și deodată hohotele mele de plâns se transformă în hohote de râs, pentru că îmi dau seama de ceva.

— Tataș! Tata! Oh, tată! strig.

— Ce e, Caitlin?

— Devon, strig, Devon.

— Știu. E dureros. Ți-e dor de el. Și mie la fel.

— Nu, îi spun, Devon!

— Știu, zice el.

— Dar nu plâng pentru MINE!

Îmi scot capul de sub perna canapelei și Privesc Persoana.

— Plâng pentru Devon! Plâng pentru că îmi pare rău pentru EL! Asta nu e empatie? Simt părere de rău pentru EL, nu pentru mine!

Tata zâmbește chiar dacă are lacrimi în ochi.

— Da, zice el, da. Acum știi ce înseamnă să simți ceva pentru alți oameni.

Mă ia în brațe și rămânem amândoi mult timp pe canapea. Empatia nu e așa de grea cum pare, pentru că oamenii au multe sentimente asemănătoare. Și te ajută să înțelegi alți oameni, pentru că atunci poate să-ți pese de ei. Și poți să-i ajuți. Și să ai un prieten. Ca Michael.

Și poți să faci ceva pentru ei și să-i faci să se simtă la fel de bine ca tine.

Mă uit la cufărul lui Devon și asta mă face să mă simt bine.

— Am făcut o treabă bună, nu-i așa, tată?

— Da, am făcut.

— Am făcut ceva bun și trainic și frumos.

— Sigur că da. Devon ar fi mândru, zice tata dând din cap.

Dau și eu din cap. Mă gândesc la Devon și cum ar fi arătat cufărul tuturor Cercetașilor și le-ar fi spus tuturor cum l-am făcut și cum am găsit Împăcare. Și când mă uit la Pasărea cântătoare și-i văd ciocul ridicat în sus de parcă ar spune ceva întregii lumi, ATUNCI îmi simt gura zâmbind larg și încep să-mi scutur mâinile atât de tare, încât sar de pe canapea și țopăi prin cameră pentru că doar scuturatul mâinilor nu e de-ajuns pentru a-mi exprima entuziasmul fiindcă în sfârșit M-am Prins! M-am Prins! M-AM PRINS!

Capitolul 39
Culori

Nu-mi plac luminile strălucitoare din amfiteatrul școlii gimnaziale și nici șoaptele care se aud de peste tot și nici că trebuie să port hainele astea care mă mănâncă și mai ales faptul că stau în primul rând și toată lumea se holbează la mine. Tata zice că bărbatul chel și zâmbitor de pe scenă e directorul, dar nu-mi place nici de el pentru că tot apasă butoanele de la microfon făcându-l să păcăne TARE și mi-aș dori să se oprească. Zgomotul mă face să vreau să sar în sus pe scaun și nu mă pot ține de nimic ca să mă opresc, pentru că tata stă lângă mine și și-a pus mâinile pe ambele brațe ale scaunului, așa că nu pot să-l folosesc pe cel dinspre el. Îmi pun amândouă mâinile pe celălalt braț al scaunului și încerc din răsputeri să nu gem prea tare. Cred că reușesc pentru că tata nu-mi spune să mă opresc. Stă pur și simplu cu buzele strânse și cu mâinile făcute pumn și se uită fix la scenă.

Mă uit și eu la scenă. E făcută din lemn și are draperii albastre-închis pentru că albastru și alb sunt culorile școlii. În capătul scenei e o cortină mare albastră ca să nu se vadă în partea cealaltă. Și mai e și o formă mare acoperită parțial cu același material albastru, numai că îi ies afară picioarele și pedalele și-mi dau seama că e un pian. Știu locul ăsta. Am fost aici de vreo cincizeci de ori. Aici au avut loc toate ceremoniile Cercetașilor. De cele mai multe ori am stat chiar pe locul ăsta.

Pe scenă sunt câteva scaune acoperite tot cu material albastru. Doamna Brook stă pe scaunul din capăt și bate ușor într-o altă formă îmbrăcată în material albastru cu cartonașul pe care-l ține în mână. I se mișcă buzele și cred că citește ce scrie pe cartonaș. E discursul ei. Mă bucur că ține ea discursul și nu eu. Sunt destul de emoționată. Inima îmi face BUM-BUM-BUM.

— Bună, Caitlin.

Tresar. Apoi văd că e Michael.

Se așază pe celălalt scaun de lângă mine.

— Ești pregătită?

— Pregătită?

Îmi tremură mâinile, așa că mă așez pe ele.

— Nu trebuie să fac nimic.

— Știu, zâmbește Michael. Ai făcut deja.

— Bună, Caitlin, zice tatăl lui Michael.

Îmi face cu mâna de la câteva scaune depărtare pentru că pe scaunul de lângă Michael stă Josh. Josh e îmbrăcat elegant, în costum, de parc-ar merge la biserică. Îmi zice „Bună", dar nu Privește Persoana.

Nu mă deranjează că Josh stă pe celălalt scaun de lângă Michael fiindcă chiar dacă nu e persoana mea preferată din lume, se poartă frumos cu Michael. Scot două jeleuri-viermișori din buzunar și i le dau lui Michael, care zâmbește.

— Ăsta e Caitlin și ăsta e Josh.

Când rostește numele lui Josh, îmi amintesc că Josh e prietenul lui Michael. Așa că-i ofer și lui un jeleu-viermișor.

Josh se holbează la el până când Michael îi trage un cot.

Josh întinde mâna încet și-l ia. Ba chiar Privește Persoana de data asta.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Michael zâmbește și-mi șoptește:

— E bine că Ți-ai amintit Bunele Maniere.

Dau din cap. Nici măcar nu mai am nevoie de tabel. Acum că știu că sunt manierele MELE și pot face ce vreau cu ele.

Microfonul cârâie și tresar iarăși.

— Vă mai lăsăm câteva minute ca să vă așezați, spune directorul, și apoi începem ceremonia.

— Hei, Caitlin, zice Michael, dar tatăl lui spune:

— Ssst! Michael! E timpul să facem liniște.

Apoi domnul Schneider arată cu degetul spre scenă și Michael se uită într-acolo. La fel fac și eu.

Îl văd pe director ducându-se în partea stângă a scenei unde stă doamna Brook și mă gândesc că o să coboare treptele și-mi țin respirația, dar el atinge cu mâna materialul albastru de lângă doamna Brook și stă de vorbă cu ea.

Expir încet, dar nu mă pot abține să nu mă uit la treptele

tocite din stânga, care duc spre scenă. Și încep să tremur. Treptele alea mă sperie. Scârțâie TARE. Mai ales când publicul face liniște. A treia treaptă e cea mai rea. Știu asta. Când Devon a urcat treptele ca să-și ia gradul Viață tot publicul era foarte tăcut, pentru că, așa cum a zis tata, e o ocazie deosebită ca un elev de clasa a șaptea să obțină gradul ăsta atât de devreme. Dar când Devon a călcat pe a treia treaptă, a trosnit atât de tare, încât a scos un sunet ca de pistol și m-am speriat, așa că am țipat și atunci toată lumea s-a uitat la mine și a început să șușotească, iar un copil mai mic chiar m-a arătat cu degetul și a zis „Ea a țipat!". Și am început să plâng. Devon a sărit de pe trepte și a venit în fugă la mine spunându-mi „E în regulă, e în regulă". Dar nu mi se părea că e în regulă, nici chiar când a încercat să-mi ofere un jeleu-viermișor, pentru că aveam o senzație de recreație în stomac, și l-am refuzat. M-a ținut de mână chiar dacă îmi tremura tare de tot și a încercat să mă convingă să urc pe scenă cu el, dar eu nu voiam să mă apropii de treapta aia și mai ales nu voiam să stau în fața tuturor pentru că se holbau cu toții la mine, așa că mi-am tras mâna dintr-a lui și am zis „Nu nu nu!". Și-atunci Devon a zis „Totul e în regulă. Doar uită-te la mine. O să fiu acolo sus" și a arătat cu degetul spre locul unde stătea tata pe scenă, iar eu nu i-am răspuns așa că Devon a zis „Vezi?". Și tot n-am vrut să-i răspund, așa că mi-a spus: „Trebuie să plec acum, Scout. O să fiu acolo sus. O să fii bine."

Am o senzație de recreație în burtică acum. Nu văd decât un albastru încețoșat pentru că ochii mei încețoșează totul. Mi-aș dori să fie albastrul din camera lui Devon și să fiu în ascunzătoarea mea cu păturica mov uitându-mă la numele meu sculptat. SCOUT.

Microfonul cârâie și tresar iar.

— Bine ați venit! spune directorul. Bun venit tuturor! Vă mulțumesc că ați venit la această ceremonie specială.

Nu sunt sigură că vreau să aud tot ce spune, așa că în timp ce vorbește continui să împlușez și aud numai anumite cuvinte, cum ar fi vindecare și adunare și comunitate. Când spune împăcare, totul încremenește și clipesc și mă uit la el și mijesc ochii, pentru că luminile de pe scenă sunt prea strălucitoare, iar

capul lui chel reflectă lumina ca soarele.

Directorul trage aer în piept. Microfonul cârâie. Întoarce foaia pe care o ține în mână și lovește microfonul cu un pocnet. Apoi e liniște.

— Dați-mi voie să vă citesc numele, spune el.

Închid ochii.

Vorbește rar, dar tare.

— Julianne Denise Morris.

Se aude un murmur undeva în mulțime, dar apoi se lasă din nou liniștea.

— Roberta L. Schneider, spune directorul.

Îl aud pe Michael lângă mine.

— Mami. E mami.

Mă uit la el și-l văd privindu-l fix pe director cu ochii lui de Bambi.

Domnul Schneider clipește și-și acoperă gura cu mâna.

Și aud următorul nume.

— Devon. Joseph. Smith.

Inima mea, care până acum a bubuit, pare că s-a oprit dintr-odată.

Îl aud pe tata înghițind în sec.

În amfiteatru e liniște, se aude doar fâșâitul hainei directorului când se întoarce dinspre microfon și toc-toc-toc-ul ușor al pantofilor lui când se duce spre capătul scenei unde stă doamna Brook. Pune mâna pe forma îmbrăcată în material albastru și se întoarce cu fața spre public. Și începe să vorbească. Chiar dacă nu are microfon, vocea lui răsună în amfiteatru.

— Acest minunat cufăr în stil Mission a fost început de Devon pentru proiectul lui de la Vulturii Cercetași – vocea i se oprește o clipă – și apoi a fost terminat și donat școlii noastre de către tatăl lui. Harold Joseph Smith. Și de către surioara lui pe care o adora. Caitlin.

Directorul trage materialul ca un magician și toată lumea exclamă „Oh!" și „Ah!".

Și iată-l.

Cufărul lui Devon.

Cu SCOUT sculptat și ascuns dedesubt.

Și cu Pasărea cântătoare pe capac, pe care n-o pot vedea de aici, dar știu că e acolo.

Cufărul lui e bun și trainic și frumos. La fel ca Devon.

Toată lumea aplaudă. Chiar și Josh. Tata își suflă nasul și își șterge ochii, dar zâmbește. Aplauzele sunt atât de puternice că mă dor urechile, dar e o durere bună și simt mulțimea uitându-se la mine, dar nu într-un fel răutăcios, așa că nu mă deranjează prea mult.

Michael zâmbește și arată spre mine spunând „Ea a făcut totul!" și nu mă deranjează nici asta, pentru că e fericit și mă bucur că acum cufărul lui Devon îi aduce și lui Împăcare.

Doamna Brook e pe podium și vorbește, dar nu știu ce spune până când o aud vorbind cu mine.

— Caitlin. Caitlin! Te rog, ridică-te. Cred că toată lumea vrea să te vadă, zice ea zâmbindu-mi.

Așa că mă ridic, dar nu mă întorc ca să mă uit spre public, pentru că vreau să văd – să văd cu adevărat – Pasărea cântătoare de pe cufărul lui Devon, așa că stau pe vârfuri și mă uit la ea. Totuși aud încurajările și aplauzele.

Tata îmi zice „E-n regulă" și-i spun „Știu".

Peste tot zgomotul din amfiteatru încă mai aud în minte ce mi-a spus Devon. „Trebuie să plec acum, Scout. O să fiu acolo sus. O să fii bine."

Nu știu cât timp mai stau acolo, dar mă trezesc cu Michael trăgându-mă de mânecă.

— Caitlin, tort și limonadă pe peluză!

— Ce? îl întreb. De ce le-au pus în iarbă?

Michael râde și-mi spune:

— Sunt mese pe iarbă. Haide! Hai să ne luăm și noi!

Mă uit spre tata care nu mai ține strâns brațele scaunului și are buzele curbate în sus pe jumătate. Îmi spune „Du-te, Caitlin" și alerg după Michael printre rânduri, pe ușa amfiteatrului și apoi la soare.

* * *

Eu și Michael ajungem primii la mese și ne luăm amândoi

bucăți de tort cu multă glazură albă și albastră, își ia și Josh una. Câțiva adulți ne zâmbesc și ne spun că arătăm ca niște elevi de gimnaziu cu atâta alb și albastru pe lângă noi. Michael zâmbește și când văd ce dinți albaștri are izbucnesc în râs. Chiar și Josh zâmbește.

Domnul Walters, profesorul de desen, se apropie când îmi ling ultima urmă de glazură de pe deget. Îmi întinde un bloc de desen și o cutie mare de creioane pastel.

Privesc Persoana.

— Astea sunt pentru tine, Caitlin, zice el zâmbind.

— Cum așa?

— Ne-ai oferit tuturor ceva foarte special astăzi, așa că vreau să-ți ofer și eu ceva.

— Mulțumesc, îi spun și iau blocul de desen.

Nu mă grăbesc să iau cutia transparentă de creioane pastel.

— Știu, zice domnul Walters, nu-ți plac culorile. Dar m-am gândit că ești pregătită să le încerci.

Mă uit o clipă la culori. Sunt trei nuanțe diferite de portocaliu ȘI o mulțime de nuanțe de roșu și galben ca să-ți faci singur portocaliul. Iar cu pastelul poți întinde culorile dacă vrei să treci de la o nuanță la alta. Domnul Walters S-a Prins. Poate o să pot și eu. Întind mâna încet și iau cutia de culori.

Domnul Walters îmi face cu ochiul.

— Ne vedem în august.

— Pasează aici, îl aud pe Josh strigând.

Mă întorc și-l văd pe tatăl lui Michael aruncându-i lui Josh mingea. Josh o lovește, iar domnul Schneider o aruncă spre tata, care o prinde. Am uitat că tata poate să prindă mingea. Tata și Devon obișnuiau să facă pase în curtea din spate. Câteodată jucam și eu chiar dacă nu o prindeam niciodată decât după ce atingea pământul.

Michael stă lângă mine, dar se fâțâie de pe un picior pe altul. Îmi dau seama că ar cam vrea și el să joace fotbal, așa că îi spun că ar trebui să facă ce-i spune empatia și să joace. Îl urmăresc cu privirea cum aleargă și-l plachează pe Josh și râd amândoi rostogolindu-se în iarbă.

Mă uit în jos la ciorapii și pantofii pe care-i port. Îmi scot

pantofii încet și las iarba rece să-mi gâdile picioarele prin șosete. Apoi mă aplec și-mi dau jos șosetele și calc direct pe iarbă și pe pământ și simt un fior pe picior în sus până la gât și mi se face puțin răcoare. Dar după ce mă mișc un pic de colo-colo, mă obișnuiesc cu senzația de rece și începe să mi se pară mai blândă și mai asemănătoare cu o atingere plăcută decât cu un gâdilat.

Merg desculță până la un stejar mare și mă așez sub el. Vântul adie printre frunze, așa că e în parte soare, în parte noros. Îmi pun blocul de desen în poală și-mi deschid noua cutie de culori. Acum sunt pregătită să le folosesc, pentru că mi-am dat seama cum să desenez imaginea întreagă. Zâmbesc și încep.

Caitlin e o fetiță mai specială: suferă de sindromul Asperger. Lucrurile sunt albe sau negre, mâncarea nu trebuie să i se amestece în farfurie, spune tot ce-i trece prin cap, desenele pe care le face (și la care e foarte talentată) nu pot fi în culori; altfel, totul devine confuz. Devon, fratele său mai mare, îi era cel mai bun ajutor când lumea ajungea să fie copleșitoare, dar acum a dispărut. Tatăl nu-i e de prea mare folos, pierderea lui Devon a lăsat un gol imens. Caitlin nu vrea decât ca lucrurile să fie exact ca-nainte. Știe că trebuie să ajungă la „împăcare", dar nu înțelege ce înseamnă asta, în ciuda definițiilor din dicționarele pe care le consultă. În încercările ei de a obține împăcarea, Caitlin descoperă că lucrurile în viață nu sunt neapărat albe sau negre.

„E o decizie curajoasă să narezi povestea din perspectiva lui Caitlin. Modul în care Kathryn Erskine a tratat «gândirea Asperger» e impresionant și sensibil."

The Guardian

„Pe măsură ce cititorii trec împreună cu Caitlin peste această încercare, își dau seama că și ei au devenit mai empatici punându-se în pielea ei, experimentând felul ei diferit de a vedea și de a interacționa cu lumea."

Kirkus Reviews

{1} Personaj Muppet din emisiunea pentru copii *Sesame Street.*

{2} Marcă de produse de patiserie semipreparate.

{3} Aluzie la un element din jocul video *Mario.*

{4} În original Scout, nume propriu, dar şi cuvânt care în limba română se traduce prin cercetaş.

{5} Lanţ de magazine din SUA în care se găsesc haine şi accesorii pentru fete.

{6} Personaje dintr-o serie de cărţi pentru copii scrise de Cynthia Rylant.

{7} Personaje dintr-o serie de cărţi pentru copii scrise de Arnold Lobel.

{8} În lb. engleză - eagle.